Gerard de Villiers

KGB contra KGB

Elko Krisantem opri elegantul Silver Spirit bleumarin chiar în faţa monumentalului peron al Palatului Tarnowsky. Ce domina Vistula în nordul Varşoviei. Elko coborî imediat pentru a-i deschide portiera lui Malko. Pornind apoi în direcţia marelui parking. Rolls Royce-ul rămase imobilizat în mijlocul numeroaselor Mercedesuri, BMW-uri, Volgil nelipsind nici câteva Ceaika lungi şi negre, automobilul preferat de apparatciki' sovietici. Malko, în smoching, îşi îndreptă maşinal papionul în timp ce urcă grăbit treptele care duceau la uşile batante păzite de mai multe „gorile” cu tenul negricios. Unul dintre ei îi verifică foarte atent invitaţia gravată cu litere aurite, înainte de a o pasa unui majordom, care spuse îndată cu o voce de bronz:

— Alteţa sa Serenisimă, prinţul Malko Linge.

În pofida puterii organului său vocal, anunţul i se pierdu în rumoarea parterului. Cocoţată pe o estradă din centrul imensului hol pavat cu marmură şi având un-plafon atât de înalt că abia îl zăreai, o orchestră de jazz se dezlănţuia pentru o mârâa de dansatori. In fund, într-o anfiladă de saloane puternic luminate de somptuoase candelabre veneţiene, Malko văzu o mulţime compactă îngrămădită în jurul unui bufet gigantic. O droaie de maâtres d'hofetse strecurau printre rochii de seară şi smochinguri. Zumzetul conversaţiilor reuşea să acopere chiar şi zgomotul muzicii…

Lăsând în stânga maiestuoasa scară ce ducea la primul etaj al Palatului Tarnowsky, Malko se îndreptă spre salonul principal. Cu o oarecare invidie. Samir Mussawi nu se zgârcise în ce priveşte restaurarea bătrânului edificiu. Acesta era încărcat de aur, lustre de cristal, tapete, mobile stil, covoare din Orient. Miliardarul libanez îi încredinţase decoratorului parizian Claude Dalie punerea în stare defuncţionare a palatului. Dalie lucrase aici peste un an, făcând naveta Paris-Varşovia în jet-ul său. Adusese în palatul varşovian,. Până în ajunul festivităţii

inaugurale, mobilele care-i lipseau, unele luate din propria-i colecţie. Era Palatul Versailles de pe malurile Vistulei! Închis în timpul celor patruzeci şi cinci de ani ai opresiunii comuniste, Palatul Tarnowsky renăştea din propria-i cenuşă, mai luxos ca niciodată. Ironia sorţii: totul graţie unui negustor de arme libanez care în cea mai mare măsură îşi datora averea regimului sovietic. Într-adevăr, pentru un pumn de zloţi, Samir Mussawi răscumpărase de la noile autorităţi poloneze bătrânul palat dezafectat, ce domina Vistula, mândria cartierului Mokotow, în nordul Varşoviei şi cheltuise mai multe milioane de dolari cu restaurarea şi amenajarea actuală a splendidului edificiu.

Note:

* înalt slujbaş în aparatul de stat. (N.tr.). Toate notele de subsol aparţin autorului, cu excepţia celor însoţite de menţiunea N.tr.

Malko se strecură spre bufet. Stupefiat de mulţimea de femei superbe, unele mai încântătoare decât altele. Se vorbea mai ales ruseşte. Pentru serata sa inaugurală, Samir Mussawi le invitase pe cele mai frumoase cover-girls din Varşovia, dar şi din Moscova, plătindu-le călătoria şi rochiile! Malko se trezi pe neaşteptate alături de o creatură într-un lung furou mulat, de culoarea florilor de fucsia, cu pronunţată figură asiatică şi părul negru, lung, împletit într-o coadă ce-i ajungea până la talie. Ea îl gratifică imediat cu o lungă privire seducătoare, înainte de a întâlni un grup format exclusiv din femei, cu excepţia unui june blond, aproape la fel de fardat ca şi ele. Ea se postă în faţa unei blonde cu alură de luptător, închingată într-o bustieră aurită şi o minijupă multicoloră plisată care îi dezgolea coapsele de atlet de bâlci. Blonda o înşfacă pe brună de coadă şi, maiyn glumă, mai în serios, îi aduse faţa până la a ei pentru un sărut fără echivoc…

Dezamăgit, Malko culese de pe o tavă o cupă cu Dom Perignon şi, răzbit de foame, ajunse la bufet. Ceasul lui arăta ora unsprezece -avea destul timp.

Mai multe cupe de cristal se aliniau în faţa lui, pline-ochi cu caviar.

Un maâtre d'hotel afundă cu îndemânare un poTonic de argint în cea mai apropiată dintre ele şi îi oferi lui Malko un mic morman de bobite negre.

El remarcă lângă fiecare cupă nişte boluri mai mici, pline cu o pudră albă şi sclipitoare. Malko n-avea nevoie să guste, căci ştia ce era: cocaină. O femeie se apropie, luă puţină pudră cu unghia şi o vârî într-onară, depărtându-se imediat. Pe cât se pare. Cocaina avea acelaşi succes ca şi caviarul. Abia eliberate de sub jugul comunist, ţările din Est imitau Vestul în ceea ce avea mai decadent... Această petrecere s-ar fi putut desfăşura aidoma la Acapulco, la Saint-Tropez sau în Beverly Hills… În timp ce savura caviarul, Malko privi în jurul său spre a-l depista pe cel cu care trebuia să se întâlnească.

Nu-l zări, dar nu se nelinişti deloc. Ceasul său arăta ora unsprezece şi cinci, deci nu venise încă momentul întâlnirii fixate. Vacarmul era infernal, mai multe orchestre cântau în acelaşi timp în diferite saloane. Rezemat de un lambriu, Malko îi studia pe invitaţii lui Samir Mussawi.

Deodată, un ritm debordant de lambada domină tumultul ambiant, mulţimea se unduia precum marea la apropierea taifunului, ca în cele din urmă să se disperseze în faţa unul grup dezlănţuit. Câţiva muzicanţi încercuiseră un bărbat îmbrăcat tot în negru, care se zbătea cu braţele ridicate spre cer ca într-un dans păgân, înconjurat de un roi de fete frumoase, unele mai sexy decât altele, care păreau a nu fi visat la nimic altceva decât să se frece măcar câteva clipe de dansator, gest semănând – în viziunea lui Malko – cu un act sexual perfect mimat.

Samir Mussawi se amuza ca un nebun. Părul său foarte negru, recent implantat, nu era prea bogat, dar ochii săi întunecaţi, faţa sa pătrăţoasă, maxilarele proeminente şi umerii masivi degajau o impresie de putere aproape palpabilă. La aproape şaptezeci de ani, dansa cu antrenul unui bărbat tânăr. El şi galaxia sa se îndreptară spre un alt salon, sub privirile invidioase ale creaturilor care nu participau la sarabanda lui.

Interesat, Malko îl urmări lung cu privirea.

O frumoasă reuşită.

Cu cincisprezece ani în urmă, Samir Mussawi nu era încă decât un informator al KGB la Beirut, însărcinat să infiltreze unele grupe palestiniene, iar pe altele să le elimine. Misiune de care s-a achitat cu zel. Drept recompensă, „agentul” său i-a permis să intermedieze câteva modeste şi discrete livrări de arme simpatizanţilor.

Apoi, geniul libanez a ştiut cum să joace… Samir Mussawi a reuşit să se facă iubit distribuind judicios comisioane de ambele părţi, cu o discreţie absolută. Treptat, a devenit principalul furnizor al OEP. Câştigând din ce în ce mai mulţi bani, el a avut abilitatea să redistribuie destul pentru a-si păstra prietenii. De şase ani se instalase la Varşovia – placa turnantă a traficului cu arme provenind din blocul de Est. Ceea ce sovieticii nu puteau sau nu voiau să livreze polonezii se însărcinau s-o facă.

Libanezul îşi amenajase un luxos apartament la ultimul etaj al. Hotelului Intercontinental, mergând să-si caute clienţii la aeroport într-un Silver Shadow verde. Unicul Rolls-Royce din Varşovia.

Perestroika nu-l luase prin surprindere, pur şi simplu îi îngăduise să-si lărgească piaţa. Căci CIA a înţeles foarte repede utilitatea lui Sa-mir Mussawi. Numeroşi „clienţi” îi cereau arme.de fabricaţie sovietică. Samir era acolo pentru a le furniza, stabilind şi cu partea americană câteva contracte solide.

Samir Mussawi i-a trimis cu amabilitate lui William Sterling, şeful filialei CIA din Varşovia, un teanc de invitaţii în alb.

O dată cu inaugurarea palatului său, libanezul sărbătorea o excelentă noutate: prietenii săi sovietici îi încredinţaseră comercializarea surplusului lor de armament uşor! O lovitură prin care câştiga mai multe sute de milioane de dolari. La şaizeci şi opt de ani, Samir se întreba dacă va avea timp să profite de toţi aceşti bani…

Malko puse la loc farfuria goală şi îşi privi ceasul. Unsprezece şi jumătate. Ora întâlnirii trecuse de câteva minute.

Dar în această mulţime era dificil să găseşti pe cineva. Numai la parter să tot fi fost vreo două sute de persoane. În plus, nu-l văzuse niciodată în carne şi oase pe cel cu care avea întâlnire: colonelul Igor Feodorovici Trifanov, care lucra pentru Direcţia întâi a KGB, linia „S”, cea însărcinată cu controlul „clandestinilor” *ăspândiţi în lumea întreagă. Igor Trifanov îşi avea baza actualmente la Vilnius, în Lituania şi oficial venise la Varşovia pentru a asista la serbarea lui Samir Mussawi. Malko, căruia i se arătase o fotografie, era sigur că-l va recunoaşte, pe Trifanov. O frunte înaltă, ochi foarte albaştri, părul rar, fălci

grele. Înălţime 1,85; slab. Bineînţeles, vine în civil, costum închis, cravată roşie.

Ca toţi sovieticii care nu aveau smoching.

— Trifanov a insistat pentru un contact urgent, explicase William Sterling, şeful filialei. Unul dintre agenţii noştri din Vilnius a aranjat a-ceastă întâlnire. Trifanov s-a împotrivit să merg eu personal acolo, întrucât sunt prea cunoscut de oamenii din KGB care lucrează la Varşovia.

— Are ceva de vânzare?

— Cu siguranţă! Dar n-a vrut să spună ce anume.

După puciul din august 1991, KGB-ul se făcuse bucăţi. Sfâşiat de gorbaciovişti, pucişti, partizanii lui Boris Elţân şi cei care nu voiau altceva decât să nu-si piardă rolul. În Direcţia a Doua, însărcinată cu controlul populaţiei – în limba de lemn, cu represiunea „fenomenelor negative” – domnea panica. O dată cu dispariţia Partidului Comunist şi cu suflul vântului democraţiei, această branşă a KGB-ului era condamnată.

În general, cei de la Direcţia întâi, însărcinată cu informaţii din afara Uniunii Sovietice, continuau să-si vadă de treabă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat: întotdeauna era nevoie de un serviciu de informaţii care să lucreze pentru Rusia sau Uniunea Sovietică. Numai anumiţi ofiţeri compromişi în puci ceruseră azil politic în Vest. Era, probabil şi cazul lui Trifanov care, desigur, dorea să înceapă o nouă viaţă cu un oarecare cheag…

Malko se afla în Polonia pentru o „vânătoare”, aşa că nu le putuse refuza celor de la CIA acest serviciu.

Părăsind bufetul, porni să exploreze şi celelalte saloane, ale căror ferestre dădeau spre o terasă mare ce domina Vistula. Peste tot, invitaţii beau, dansau, flirtau sau sporovăiau. Orchestre itinerante se instalau în câte un colţ, animând, rând pe rând, toate saloanele palatului. Malko se întoarse din drum, căci Igor Trifanov n-ar fi trebuit să mai întârzie.

Lângă bufet, el fu repede înconjurat de un grup de manechine sovietice surescitate, care se năpustiră asupra cupelor pline cu cocaină, înainte de a se dispersa ca nişte vrăbii.

Abia se pierdură în mulţime, când în uşa salonului apăru un bărbat, scrutându-i cu privirea pe invitaţi. Pulsul lui Malko se acceleră imperceptibil: nou-venitul era atletic, avea ochii foarte albaştri, părul blond deschis şi arbora o cravată roşie-sângerie la un costum de culoare închisă.

Nu putea fi altul decât Igor Trifanov.

Privirile lor se încrucişară şi Malko făcu câţiva paşi în direcţia lui surâzând:

— Igor Trifanov? Întrebă el când ajunse mai aproape.

— Da.

— Eu sunt acela cu care aveţi întâlnire. Beţi ceva?

— Johnnie Walker, răspunse sovieticul.

Se regăsiră lângă bufet, presaţi de mulţimea compactă. Imposibil de a purta o discuţie serioasă în asemenea condiţii… Malko trebui să se mulţumească să-i întindă colonelului KGB un pahar cu scotch şi să-l ciocnească uşor cu cupa sa de Dom Perignon.

— Bun venit în Polonia, zise el.

Peste câteva minute, privirea îi fu atrasă de o tânără femeie într-o rochie roşie din şantung, foarte decoltată, evazată ca o corolă în jurul picioarelor interminabile, croindu-si drum prin mulţime cu graţia unei zâne. S°cat de frumuseţea ei, Malko îi admiră ovalul de madonă al feţei, pe care străluceau ochii imenşi albaştri migdalaţi, întinzându-se până la tâmple. Părul negru ca smoala era pieptănat pe spate şi strâns într-o lungă coadă de cal. Gura mare, parcă prea roşie, altera prin senzualitatea ei puritatea trăsăturilor netede.

Ea se îndreptă spre bufet şi-i ceru unui maâtre d'hotel un „Cointreau on ice”*, apoi se reîntoarse, atingându-l uşor pe Malko.

Surâsul timid pe care i-l adresă contrasta cu atitudinea provocatoare a „creaturilor” din vecinătate. Faţa ei încremeni brusc atunci când fixă un punct dinapoia lui Malko. Acesta se întoarse. Necunoscuta brună privea un bărbat care tocmai intra în salon şi se îndrepta glonţ spre ea. Mic de statură, aproape tot atât de lat pe cât era de înalt, cu părul creţ grizonat, cu fălci de buldog şi cu o privire răutăcioasă.

Cusăturile smochingului său păreau gata să plesnească, iar papionul îi era strâmb de tot.

Bruna schiţă o mişcare ca şi cum ar fi vrut să se ascundă în spatele lui Malko, dar nou-venitul îi arătă pumnul şi o trase violent spre el, adresându-i-se în ruseşte cu o voce plină de mânie:

— Vino încoace, târfă mică!

Îi puse un braţ în jurul taliei şi vru să şi-o apropie. Vârful capului îi ajungea până la umărul brunetei. Destul de tare ca să audă şi Malko, adăugă cu o voce beată, dar mai dulce:

— Pe aici undeva, sus, ne aşteaptă o canapea ademenitoare, porumbiţa mea.

* 'Cointreau cu gheaţă" (în engleză în textul original), (N. Tr.).

Malko îl cercetă mai îndeaproape pe necunoscut. Smochingul de mătase, un imens Rolex cu o enormă brăţară, un ghiul cu un diamant cât o monedă de 25 de copeici, limbajul brutal şi atitudinea grosolană, totul indica un membru al mafiei sovietice... Bruneta se întoarse spre el şi-l privi implorator:

— Gospodin!

Malko se abţinu cu greu să nu intervină, dar se afla în Palatul Tarnowsky în misiune pentru CIA şi nu pentru a face pe Don Quijote. Alături de el, Igor Trifanov contempla scena impasibil.

Văzând că nu se putea aştepta la nici un ajutor din partea lui Malko, bruneta luă la iuţeală o sticlă cu vodcă doar pe jumătate golită şi, din toate puterile, îşi lovi companionul drept în cap.

În învălmăşeală, gestul ei trecu practic neobservat, dar mafiotul sovietic încremeni, răcnind de durere. Sticla se spărsese, iar cioburile pătrunseră prin păr şi în pielea capului, astfel că un amestec de vodcă şi sânge îi curgea pe faţă, dându-i un asepect înspăimântător.

— Suka! * Ai vrut să mă omori, scheună el.

Apoi eliberă mâna fetei şi, luându-si avânt, îi pocni un pumn în plin obraz. Lovită la tâmplă, ea se clătină, aruncându-se literalmente în braţele lui Malko!

Acesta era gata-gata să cadă la pământ cu ea cu tot. Reuşi să-si păstreze echilibrul şi s-o ducă până la un fotoliu dinJemn aurit. Prudent, Igor Trifanov se îndepărtă câţiva metri.

Chiar în acel moment, o orchestră însoţită de un grup de dansatori irupseră în salon, monopolizând atenţia invitaţilor. Malko porni să-l regăsească pe Trifanov, sperând că incidentul s-a închis, când, cel pe care-l poreclise „mafiotul", tot cu faţa inundată de sânge şi vodcă, se năpusti ca un buldozer în direcţia lui. El se opri în faţa scaunului în care se prăbuşise victima sa, îşi vârî mâna în buzunarul interior al smochingului şi

o scoase imediat ţinând ameninţător un brici. Făcu un pas înspre brunetă, descoperindu-si un şir de dinţi strălucitori într-un rictus duşmănos.

— O să te tai! Mârâi el.

Malko îi apucă pumnul cu o fracţiune de secundă înainte ca el să o fi înjunghiat pe tânăra femeie. Bărbatul îi aruncă o privire injectată de sânge.

— Hei, prohvost!'

Note:

* Hei, ticăloşiile! '

* Mulţumesc! Mulţumesc!

În ruseşte, era cea mai dispreţuitoare expresie. Malko nu slăbi strânsoarea pumnului şi spuse calm:

— Lăsaţi fata în pace! Vă comportaţi ca un animal sălbatic. Necunoscutul îi aruncă o privire cruntă şi îl apostrofă pe un ton furibund, tutuindu-l după obiceiul rusesc.

— Ce-ţi pasă de târfa asta mizerabilă? Înainte se ţinea cu marinarii pentru douăzeci de ruble „şedinţa”. Şi îndrăzneşte să facă pe mironosiţa. Dă-mi drumul imediat! De nu, îţi spintec burta ca la peşte.

Malko hotărî că această conversaţie a durat destul. Aplicând o figură de jiu-jitsu, îi răsuci brutal pumnul ce ţinea briciul, lăsând instrumentul să cadă pe jos. Abia atunci eliberă pumnul „mafiotului”.

— Mergeţi să vă înviorаţi afară, zise el după ce reuşi să împingă briciul cu piciorul undeva sub o masă.

Sesizând altercaţia, trei agenţi de pază ai stăpânului casei se apropiară, observând scena.

„Mafiotul” rămase postat în faţa tinerei, vizibil turbat de furie. Gata să reînceapă. Consecvent în atitudinea sa cavalerească, Malko o ajută pe fată să se ridice. Imediat ea se lipi de el, înnebunită.

— Oh, vă rog, nu mă lăsaţi. O să mă omoare.

Malko o luă cu el şi, trecând pe lângă cele trei „gorile” care-l supravegheau pe agresorul ce-si ştergea fţ|a cu o batistuţă de mătase roşie, zise:

— Împiedicaţi-l să reînceapă!

Necunoscuta în roşu se agăţă de braţul lui Malko, ridicându-si spre el privirea minunaţilor săi ochi gri, cu o expresie imploratoare.

— Spasiba! Spasibar fără dumneata, m-ar fi omorât.

Malko privi în jurul său. Igor Trifanov se pierduse în mulţime. Aşteptând ca incidentul să fie consumat.

— Cine e tipul? O întrebă el pe fata brună.

— Un spekulantas' uzbec, răspunse ea. Foarte bogat şi foarte puternic.

Exact cum presupusese Malko: un mafiot sovietic. Din nou fu izbit de extraordinara frumuseţe a celei pe care o salvase.

— Şi pe dumneata cum te cheamă?

— Galina Anastasievna Vasilieva… Eu… Ajunseră la intrarea în hol.

— Sunt obligat să vă părăsesc, spuse Malko. La re…

— Oh nu, nu! Exclamă tânăra femeie. El va reveni şi-o să mă ucidă. De astă dată, se agăţă de el ca o înecată. Malko îşi zise că viaţa era, într-adevăr, rău făcută.

— Nu sunt singur aici, explică el.

— Nu mă lăsa, imploră ea fără să pară că l-ar auzi.

De bine de rău, Malko făcu câţiva paşi în hol, dar îşi dădu seama că fără un nou scandal n-ar reuşi să se debaraseze de cucerirea lui involuntară. Or, nici nu putea fi vorba ca ea să asiste la întâlnirea cu Trifanov.

— Nu există pe aici vreun colţ unde ai putea fi în siguranţă? Întrebă el.

— Să mergem sus, sugeră ea; va crede că am plecat. Dar, mai ales, nu mă părăsi. Nebunia ei ajunsese la un asemenea grad încât Malko hotărî că până nu o va potoli nu va avea linişte.

— Atunci, hai acolo, spuse el, îndreptându-se spre maiestuoasa scară din marmură ce ducea la etaj.

Trebuiră să păşească peste un cuplu în umbra palierului etajului întâi, atât de tare încâlcit încât era greu de precizat cu ce anume se îndeletnicea…

Vacarmul era la fel de asurzitor la primul etaj, ca şi la parter, împinse la întâmplare o uşă, pătrunzând într-o încăpere scăldată de o lumină roşiatică unde nu puteai distinge decât nişte siluete vagi. Mai mulţi muzicanţi, în picioare, interpretau Oci ciornâie, cu o fervoare de nedescris.

Note:

* Traficant.

În mijlocul camerei, o blondă înaltă cu părul desfăcut dansa de una singură, înconjurată de bărbaţi şi de femei ce

băteau ritmat din palme. Detaliu insolit: blondina era goală până la talie, singurul ei veşmânt fiind colanţii multicolori, mulaţi precum o mănuşă de cauciuc.

Sânii ca nişte pere băteau cadenţa şi şoldurile se unduiau cu lentoare provocatoare, plină de senzualitate.

Deodată, un tip din asistenţă luă de pe bufet o sticlă cu Moet et Chandon şi, cu strigăte vesele. Începu să stropească pieptul fetei, inundându-l. Tânăra fugi de sub aversă şi se trânti pe spate pe o canapea, dar „schingiuitorul" se grăbi să i se alăture şi să termine de vărsat conţinutul sticlei asupra ei. Mai mulţi bărbaţi se precipitară să ajungă lângă fată şi începură să lingă şampania de pe ea. Mai întâi de pe sâni, apoi, cel mai îndrăzneţ se apucă să-i tragă în jos colanţii uzi pentru a continua degustarea spre partea inferioară a pântecelui…

Muzicanţii, în cerc, cântau cu şi mai multă ardoare… Printre cei care lingeau şampania, Malko îl recunoscu amuzat pe un general sovietic din complexul militaro-industrial, cunoscut pentru rigiditatea lui…

Galina îl strânse de braţ, murmurându-i la ureche:

— Ujasno! *

Ieşiră, ajungând într-o altă cameră, unde se dezlănţuia o orchestră flamenco. Acolo ambianţa era mai normală şi, într-un colţ liniştit, găsiră o canapea somptuoasă, tapiţată cu brocart de mătase argintie – o altă creaţie a lui Claude Dalie – pe care Galina se prăbuşi.

Malko îşi privi cu discreţie ceasul. Probabil că acum colonelul Trifanov era foarte neliniştit. Era timpul să s^ape de fată. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, ea se aplecă brusc spre el, îi trecu un braţ în jurul cefei şi, înainte de a-i strivi gura cu a ei, murmură: „Spasibal".

În mod vizibil, era hotărâtă să-i mulţumească pe loc.

Igor Trifanov se opri câteva clipe într-un salonaş mai liniştit decât celelalte, admirând lambriurile din stejar, înalte de aproape şase metri, ornamentate cu frunze aurii. Parcă te aflai la curtea Rusiei cu un secol în urmă. Samir Mussawi îi pretinsese decoratorului său, Claude Dalie, tot ceea ce putea fi mai bun. Numai lambriurile costaseră cât un pavilion într-o zonă preorăşenească… Igor, care nu poseda decât un apartament cu două camere la periferia Moscovei, cumpărat cu 15 000 de ruble, era de-a dreptul uluit.

El se hazarda câteva clipe pe imensa terasă iluminată cu torţe ce se reflectau în apele întunecate ale Vistulei – unde doar câteva cupluri se dedau unui flirt fulgerător – dar reintră repede în casă. O vagă nelinişte îl stăpânea. La prima vedere i se părea bună ideea de a-l întâlni pe omologul său de la CIA la serata libanezului, unde se adunaseră tot soiul de oameni. Într-adevăr, din momentul când păşea dincolo de graniţele Uniunii Sovietice, se ştia supravegheat, ca toţi ceilalţi ofiţeri ai Direcţiei întâi. Pentru ei, războiul rece nu se terminase niciodată… Acum, îşi dădea seama că la această serată, komitetciki' mişunau. Reperase un general de la Direcţia întâi, înconjurat de vreo duzină de fete unele mai frumoase decât altele, printre care una purta de-a curmezişul rochiei o eşarfă ce anunţa că ea fusese aleasă Miss KGB 1991…

O roşcată bine făcută, ai cărei ochi visau numai spermă şi ai cărei sâni păreau gata să producă explozia rochiei bleu électrique…

În acest domeniu, de asemenea, Estul răsturna tradiţiile în mare goană. Ca şi cum URSS s-ar fi apucat să imite America.

El reveni în salonul cel mare şi-l căută din priviri pe trimisul KGB.

— Şampanie, gospodin.

Vocea chelnerului îl făcu să tresară. Hotărât lucru, era prea nervos, îşi goli maşinal cupa de Dom Perignon. Era cu totul altceva decât şampania de Crimeea, servită la seratele dansante moscovite… Şampania nu-i alungă neliniştea. Atât el cât şi cei pe care-i reprezenta erau în primejdie de moarte. Se grăbea să regăsească agentul contactat, deoarece avea impresia că după ce i-ar fi împărtăşit acestuia secretul care-l apăsa, ar fi fost în mai mare siguranţă.

Deodată, o blondă sculpturală – purtând un lung furou mulat, cu paiete argintii, îngustat în partea de jos, atât de strâmt încât Igor Trifanov se întreba cum reuşea să păşească – se apropie de el.

— Ştii cumva unde se află piscina? Întrebă ea în ruseşte cu o voce mai curând dogită.

Igor Trifanov îşi desprinse cu greu privirea de la pieptul ei nemaipomenit – perfect subliniat de rochie – spre a plonja în apele ochilor săi verzi cu o expresie neliniştită.

— Piscina? Care piscină?

Nici măcar nu-si imaginase că Palatul Tarnowsky ar putea avea o piscină.

— Nu ştiu. Poate pe terasă.

Blonda izbucni într-un râs cam prea puternic şi îl luă de braţ, sprijinindu-se de el.

— Vreau să mă ajuţi să merg, zise ea, mi-e teribil de rău, am impresia că aceste străvechi planşeuri sunt nişte gondole.

În faţa acestei rele-credinţe de beţivan, Igor Trifanov îşi reţinu un surâs. Parfumul vecinei sale îi gâdila plăcut nările şi nu se putea abţine să nu tragă cu ochiul la sânii ei. După*toate celea, simţea că îl destindeau aceste câteva minute petrecute lângă o asemenea splendidă creatură care trebuia să fi abuzat de vodcă.

— Cum te cheamă? Îl întrebă.

— Igor Feodorovici.

— Eu sunt Katia Valentina. Mi-au dat un bilet de avion ca să vin de la Moscova anume pentru această serbare, la fel şi rochia de pe mine, dar sper din toată inima că se va găsi cineva să mă împiedice să plec înapoi.

— Cum? Nu-si putu reţine întrebarea Igor Trifanov.

— Păstrându-mă lângă el, bineînţeles, spuse tânăra femeie. Sunt sătulă până peste cap de viaţa împuţită de la noi! Tu locuieşti la Moscova?

— Nu, zise prudent Igor Trifanov.

Zărind un chelner care ducea o sticlă cu vodcă pe o tavă, Katia făcu o mişcare bruscă, apucă sticla cu un gest rapid, vârî gâtul în frumoasă-i gură roşie şi trase o duşcă zdravănă… Ca un rus adevărat ce era, Igor aprecie gestul. Cu privirea şi mai înceţoşată, blonda se sprijini de el şi spuse cu o hotărâre specifică stării de beţie:

— Atunci, mergem să căutăm piscina aia?

Ofiţerul KGB nu avu decât o mică ezitare. Această fermecătoare creatură îl fascina. Odată ajunşi la piscină, ar fi lăsat-o în voia sorţii. Cu toate că… Posibilitatea unei aventuri-fulger cu apetisanta Katia începea să-i încolţească în minte.

— Să începem cu terasa, propuse el.

Aici era un frig de dârdâiai şi nu găsiră nici o piscină. Un bărbat presa o femeie lângă balustrada de piatră ce domina Vistula, cu o mână sub rochia ei. Katia chicoti.

— Ar face mai bine să se ducă la căldură. Ea părea că nu simte frigul. Reintrară în casă. Orchestra de jazz se mutase în micul salon şi interpreta un slow languros. Katia începu să se învârtească, înlănţuindu-l pe Igor Trifanov şi uitând deocamdată de piscină.

— Ador muzica asta! Ganguri ea.

Katia dansa ca o veritabilă târfă: bustul înainte, apăsându-si partenerul cu masa fermă a sânilor. Sub degetele lui, carnea elastică a şoldurilor ei nu era protejată decât de paiete… El sesiză totul într-o clipită.

Dându-si seama, Katia ridică o privire amuzată şi, cu un surâs complice, îşi apăsă iute buzele pe ale lui.

Aproape imediat, ea se îndepărtă, întrerupând dansul şi îl luă de mână pe Igor Trifanov conducându-l spre hol.» – Vreau să găsesc piscina aia! Am chef, cu adevărat, să mă scald.

În timp ce se strecurau prin mulţime, Igor Trifanov se adresă unui valet:

— Unde se află piscina? Îl întrebă el.

— La subsol, explică servitorul; se ajunge acolo pe o scară care porneşte din hol, în dreapta.

Katia auzi răspunsul. Ea îl trase voioasă în direcţia indicată.

— Davai, paidiom! *

Igor nu-si putea lua ochii de la „crupa” ei incendiară, mulată de paiete argintii şi începu să se excite de-a binelea… Găsiră cu greu mica scară în spirală, ascunsă îndărătul unei coloane şi coborâră în grabă.

Katia se reîntoarse, zări o cheie în broască şi, cu un surâs poznaş, o răsuci, zăvorând uşa.

— Vreau să fiu liniştită când mă scald! Îl lămuri ea. Această precauţie îi păru de foarte bun augur lui Igor Trifanov… ' îşi zise că poate o să aibă destul timp pentru o agreabilă recreaţie înainte de a trece la lucrurile serioase.

Ajunseră într-un loc straniu. O sală enormă, foarte joasă, unde aproape tot spaţiul era ocupat de o piscină dreptunghiulară. În jurul ei, peste tot, fotolii şi saltele; pereţii erau acoperiţi cu picturi reprezentând animale sălbatice şi palmieri, iar temperatura ambiantă să tot fi fost în jur de treizeci de grade.

Nu lipsea decât soarele.

Din cauza plafonului foarte scund, vocile răsunau bizar. Katia îl trase pe ofiţerul KGB spre fundul sălii, unde, pe o falsă prerie din plastic, erau dispuse nişte fotolii de răchită. Nu se mai auzeau zgomotele serbării, parcă era o altă lume. Igor Trifanov cercetă locul maşinal. În stânga se aflau cabinele şi o saună. Totul părea perfect adecvat pentru a-si face repede treaba cu proaspăta sa cucerire; deşi, ţinând seama de furoul ei superajustat, asta era aproape imposibil… El se simţea puţin vinovat că, de dragul Katiti, l-a abandonat pe omul contactat, dar îşi jură să nu întârzie prea mult. Tânăra femeie, pe bună dreptate, îl observa, în minunaţii săi ochi verzi citind o licărire neliniştită. El coborî privirea spre sânii ei care palpitau în afara rochiei, expediin-du-i un semnal mut, dar perfect explicit…

— Te gândeşti la asfa, nu-i aşa? Zise ea cu o voce schimbată. Asta – Şto. Ruşilor nu le place să pronunţe cuvinte deşănţate…

Încurajat, Igor Trifanov o atrase spre el şi, de astă dată, o sărută… Ea se freca de el ca o pisică în călduri, aprinsă de vodcă, în timp ce mâinilelui se mişcau peste tot, palpându-i cu aviditate sânii, şoldurile şi posteriorul. Paietele erau atât de strâns lipite de piele, încât avea impresia că atingea o carapace suplă. Când îşi strecură o mână între corpurile lor îmbrăţişate şi o puse pe pubisul ei, Katia scoase un soi de geamăt răguşit şi, la rândul ei, palpă prin pantalon membrul rigid al ofiţerului KGB, strângându-l până la durere. Perechea se balansa periculos pe malul piscinei.

Cu un râs ascuţit, Katia se eliberă. Părea să-si fi abandonat proiectul de a face baie. Igor o prinse din nou, lipind-o apoi de perete şi încercând să-i ridice furoul. Practic, imposibil… El se îndârji ca un licean, dar nu reuşi decât să smulgă câteva paiete. Katia izbucni în râs.

— La tine e mai uşor!

Îmbinând gestul cu vorba, ea îi desfăcu pantalonul cât ai clipi, degajând un membru congestionat pe care izbuti să-l aducă în pragul exploziei numai prin câteva mişcări ale palmei, pe cât de ferme, pe atât de îndemânatice. Sovieticul grohăia, gâfâia, se răsucea ca să se elibereze. Era prea frustrant să aibă la îndemână această splendidă femelă şi să se mulţumească doar cu atât.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Katia se opri.

— Vino, spuse ea.

Igor Trifanov se lăsă condus până la unul din cele două fotolii de răchită, unde Katia îl făcu să se aşeze. În picioare, în faţa lui, ea îl măsură ironic, cu abdomenul bombat, sânii aţâţători, apoi privirea-i coborî.

— Oho, eşti bine aprins! Remarcă ea nu fără mândrie.

Trifanov nici nu mai ştia pe ce lume se află. Pentru el serata era undeva la ani-lumină depărtare. Nu avea ochi decât pentru paietele argintii ale rochiei, încercând să ghicească sexul sub proeminenţa ţesăturii. Cu o încetineală exasperantă, Katia luă o perniţă şi se aşeză în genunchi exact în faţa fotoliului. Privirea Katiei nu o părăsi pe cea a lui Igor decât în momentul când gura îi absorbi membrul, mai întâi delicat, apoi atât de adânc, încât părea gata să-l înghită…

El începu să-i frământe febril sânii, extrăgându-i aproape în întregime din teaca paietată care era corsajul…

Tot ceea ce putea obţine.

Apoi, cu ochii închişi, se abandonă. Chiar dacă nu o va revedea niciodată pe Katia, îşi va reaminti de clipa asta tot restul vieţii. Ceea ce îi păru de bun augur pentru întâlnirea cu omul care îl contactase. Se concentra asupra senzaţiei copleşitor de plăcute.

Malko lupta cu curaj împotriva unei caracatiţe parfumate… Nici nu se aşezară bine pe canapea, că Galina şi începu să se comporte precum o maimuţă în călduri, fără să se sinchisească de lumea din jur. Mâinile ei parca dansau în jurul lui Malko, se infiltrau peste tot, descheiau nasturii de la cămaşă, reuşind să se strecoare mult mai jos.

Rochia de şantung roşu a Galinei era ridicată, descoperindu-i coapsele foarte sus, deasupra ciorapilor, dar ei nici că-i păsa. Îi luă mâna lui Malko lipind-o de pieptul ei, îl muşcă de gât, reveni între picioarele lui, încercând de-a dreptul să-i dea jos pantalonii! Chipul de madonă se transformase, prinsese culoare, gura parcă îşi dublase volumul. Cu înverşunare îşi coborî sutienul, eliberând doi sâni ţuguiaţi şi pietroşi.

Un bărbat se aşează lângă el, contemplând-o înmărmurit. Galina îşi lipi gura de urechea lui Malko.

— Davai, nuu, idi! *

Vocea îi tremura de atâta excitare. Malko trebui să facă uz de întreaga-i voinţă ca s-o respingă. Dezgolită, dezlănţuită,

Galina era imposibila fantasmă pentru oricare bărbat. Dar, înainte de toate, el n-a-vea chef să facă dragoste în faţa unei duzini de persoane. Dansatorii de flamenco bătătoreau podeaua la numa^câţiva metri de ei, fără a-i mai socoti pe ceilalţi spectatori.

Apoi, nu putea să nu se gândească serios că Igor Trifanov o fi început să se îngrijoreze de absenţa lui. Or. După o îmbrăţişare, fie ea şi scurtă, i-ar fi fost şi mai greu să se debaraseze de Galina...

Reuşi să o oprească şi îi spuse încetişor:

— Văd că nu îţi mai e frică. Trebuie să mă întâlnesc neapărat cu cineva jos. După aceea mă reîntorc aici şi vom avea toată noaptea la dispoziţie numai pentru noi doi.

— Nu! Vin cu tine.

— Imposibil, e vorba de o femeie, minţi Malko.

El se ridică, aranjându-se, de binE. De rău, după tornadă. Spunându-si că CIA nu-i recompensează cum se cuvine eroismul... Galina îi adresă o privire imploratoare din minunaţii săi ochi gri.

— Te reîntorci, într-adevăr?

— Desigur, afirmă Malko.

O dată rezolvată treaba cu Igor Trifanov, nimic nu-l poate împiedica să-si încheie noaptea cu această splendidă creatură. Arareori avusese parte de o asemenea frumuseţe. Iar ardoarea tipic slavă pe care o demonstra era bine prevestitoare... El se aplecă pentru a-i atinge uşor buzele şi se îndepărtă vioi.

Înainte de a părăsi încăperea, Malko întoarse capul şi o văzu pe Galina vârându-si sânii la loc în corsaj. Îi trimise o sărutare, apoi dansatorii de flamenco făcură ca ea să dispară din raza lui vizuală.

Ţinuta invitaţilor devenea mai mult decât relaxată, chiar penibilă. Peste tot, cupluri ce flirtau fără ruşine, un bărbat tânăr şi frumos bântuia prin hol cu o sticlă goală de vodcă în mână, ca un Diogene scăpat din butoiul său. Malko se duse la bufet, dar nu-l găsi pe Igor Trifanov; parcurse repede saloanele şi reveni la punctul de plecare.

Intrigat.

Unde s-o fi dus ofiţerul KGB?

Piotr Letonul, chircit pe o banchetă de lemn din saună, se simţea doborât de anchiloză. Muşchii îi erau cuprinşi de crampe

atât de dureroase încât îşi muşca buzele să nu strige. Impresionanta masă a celor 120 de kilograme de muşchi era prea importantă pentru îngustul local. Puterea sa fizică era. Vai, invers proporţională cu cea a creierului său.

În acea clipă, toate gândurile i se concentrau asupra spaţiului care se zărea prin uşa batantă întredescnisă. Mai ales nu trebuia să rateze intervenţia la momentul potrivit.

Întotdeauna se temea ca nu cumva să execute prost ordinele primite. Or, de aceasta depinde supravieţuirea sa. Mai întâi la circ, unde servea drept soclu viu unei echipe de echilibrişti: nu mai puţin dezece se instalau pe umerii săi! Apoi în lagărul nr. 385, în Ural, aproape de Perm, unde KGB-ul îl deportase în urma unui scandal într-un bar din Riga, scandal în care zdrobise capul unui subofiţer al Armatei Roşii ce-si bătea joc de el… Acolo, în lagărul 385, fusese închis. Forţa sa herculeană îl pusese la adăpost de multe farse şi nici chiar gardienii „zeks”-ilor* nu îndrăzneau să-l atingă. Cu o singură mână putea să-i rupă în două.

Atunci ei găsiseră un mijloc absolut sadic să-l tortureze. În loc săi încredinţeze munci grele, de forţă, care ar fi fost pentru el o joacă de copil, iau repartizat reparaţii de precizie. Gardienii se umflau de râs văzându-l cum se chinuia să vâre în micile lor orificii şuruburile care pur şi simplu dispăreau în mâinile lui enorme. Cum niciodată nu reuşea să-si facă norma, era pedepsit. Mai puţină hrană, ore de carceră, interzicerea scrisorilor de la familie. Nu era de mirare că devenea nebun. Nebun de disperare, de frustrare, ca şi de foame.

Într-o zi, în atelier, când gardianul îi adusese o grămadă de piese pentru a monta în timp record ceasuri deşteptătoare, se aruncă asupra lui fără un cuvânt, ca o fiară sălbatică. Bietul gardian nici n-apucase să-si îndrepte mâna spre Tokarev-ul* său. Cu o singură mână, Piotr Letonul îi suci gâtul ca unui pui de găină. Apoi, a continuat să-l masacreze şi mai înverşunat, călcându-l în picioare ca un bivol, zdrobindu-i toracele, cu atâta furie, încât materiile fecale îi ieşeau nenorocitului pe gură… După acest incident, Piotr Letonul a fost azvârlit într-o groapă săpată în pământ şi acolo ar fi fost lăsat să crape de foame, dacă tocmai atunci n-ar fi fost inspectat lagărul de către un general KGB. Acestuia i se relată povestea lui Piotr şi ceru să-l vadă. Înlănţuit ca un atlet de bâlci, Letonul compăru în faţa

generalului. Nu mâncase nimic de două zile şi abia se ţinea pe picioare. Generalul îl întrebă sec:

— Vrei să trăieşti?

— Da, da, vase blagorodie*”, murmură Piotr Letonul. Generalul nu se sinchisi deloc de acest apelativ demn de regimul ţarist.

— Foarte bine, a spus el; te voi lua cu mine. De acum înainte vei executa, fără să crâcneşti, ordinele mele sau ale celor cărora te voi încredinţa. Şi dacă o singură dată nu te vei supune, te vei întoarce în lagăr. Şi tu ştii prea bine ce te aşteaptă aici.

De atunci Piotr Letonul se supune. Orbeşte.

Obsedat – într-un colţişor de creier – de frica terorizantă a şuruburilor prea mici pentru mâinile sale mari.

Reţinându-si suflarea, Piotr întredeschise încă puţin uşa saunei, observă ce se petrecea acolo şi, punând în practică ceea ce era prevăzut, ieşi cu grijă din ascunzătoarea sa.

— Igor Feodorovici Trifanov simţea cum seva îi urcă până la rărunchi. Gura Katiei era, într-adevăr, a opta minune a lumii. El deschise ochii spre a se bucura de frumuseţea chipului partenerei sale de felaţie, însă nu profită decât o fracţiune de secundă.

Două mâini, apărute de nu se ştie unde, se strânseră în jurul gâtului său, două degete groase enorme apăsându-i carotida. Vru să se ridice, dar parcă era sudat de fotoliu. Calda mângâiere în jurul sexului său se întrerupse. Creierul său, lipsit de irigarea sanguină, încetase să funcţioneze. Înainte ca un văl negru să-i acopere vederea, el distinse vag în faţa ochilor silueta Katiei care se ridica.

Când îşi reveni, vru să se mişte, însă realiză imediat că era una cu fotoliul, legat de el, precum un salam, cu o sforicică albă. Nu putea să se aplece înainte. Katia era în faţă, bine înfiptă pe tocurile înalte, cu gura încă mânjită de ruj. Lângă ea se afla un fel de animal preistoric, un om de peste un metru nouăzeci, al cărui păr blond începea chiar de la sprâncene, cu maxilare masive, cu privire inexpresivă, cu braţele în lungul corpului. Un munte de carne.

— Ce se întâmplă…?

Katia îi adresă un surâs crunt.

— Nu te plânge, Igor Feodorovici! Înainte de a muri, ai avut parte de momente extrem de plăcute, nu-i aşa?

Ofiţerul KGB dădu din cap zăpăcit, consternat.

— Dar cine eşti tu? Ce vrei?

Katia îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Ai avut tupeul să încerci să ne vinzi americanilor, spuse ea.

Igor Trifanov scoase un urlet de groază. Namila se aplecă şi ridică fotoliul ca pe un fulg. Făcu un pas spre marginea piscinei, îl ţinu câteva secunde deasupra apei, înainte de a-l lăsa să cadă în locul cel mai adânc. Apa îl învălui pe Igor Feodorovici Trifanov ca un linţoliu călduţ şi greutatea fotoliului îl antrena până la fund. Disperat, el încercă să desfacă legăturile, reţinând aerul în plămâni până la limita extremă. Timp de aproape două minute, reuşi, apoi plămânii fiind gata să plesnească, sfârşi prin a deschide gura.

Malko coborî iute în hol şi privi în jurul său pentru a suta oară. Străbătuse tot palatul Tarnowsky fără a-l găsi pe Igor Trifanov! Îi părea imposibil ca sovieticul să fi plecat înainte de a-i vorbi. Fascinanta Galina se evaporase şi ea, dar faptul era mai puţin de mirare. În starea în care o lăsase, probabil, s-a lăsat sedusă şi acum se află într-una din camerele încuiate de la etajul doi.

Deodată, el zări în hol o uşă închisă. Se interesă imediat, apelând la unul dintre valeţi:

— Unde dă uşa asta?

— La piscină, i se răspunse.

Malko ajunse la uşă tocmai când aceasta se deschise şi apăru o blondă sculpturală într-o rochie-furou cu paiete argintii. Intrarea era atât de îngustă încât ei se atinseră faţă în faţă şi putu să-i admire superbul decolteu.

— Pojaluista!”, zise ea cu ochii plecaţi st o voce gravă, melodioasă.

— Spasiba, răspunse Malko.

Peste câteva secunde, ajunse pe marginea piscinei.

Nimeni! Făcu turul, chemă. Nimeni! Descoperi, alături de vestiar, o uşă dând spre un culoar, îl străbătu şi ajunse în grădina de lângă parking. Reveni intrigat la piscină.

Aşadar, unde să fie Igor Feodorovici Trifanov?

Aproape datorită hazardului, îl descoperi când coborî privirea spre suprafaţa apei. Primul reflex fu acela de a sări în bazin şi a încerca să-lsalveze pe sovietic. Trecuseră numai câteva minute de când Malko venise aici… Or, Trifanov ar fi putut supravieţui doar dacă ar fi fost nu om, ci peşte. Malko înţelese foarte repede ce s-a petrecut. Frânghiuţele cu care ofiţerul KGB fusese legat de fotoliu se distingeau net. El fusese asasinat într-o manieră atroce şi spectaculoasă. Un mesaj destinat, probabil, lui Malko. Acesta simţi cum îl cuprinde furia. Tot ceea ce se întâmplase de la sosirea lui la palat căpăta dintr-o dată un sens straniu.

Ca un nebun se năpusti pe scara din hol. Blonda! Trebuia s-o găsească pe blonda cu paiete. Îşi începu explorarea la parter şi apoi pe terasă. Peste tot se ciocnea de perechi înlănţuite, care nici măcar nu-i sesizau prezenţa. Orchestrele cântau în continuare şi câţiva hămesiţi zăboveau la bufet.

Malko se repezi pe scara primului etaj. În momentul când ajunse sus, lumina se stinse brusc şi el se poticni în mijlocul râsetelor şi fals-înspăimântatelor exclamaţii.

Ce se întâmplase?

O licărire multicoloră pătrunzând printr-o mare arcadă îi dădu răspunsul: începea focul de artificii! Furios la culme, el îşi continuă pe dibuite explorarea, în mijlocul exploziilor, al strigătelor de bucurie. În cele din urmă, se pomeni pe terasă, unde se îngrămădiseră invitaţii, în pofida frigului. Dar în penumbră, era practic imposibil să recunoască pe cineva…

Lumina reveni peste jumătate de oră.

Ca să fie cu conştiinţa împăcată, Malko străbătu din nou tot palatul. Zadarnic. Blonda de la piscină, superba brunetă Galina şi chiar ghiftuitul mafiot dispăruseră, se evaporaseră ca personajele unui teatru de umbre.

Doar Igor Feodorovici Trifanov rămăsese pe fundul piscinei Palatului Tarnowsky, cu secretul lui cu tot.

— Opreşte-te acolo.

Katia îi indică lui Piotr Letonul o staţie-service închisă, în dreapta autostrăzii spre Minsk, în plin câmp, dincolo de frontiera sovieto-poloneză pe care o trecuseră de o jumătate de oră. Tânăra femeie în rochie de seară ieşi din Volga şi-i spuse:

Note:

* Vă rog!

— Desfă-mi fermoarul din spate.

El îşi părăsi volanul şi se apropie, pipăind-o cu mâinile sale uriaşe, până ce un scrâşnet uşor tulbură liniştea. Cu o mişcare graţioasă a umerilor, Katia se debarasa de rochie şi rămase doar într-un slip de dantelă neagră. Frigul îi întărise sfârcurile. Se întoarse spre el. Piotr o contemplă în tăcere. La vederea umflăturii monstruoase care-i deforma jeanşii, Katia se aprinse într-o clipă.

— Ai lucrat bine în seara asta, remarcă ea cu o voce dulce. Mărul lui Adam al lui Piotr urcă şi coborî de câteva ori, înainte ca el să poată articula:

— Spasiba, spasiba.

Katia zvâcni brusc, apropiindu-se de el.

— Cred că meriţi o recompensă, făcu ea, dar niciodată să nu sufli o vorbă despre asta. Nimănui.

Când pronunţă ultimele vorbe, ea se şi apucase să-i descheie pantalonii. Ceea ce descoperi îi uscă gâtlejul. Era cel mai mare sex pe care îl văzuse vreodată. Piotr sufla ca o focă. Brusc, mâinile lui cuprinseră şoldurile nude şi o lipi pe Katia de Volga. Când ea simţi pe spate metalul aripii, se lăsă să alunece înapoi. Neplăcerea contactului pielii cu tabla rece fu alungată de o senzaţie care o inundă imediat. Piotr îi apucase picioarele ridicându-le de la pământ şi îşi ghida incredibilul organ între coapsele ei.

Dantela slăbi şi doar cu o împingere, el o penetra. O a doua lovitură şi membrul-etalon o invada, proptindu-se de pereţii săi intimi. Niciodată Katia nu mai avusese o asemenea senzaţie de plenitudine. Piotr se opri puţin, apoi, cu un elan feroce, se afundă din nou, încă mai departe! Katia avu impresia că ceva i-a plesnit în abdomen. Ea delira, trăindu-si fantasma cea mai secretă. Cea la care se gândea când îl excita pe Igor Trifanov. Niciodată nu va mai avea o ocazie atât de discretă de a i se da lui Piotr. Acesta se dezlănţuise, răsturnând-o pe capotă, împungând-o cu o violenţă dementă. Katia se. Porni să strige, să geamă, să. Sughiţă, până în momentul când Piotr explodă, opintindu-se ca un animal.

Avură nevoie de câteva minute ca să-si regăsească senzaţiile no. Rmale. Katiei i se părea că în mijlocul pântecelui i se produse o enormă cavitate. Ruşinat, efemerul amant se aranja puţin, apoi se reaşează la volan. Ea se îmbrăcă în jeanşi şi

pulover, înainte de aşi relua locul din spate. Mai aveau încă aproape trei ore de drum.

— Lovitura a fost bine pregătită, anunţă sobru William Sterling, şeful filialei CIA din Varşovia, cu voce coborâtă, pentru ca cei de la mesele vecine să nu-l audă. Igor Trifanov a fost urmărit de la Vilnius şi a fost lichidat numai după ce au avut certitudinea că trebuia să fie contactat de dumneata.

— Trifanov era un profesionist, obiectă Malko. Oare el nu se îndoia de nimic? Ştia totuşi că îşi asuma un risc serios.

William Sterling luă o înghiţitură de Johnnie Walker înainte de a răspunde. Ei se aflau la Willanow, unul dintre numeroasele restaurante amenajate – în preajma lui Rynek St. Miasta – în frumoasele edificii baroce, fidel reconstruite după distrugerea Varşoviei de către nazişti. Doar câteva clădiri ale Oraşului Vechi scăpaseră de furia nimicitoare nazistă. Restaurantul era amplasat la primul etaj al unui imobil semănând cu un decor de teatru.

O sumedenie de turişti hoinăreau printre „tarabele” pictorilor instalaţi pe trotuarul vechii pieţe. Polonia se schimbase considerabil! Găseai caviar, zlotul era, în sfârşit, convertibil, la fiecare colţ de stradă te ciocneai de femei superbe. Dar nu chiar aşa frumoase ca strania Galina Vasilieva.

— Ce aţi aflat în plus? Întrebă el.

— Serviciile poloneze colaborează cu noi acum, explică americanul. Ei au supravegheat micul zaiafet al lui Samir Mussawi, căci acolo se adunaseră destui clienţi de-ai lor. Deci, automobilele venite din Rusia. Nu erau prea multe, deoarece libanezul închinase un charter de la Aeroflot, plin cu târfe moscovite. Cea mai mare parte sunt încă la Varşovia în patul protectorului lor. În schimb, omologii noştri polonezi au reperat două vehicule care ne interesează, în punctul de trecere Brest-Litovsk, la frontiera dintre Polonia şi Belarus, la 200 km est de Varşovia.

— Ce anume vă determină să credeţi că asta are vreo legătură cu acţiunea noastră?

— Ora… Invitaţii lui Samir Mussawi care au trecut graniţa au făcut-o către ora opt dimineaţa, după ce petrecuseră în palatul Tarnowsky până în zorii zilei. Cele două automobile de care vă vorbesc s-au prezentat la ora două noaptea. Deci, pasagerii lor părăsiseră Varşovia spre miezul nopţii.

Chiar în momentul focului de artificii oferit de libanez…

— Era o Volga crem cu două persoane la bord, continuă americanul. Un bărbat şi o femeie. Precedată de o Ceaika condusă de un şofer: în spate se găsea un cuplu care nu dădea semne că s-ar plictisi… Cele două vehicule erau înmatriculate în Lituania. Volga-la Vilnius şi Ceaika la Klaipeda…

— Cum puteţi fi sigur că este vorba de echipa care l-a eliminat pe Igor Trifanov?

— Cele două femei erau în rochie de seară. Cea care se afla în Volga le-a prezentat grănicerilor sovietici un permis de trecere al KGB-ului din Minsk. Cealaltă avea un ecuson special datorită căruia era scutită de orice control.

Malko îşi termină caviarul. Amărât. Îşi bătuseră joc de el. Mai mult ca sigur că dulcea Galina plecase împreună cu „călăul” ei… Ocupanta Volgăi trebuie să fi fost apetisanta blondă cu care se încrucişase pe scara piscinei. Un întreg comando. Acţiunea fusese perfect cordonată. În timp ce îl îndepărtau pe Malko, îl asasinau pe ofiţerul KGB. Acum îşi dădea seama că incidentul cu Galina avusese loc după ce el stabilise contactul cu Igor Trifanov.

— Ce voia să vă dezvăluie Trifanov? Întrebă el. William Sterling făcu un gest de nefutinţă.

— În mod sigur ceva important. După ceea ce s-a întâmplat, cred că oferta lui trebuie să fi fost într-adevăr interesantă. Meseria de agent dublu n-a fost niciodată de viitor. Puciul din 19 august a revelat totuşi noi vocaţii. Între o celulă la Lubianka şi o vilă la Miami puteai ezita în mod legitim.

— Riscăm să nu aflăm niciodată ce anume voia să ne ofere Trifanov, remarcă Malko. Nu s-a găsit nimic asupra lui?

— Nimic. Şi noi suntem singurii absolut convinşi că el a fost asasinat.

— Cum aşa?

William Sterling ricana discret.

— Imediat ce Samir Mussawi a fost avertizat că pe fundul piscinei lui zace un cadavru, a pus să fie pescuit de personalul său, apoi dezlegat de fotoliu şi aruncat din nou în apă şi numai după aceea a fost anunţată poliţia poloneză… Oficial, nu-i decât un beţivan care a făcut un pas greşit…

— Mussawi n-a fost interogat?

— Aici, la Varşovia, Mr. Mussawi nu este interogat, explică William Sterling. Se conversează cu el. La poliţie a declarat că a trimis sute de invitaţii şi că nu cunoştea personal majoritatea oaspeţilor care se aflau acolo.

— Dumneata îl crezi?

— E posibil şi sunt convins că el nu are nici un amestec în această crimă.

— Atunci înseamnă că afacerea noastră se opreşte aici, conchise Malko.

— Nu, afirmă americanul. Igor Trifanov a fost trimis de nişte persoane ce l-au contactat iniţial pe agentul nostru care nu se putea deplasa. Un anume Boris Glaser, deopotrivă membru al KGB-ului lituanian. Un veteran. El este cel ce deţine informaţia. Şi lui trebuie să-i faceţi o vizită, conchise calm americanul.

— În Lituania?

— Bineînţeles! Astăzi nu mai riscaţi nimic în Uniunea Sovietică. Acum ne pupăm în bot cu omologii noştri! O delegaţie de-a noastră a vizitat săptămâna trecută „Centrul" din Moscova. În curând ne vor vizita ei la Langley*. În Lituania e şi mai bine: noul guvern proindependent al lui Vitautas Landsbergis a interzis toate activităţile KGB, după 23 august anul trecut.

— Dar mai sunt încă acolo 100 000 de soldaţi sovietici, remarcă Malko.

După anii petrecuţi în lupta cu KGB-ul şi comunismul, îi venea greu să acţioneze în noua conjunctură.

— Exact, recunoscu americanul. Dar veţi beneficia de susţinerea logistică a unei delegaţii de la Langley pe cale de a stabili un acord de cooperare cu guvernul Landsbergis. Peste puţin timp, vom avea o „filială" la Vilnius, care va colabora cu noile servicii lituaniene.

— Dacă situaţia este atât de idilică, remarcă Malko, de ce Igor Trifanov a trebuit să vină tocmai la Varşovia pentru a face propunerea?

William Sterling îşi înghiţi cu o grimasă cafeaua neîndulcită. Polonia încă ducea lipsă de multe lucruri.

— Boris Glaser l-a contactat la Vilnius pe şeful delegaţiei noastre, James Pricewater. El se află acolo pentru a negocia cu oficialităţi şi nu pentru a trata cu agenţi dubli. El mi-a transmis informaţia. Dumneata preiei ştafeta.

Americanul depuse un teanc gros de zloţi spre a încheia socotelile. La cursul de 11 000 zloţi pentru un dolar, cea mai mică dintre posibilele cheltuieli se cifra în milioane…

— Iar acum să mergem la ambasadă, anunţă el.

— De ce?

— Ca să obţinem viza de care ai nevoie.

— Există un consulat lituanian?

— De viza sovietică este nevoie, preciza William Sterling. Nu sunt decât două zboruri pe săptămână pentru Vilnius, dar se întâmplă ca ele să fie anulate în ultimul moment. Proxima cursă ar fi peste trei zile, aşa că va trebui să mergi cu maşina. Şi cum asta înseamnă traversarea Bielorusiei, traseul va fi exact cel parcurs şi de prezumtivii asasini ai lui Igor Trifanov.

— Cu Rolls-ul meu? Exclamă Malko îngrozit.

— Nu. Dacă s-ar ivi o pană, ar fi o adevărată problemă. O să-ţi pun la dispoziţie un Mercedes.

Peste un sfert de oră, sosiră pe aleea Ujazdowskie, la Ambasada Statelor Unite.

— Consulul sovietic mi-a devenit prieten, explică William Sterling. Am făcut o înţelegere. El îmi dă vize ruje, iar eu îi dau lui. Nici nu se pune vreo problemă. Pentru fiecare viză, el împuşcă două sute de dolari. Vei primi viza chiar astăzi, aşa că mâine dimineaţă poţi pleca.

Încă o schimbare nemaiauzită!

— Unde o să-l găsesc pe acest Boris Glaser la Vilnius?

— James Pricewater are un mijloc de a-l contacta. În plus, avem acolo un bun stringei*. Un ziarist lituanian, Vitas Kudaba, corespondent al revistei Sovietskaia torgovlia. O să primeşti coordonatele lui.

— O să primesc o armă? După cele întâmplate la Samir Mussawi.

— Îţi e suficient propriul revolver extraplat. Pe şosea nu li se face nici un control străinilor… La Vilnius nu avem nici ambasadă, nici „filială”. Ai să fii de capul dumitale.

— Şi comunicările?

— Totul se face pe faţă, fără cod. Din nefericire, telefonul nu funcţionează bine. Se pare că lituanienii au demontat sistemele de interceptare ale KGB. Aşa că vei fi relativ liniştit… O să-ţi dezvălui şi dumitale câteva trucuri practice.

Fără ca măcar să-l privească pe. Malko, grănicerul sovietic, claustrat în ghereta lui de sticlă, puse de-o parte cele trei brichete şi cartuşul de Marlboro, pe care Malko le depusese împreună cu paşaportul său şi începu să jongleze cu ştampilele lui.

Trecuse de Terespol, ultimul oraş polonez şi se afla în no man's land” * dintre cele două state. Graţie indicaţiilor lui William Sterling, prinsese un „fir bun”, depăşind duzinile de maşini particulare şi de autobuze înşiruite la postul de control de la frontieră.

Câţiva grăniceri, cu galoanele lor verzi, foarte tineri, le dădeau cale liberă rând pe rând.

Grănicerul îi restitui paşaportul şi Malko se reaşează la volan. Bine stimulat de o bancnotă de cinci dolari, vameşul sovietic făcu să avanseze cu prioritate Mercedesul 190 până deasupra unei fose, spre a se putea verifica dacă nu are ceva acroşat sub caroserie, extrase dintr-un buzunar o ştampilă rotundă şi o aplică pe formularul lui Malko.

— Spasiba, dasvidania *, spuse Malko.

— Dosvidania, răspunse vameşul, vârându-si în buzunar cei cinci dolari.

Graţie unui walkie-talkie, el dădu ordin să fie ridicată bariera comandată electric, permiţându-i intrarea în Belarus. De cealaltă parte a barierei, era un spectacol apocaliptic! Un şir de vehicule lung de câţiva kilometri se pierdea în zare. Călătorii îşi făceau toaleta sau îşi pregăteau de mâncare la reşourile puse direct pe pământ. Pe sfori întinse între antenele de radio se uscau rute. Aveau de aşteptat între patru şi şapte zile până să le vină rândul să treacă graniţa spre Polonia…

Malko acceleră. Plecase din Varşovia de şapte ore… Revolverul extraplat era bine ascuns în fundul dublu al genţii-diplomat.

În faţa lui se deschidea autostrada spre Minsk, aproape pustie. De fiecare parte, câmpuri şi trunchiuri argintii de mesteceni, la infinit. Marea stepă rusă care vălurea până la Ural. Câteva izbe în culori terne şi cu acoperişul de tablă marcau peisajul. Cât despre camioane, Malko nu depăşea decât vechi side-cars.

— Ai căror ocupanţi, cu şepci de piele, erau serioşi precum papii.

— Care se târau cu 40 pe oră şi câteva Lada având doar meritul de a fi ca nişte pete de culoare într-un tablou.

Nici un restaurant, nici un sat. Din loc în loc, câte o staţie-service purtând firma Benzina, dar de regulă cu un mic afiş pe pompe: Remonf. Numai anumite staţii, rezervate vehiculelor oficiale, aveau benzină… A traversa Uniunea Sovietică e ca şi cum te-ai încumenta să străbaţi Sahara… Din acest motiv, Malko îşi transformase Mercedesul în bombă rulantă: portbagajul era supraîncărcat cu canistre pline de benzină.

Timp de două ore, peisajul rămase neschimbat, apoi Malko părăsi autostrada de Minsk şi se îndreptă spre Slonim, în nord, traversând Bielorusia pe o şosea mai puţin circulată. Satele cuibărite în păduri erau toate asemănătoare, cu izbele lor vechi şi cu clădiri hidoase, aşa-zis moderne, din beton cenuşiu. Oamenii erau îmbrăcaţi sărăcăcios. La Slonim încercă zadarnic să găsească ceva de mâncare. Toate restaurantele erau închise. Nimic la baca» ie, în afara unor conserve de peşte. Trebui să se mulţumească doar cu nişte crenvurşti infecţi de la un chioşc instalat în faţa unui strălucitor tanc T.34, montat pe un soclu în amintirea „eliberării” din 1945.

Malko nu-si putea reprima o senzaţie de nelinişte, ştiind că se afla în Uniunea Sovietică, încrucişându-se cu miliţieni şi soldaţi. Reflexele dobândite se dovedeau îndărătnice. În alte vremuri, nici măcar n-ar fi putut trece frontiera. Acum circula sub identitatea sa adevărată.

Intră în Lituania fără ca măcar să-si dea seama, după ce trecu de Lida. Un controlor vamal se mulţumi să deschidă portbagajul şi să verifice torpedoul Mercedesului. Peisajul rămase neschimbat: tot păduri, izbe şi câmpuri, unde sute de persoane scoteau cartofi cu un zel de parcă de asta depindea viaţa lor…

Trecură încă douăzeci de minute şi iată-l sosind la Vilnius. Capitala Lituaniei semăna cu un oraş nordic, gri, trist, dar destul de curat, având ca unice pete de culoare autobuze şi troleibuze galbene. Toate tăbliţele indicatoare ale străzilor erau în rusă şi în lituaniană. În centru, era ceva mai vesel, vechi imobile baroce în toate culorile, vânzători de îngheţată şi femei în rochii scurte.

Pe Neris – râul care tăia în două oraşul – se zbenguiau raţe.

De cealaltă parte, la nord, Lietuva – hotelul unde lui Malko i se rezervase o cameră – îşi înălţa cele douăzeci şi două de etaje din beton cenuşiu, înconjurat de alte construcţii ale epocii staliniste, tot aşa de triste.

Toate arborând drapele lituaniene cu trei benzi orizontale, simboluri ale independenţei de curând recâştigate.

Nici o statuie a lui Lenin. Numai patru giganţi soldaţi sovietici din piatră flancau podul Zalesis, amintind că Lituania fusese „eliberată" în 1945, de trupele lui Stalin.

Holul de la Lietuva era la fel de sinistru ca toate celelalte hoteluri ale Inturistului, cu pereţii lor maronii şi funcţionari morocănoşi. O duzină de tinere femei se lăfăiau în faţa televizorului. Aşa-zisele interdevocik!'…

Malko fu instalat la etajul optsprezece. Din camera sa, avea întreaga perspectivă a vechiului oraş de cealaltă parte a podului. Sosise abia de cinci minute, când telefonul sună. Privi intrigat spre aparat. Ca în toate hotelurile din Uniunea Sovietică, nu exista centrală telefonică proprie. Fiecare cameră îşi avea linia directă cu oraşul. Cine oare să fi fost deja la curent cu sosirea lui?

O voce de femeie pronunţă câteve cuvinte într-o limbă de neînţeles. Malko întrebă în engleză:

Note:

* în reparaţie.

— Cine sunteţi?

— Doriţi un interpret?

— Nu, mulţumesc, vorbesc ruseşte.

— Doriţi totuşi interpret, insistă necunoscuta.

— Niet, spasiba, i-o reteză Malko.

Puse receptorul în furcă. Cinci minute mai târziu, auzi bătăi în uşă. Se duse să deschidă şi se trezi faţă în faţă cu o blondă planturoasă cu părul scurt, purtând un pulover de angora, mulat şi o fustă mini din piele. Cu un surâs ispititor, juna încercă să intre.

— Eu interpretă, anunţă ea.

Într-o clipă se şi lipi de el… Trebui să se lupte cu ea ca s-o poată da afară. După ce scăpă de musafira nepoftită, îi telefona lui Vitas Kudaba, stringer CIA. Kudaba vorbea bine englezeşte. Îşi dădură întâlnire în afara hotelului, peste o jumătate de oră.

— Am o Lada roşie, preciza lituanianul. La Vilnius nu erau decât Lada…

Malko se schimbă. Din fericire, nu mai ploua; era o vreme mai degrabă blândă. După ce îşi vârî pistolul în centură, coborî. Târfele erau tot acolo, printre ele şi „interpreta” lui, care tocmai bea o sticlă cu bere. Mai jos de hotel, era o alee betonată ducând spre un centru comercial de o infinită tristeţe, iar pe cealaltă parte o biserică în curs de restaurare. O mulţime posomorâtă se înghesuia în faţa vitrinelor goale – ca pretutindeni în fosta URSS. Malko începu să-si piardă răbdarea, hărţuit de traficanţii de valută şi de negustorii de icoane.

Peste douăzeci de minute, un tip bipnd cu faţa rotundă, ochi foarte albaştri şi un surâs luminos – înfofolit într-un pulover gros – se ivi lângă el. În est se poartă rar mantouri, cel mai des jerseuri, canadiene sau veşminte fără formă.

— Malko Linge? Întrebă el. Eu sunt Vitas Kudaba.

— Cum maţi recunoscut? Întrebă Malko. Lituanianul surâse cu tristeţe.

— După îmbrăcăminte. Nu se găsesc pe-aici aşa haine frumoase.

— Trebuie să-l contactez pe Boris Glaser, zise Malko. Îl cunoaşteţi?

— Nu personal, răspunse stringeruCIA. Dar este numărul doi al KGB-ului în Lituania.

— Unde aş putea să-l găsesc?

Vitas Kudaba îşi privi ceasul.

— La ora asta, la sediul KGB. El colaborează cu Comisia lituaniană a Securităţii. Am putea să-l aşteptăm la ieşire.

— Să mergem, spuse Malko.

— Să luăm maşina mea, sugeră lituanianul, bate la ochi mai puţin. Ajunseră la o Lada veche care demară cu hârâituri disperate.

— E pompa de benzină! Explică Vitas Kudaba. De câteva luni mă chinui să găsesc piese de schimb.

Şi era vorba de modelul cel mai fabricat în URSS!

Trecură prin faţa unui masiv edificiu maroniu înconjurat de saci cu nisip, sârmă ghimpată şi baricade improvizate. Câţiva soldaţi cu armament heteroclit păzeau caii frizei dispuşi în zigzag…

— Latã Parlamentul, anunţă stringeruCIA. Înainte, aici era sediul Comitetului Central al Partidului Comunist Lituanian.

Aici s-a retras timp de câteva săptămâni preşedintele Landsbergis. Ţinând piept KGB-ului şi celor de la Omon*…

Enorma clădire cenuşie cu trei etaje se înălţa în faţa fostei pieţe Lenin – un scuar plin de arbori – de unde statuia dispăruse. O pancartă uriaşă întinsă de-a latul lui Gedimino Prospektas anunţa: „Noi am învins KGB-ul”, Patru poliţişti lituanieni în noua lor uniformă verde făceau de gardă la modul blajin într-o maşină. Vitas Kudaba o luă la dreapta pe strada Văsărio, unde se afla o intrare laterală.

— Mă duc să văd dacă este aici, spuse el. Reveni peste câteva clipe, vizibil dezamăgit.

— Nu-i aici. Probabil e bolnav, căci ar fi trebuit să participe la întrunirea Comisiei.

Note:

* Trupe speciale ale Ministerului de Interne.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Da.

— Atunci să mergem la el acasă.

Plecară spre est, urmând cursul râului până în cartierul Antakalnis, o zonă rezidenţială în care se găsea Universitatea. Casele erau mai puţin urâte, înconjurate de verdeaţă, aproape că te credeai înoccident. Părăsind Antakalnis gatve, Vitas Kudaba viră la dreapta pe o stradă liniştită – Silo gatve – urcând spre colinele împădurite. La cinci sute de metri distanţă, opriră. Lituanianul îi arătă lui Malko pe partea stângă un mic imobil cu trei niveluri.

— Aici e.

— Mă duc acolo, zise Malko. Aşteaptă-mă.

La intrare nu erau nici nume, nici interfon, doar numere de apartamente. Urcă cele două etaje, fără ascensor, observând că trei uşi din dreapta erau cap; tcnate în piele şi dotate cu vizor. Patronul KGB-ului poseda totuşi un triplex! Coborî Iar la parter şi sună.

Trebui să mai sune în trei rânduri înainte ca uşa să se întredeschidă şi să apară faţa atinsă de cuperoză a unei femei între două vârste, cu un fular pe caP. Îl fixă pe Malko fără pic de amabilitate şi mormăi în lituaniană:

— Ce doriţi?

— Boris Glaser, pojaluista'r spuse Malko în ruseşte.

— Ce vreţi cu el? Întrebă femeia cu un ton plin de agresivitate. Malko îşi puse la bătaie surâsul său cel mai fermecător.

— Să-i vorbesc.

Ea clătină din cap, cu chipul inaccesibil.

— Imposibil.

— De ce?

— R E mort.

Malko rămase înmărmurit.

— Mort! Dar de când? -

Femeia consimţi, în sfârşit, să-l lase măuntru. El văzu un corp întins pe ceea ce ar fi trebuit să fie o masă de sufragerie: un bărbat îmbrăcat, lungit pe spate, cu braţele lângă corp. O dezagreabilă pată roşie, înconjurată de o zonă arsă, se vedea deasupra urechii lui drepte şi sângele uscat forma o dâră întunecată coborând până la gât. Gura îi era întredeschisă, lăsând să se zărească mai mulţi dinţi de aur. Avea trăsături aspre de ţăran şi părul roşcat zbârlit.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Malko.

Femeia se smiorcăi cu ochii plin de lacrimi şi spuse cu o resemnare animalică:

— S-a sinucis. Azi-noapte. Eu n-am auzit nimic, dormeam sus.

Lucra adesea până târziu în biroul lui. L-am găsit de dimineaţă când am coborât. Pistolul era încă lângă el.

— Sunteţi soţia lui?

— Da.

— Avea vreun motiv să se sinucidă? Privirea ei deveni opacă:

— Nu ştiu.

— Aţi anunţat poliţia?

— Da. Au zis că e foarte bine că un ticălos ca el şi-a făcut de petrecanie. Încă n-au catadicsit să vină.

Malko privi mortul. Stranie coincidenţă, această sinucidere… Femeia îl dădu afară pe Malko, fără menajamente.

— Dintr-un moment în altul, trebuie să vină rabinul, spuse ea. Lăsaţi-mă.

— Când va fi înmormântat?

— Mâine dimineaţă.

Uşa se închise în urma lui. Malko ajunse la maşină gânditor. Contactul său începea rău. Vitas Kudaba nu păru deloc surprins când află noutatea:

— Poate că-i era frică de represalii. Şi alţii ca şi s-au sinucis. Malko nu credea un cuvânt. Poate că mâine, conducându-l pe Boris Glrser pe ultimul drum, va descoperi ceva interesant.

În orico caz, chiar dacă împrejurările se schimbaseră, KGB-ul îşi păstrase întreaga ferocitate când era vorba de apărarea propriilor interese. Igor Trifanov şi Boris Glaser ştiuseră ceva… Malko îşi spuse că, dacă nu va fi foarte atent, risca să fie cel de-al treilea. Târfuliţa încă nu ajunsese chiar la toată lumea.

Un bărbat firav în smoching şi cu papion cânta de inimă albastră la câţiva paşi de groapa în care urma să fie coborât sicriul lui Boris Glaser. Lumina cenuşie specifică ţărilor nordice dădea un aer şi mai trist locurilor. Malko o privea pe văduva colonelului KGB aplecată deasupra gropii, acompaniată de suspinele viorii şi de cuvintele unui vechi cântec rusesc: „Plângi, tăicuţă, cântă, tăicuţă! Plângi şi cântă încă, fiindcă în fundul sufletului viorii tale e sufletul poporului nostru”.

Era un străvechi ritual de înmormântare evreiesc ce se păstrase din bătrâni în această ţară.

În micul cimitir israelit din Vilnius – situat în apropierea unei staţii de ciment, de partea cealaltă a străzii Kelias, cu o linie de înaltă tensiune pe deasupra mormintelor – era puţină lume.

Malko rămăsese surprins când descoperise că Boris Glaser fusese evreu, fiindcă nu erau mulţi în KGB, ca de altfel în toată administraţia sovietică. În jurul mormântului, nu erau decât vreo treizeci de persoane. Rabinul spuse o rugăciune, văduva îi răspunse, apoi toată asistenţa se răspândi, unii înspre ieşirea din faţa fabricii de ciment, alţii în susul cimitirului. O cruce de lemn, ornată cu panglici, era înfiptă în pământul proaspăt săpat, până când se va % aşezat o placă funerară cu fotografia mortului, conform tradiţiei locale.

Începură să cadă câteva picături de ploaie. Cerul era acoperit de nori negri şi grei, iar Malko se întrebă brusc ce mai căuta el în cimitir. Misiunea sa se terminase foarte rapid: pe Boris Glaser nu-l mai putea învia nimeni.

Cât despre văduva lui Boris Glaser, sprijinită de braţul unei prietene, se îndreptă spre ieşirea din cimitir. Malko se întoarse pentru a merge în spatele ei şi se pomeni nas în nas cu o femeie ce se proptise ferm în mijlocul drumului, cu mâinile în buzunarul unui impermeabil foarte lung şi cu o faţă impasibilă. Purta pe cap un şal î la russe şi cizme negre care abia se zăreau pe sub impermeabil.

Când privirile li se întâlniră, ea îi adresă un surâs călduros, dezvelindu-si dinţii impecabili.

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca s-o recunoască pe splendida blondă pe care o întâlnise când el cobora spre piscina lui Samir Mussawi. Acolo unde îl descoperise înecat pe Igor Trifanov.

Ea făcu un pas spre el şi i se adresă în rusă, cu o voce joasă şi melodioasă:

— Speram să te găsesc aici.

— Cine sunteţi? Întrebă Malko îngrijorat.

Fără să-i răspundă, ea îşi strecură braţul pe sub cel al lui Malko şi o porniră, precizându-i vesel:

— O să-ţi explic, n-avea grijă.

Cu pistolul său extraplat la centură, nu se simţea deloc în primejdie. Se întoarse: nu mai era nimeni în jurul mormântului, cimitirul îşi regăsise pacea. Îl zări pe Vitas Kudaba în afara cimitirului, lângă Lada şi se decise să-l ignore. Stringerul înţelese. Blonda îl duse până lângă o Volga crem, parcată în faţa fabricii de ciment. La volan se afla cineva. Urcară amândoi în spate. Malko rămase uimit de statura impresionantă a şoferului. Maşina demară într-o clipă.

— Unde mergem?

— Nu ţi-e foame? Întrebă cu un aer glumeţ necunoscuta. Cunosc un restaurant excelent în oraşul vechi.

— Şi de ce vrei să iei masa cu mine? Cine eşti?

— Mă numesc Katia Valentina Budarenko, zise ea şi lucrez într-o organizaţie pe care o cunoaşteţi bine, KGB.

Apoi îşi încrucişa picioarele, dezvelind partea de jos a unei rochii lungi, de culoare roşie, în timp ce aprindea o ţigară. Volga coborî din nou către centru, pierzându-se în mijlocul unei mulţimi de maşini Lada de toate culorile.

— Tu l-ai asasinat pe colonelul Igor Trifanov? Întrebă cu răceală Malko.

Katia Budarenko îi aruncă o privire nevinovată.

— Asasinat! Dar Igor Trifanov s-a înecat! Firește, doar ați constatat-o personal!

— Și, bineînțeles că s-a sinucis... Continuă Malko pe același ton. Legându-se singur de un fotoliu și aruncându-se apoi în piscină.

Tânăra femeie îl privi ofensată.

— Doar nu crezi că eu aș fi putut face asta?

Malko privi spatele șoferului. Își aduse aminte de ucigașele KGB-ului, „rândunelele" feroce și „motivate" pe care le cunoscuse cândva. Fermecătoare ca și Katia.

— Ba da, zise el, cu un pic de ajutor.

Și cu capul făcu semn spre șoferul ale cărui mâini enorme transformau volanul în jucărie.

Urmau să treacă din nou pe malul sudic și se deplasau de-a lungul fostei Prospektas Lenin, spre vechiul cartier Senamiestis.

Malko nu înțelesese încă motivul acestei ciudate întâlniri. Katia Budarenko era foarte sigură pe ea, veselă chiar... Volga încetini strecurându-se printr-un labirint de străzi înguste, cu case vechi acoperite de schele rudimentare din lemn. Era aproape la fel de frumos ca la Praga.

— Am ajuns, anunță Katia.

Coborâră pe caldarâmul crăpat al străzii Stikliu în fața unui restaurant cu o firmă din fier forjat pe care scria Stiklai. Acesta părea a fi o cârciumă medievală cu tavanul boltit, cu lambriuri sumbre ca în toate țările nordice; se auzea în surdină un soi de muzică clasică. Un maâtre d'hotel în smoching îi conduse într-un salonaș dosnic. Katia își scoase impermeabilul, rămânând într-o rochie roșie, lungă până aproape de cizme. Șalul îi era desfăcut, iar părul lung și blond se revărsa pe umeri. Jurai că a coborât de pe o copertă de Playboy. Malko îi observă unghiile lungi, date cu un roșu strălucitor ca și rujul.

Privirile li se încrucișară și ea zâmbi, părând că se amuză.

— Văd că mă găsești pe gustul dumitale, Boiarin*.

— Nu sunt baron, o corectă Malko. * Katia făcu o mutră fermecătoare.

— Știi bine că în rusește n-avem un cuvânt adecvat. Și cum nu-ți cunosc patronimicul, nu vreau să-ți spun Înălțimea voastră.

Ea ştia deci foarte clar cine era el. Aperitivele erau deja aranjate pe masă împreună cu o carafă mică, plină cu vodcă. Fusese o invitaţie bine pusă la punct. Katia umplu două pahare cu vodcă şi îl ridică pe al său.

— Pentru preşedintele Gorbaciov!

Nu zisese „tovarişci”. Malko ridică paharul la rândul său. Vodca era delicioasă, rece după pofta inimii.

— Cum de-ai ştiut că eram la înmormântarea lui Boris Glaser?

— Am mers la încercare, zise ea. Dacă nu te găseam, te-aş fi căutat la Lietuva.

— Şi ai fost sigură că îţi acceptam invitaţia? Katia îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Barin, ai reputaţia unui afemeiat, zise ea cu un ton dinadins familiar. Ţinuta mea de la cimitir nu era prea sexy, doar m-ai văzut la Varşovia. Într-o rochie foarte frumoasă, nu-i aşa? Făcută special pentru mine de unul dintre noii creatori de modă din Moscova. Era atât de strâmtă, că nici nu puteam să mă mişc. Asta l-a costat viaţa pe desfrânatul de Igor Feodorovici.

— De ce? Întrebă Malko, uluit de cinismul ei.

Katia începu să ronţăie din carnea rece şi din heringi, păstrând caviarul la sfârşit. Liniştită, între două înghiţituri, îi explică cum îl atrăsese pe colonelul KGB în piscină şi îi satisfăcuse parţial dorinţele, pentru a-l aţâţa. Ochii ei străluceau ca şi cum ar fi spus o glumă bună. Se întrerupse să întrebe cu un aer inocent:

— Dumneata n-ai fi reacţionat ca el?

Malko îi adresă o privire glacială, pe măsura cinismului ei.

— Eu te-aş fi violat, răspunse el calm şi ţi-aş fi oferit o altă rochie. O licărire de tulburare apăru în ochii verzi ai Katiei, apoi izbucni într-un râs zgomotos.

— Bravo! Aşa trebuie tratate femeile. Luate şi violate, dacă rezistă. Ai ceva sânge rusesc. În tine…

O dată terminate aperitivele, Malko dădu gata şi caviarul, la urma urmelor, delicios. Tăcerea se aşternu din nou. Katia bău încă puţină vodcă şi rupse tăcerea:

— Acum am să-ţi explic de ce ne aflăm aici.

Ea scoase din geantă un carneţel roşu pe coperta căruia era gravată emblema KGB – spada şi scutul – îl deschise şi i-l arătă lui Malko. Astfel, el avu confirmarea numelui, a datei ei de

naştere, 23 septembrie 1959 şi a gradului: maior. Fotografia din, document, cu părul strâns, o îmbătrânea şi o înăsprea.

— Asta pentru cazul în care nu m-ai crezut din prima, comentă Katia Budarenko.

— De ce l-ai asasinat pe colonelul Igor Trifanov?

Înainte de a răspunde, Katia lăsă chelnerul să pună pe masă puii î la Kiev comandaţi.

— Nu a fost asasinat, îl corectă ea, ci doar pedepsit pentru înaltă trădare. Colonelul Trifanov făcea parte din „echipa” puciului din august, ca şi amicul său, Boris Glaser. Adică cei care au încercat să-l răstoarne pe preşedintele Gorbaciov. Fiindcă acţiunea lor a eşuat şi pentru că trebuiau să suporte consecinţele actelor lor, cineva a hotărât să mizeze totul pe o carte.

— Adică?

Muzica clasică continua să se audă în surdină, Katia vorbea rar, silabisind cuvintele, trăgând din când în când din ţigară.

— Adică, reluă ea, colonelul Igor Trifanov şi Boris Glaser au decis să fugă din URSS pentru a se sustrage pedepsei legale. Numai că pentru asta aveau nevoie de bani. Şi nici nu putea fi vorba de solda lor de câteva mii de ruble, ca să le ajungă pentru a trăi în Vest... (Ea surâse uşor.) Şi şi-au spus că CIA e oricând dispusă să cumpere anumite documente.

— Exact, recunoscu Malko. Deci, ce-au vrut să ne vândă colonelul Trifanov şi prietenii săi?

— Trifanov lucra la secţia „S” a Direcţiei I, răspunse Katia. A furat dischetele pe care se aflau numele tuturor agenţilor KGB care lucrau sub acoperire în Statele Unite, în Canada şi în Germania. Asta valora mulţi bani, nu-i aşa?

— Mulţi, într-adevăr.

Totul se lega în povestirea Katiei. Totul, în afară de esenţial.

— Şi dacă eraţi la curent cu tot ce se mtâmpla, obiectă Malko, de ce nu l-aţi împiedicat pe colonelul Trifanov să plece la Varşovia? Şi, de fapt, ale cui interese le reprezinţi?

— Interesele celor de la Direcţia I, de care răspunde Vădim Bakinin*, răspunse ea. Trifanov nu era singur în afacerea asta. Noi am aflat prea târziu despre intenţiile acestei clici,

pentru a-i putea împiedica să părăsească Moscova, apoi i-am urmărit aici, în Lituania.

— Şi de ce să nu fi intervenit? Katia surâse amar.

— Ai văzut doar ce se întâmplă! Lituanienii au întrerupt toate activităţile KGB-ului, ne-au ocupat birourile, noi nu mai avem nici o autoritate legală. Din fericire, câţiva au rămas fideli Centrului şi continuă să ne informeze… În felul ăsta, am putut împiedica trădarea acestor oameni.

Ochii săi verzi prinseseră o duritate de gheaţă. Malko înregistra, întrebându-se unde voia ea să ajungă.

— Deci, concluziona, neputându-l elimina pe colonelul Trifanov în Lituania, l-ai urmărit şi lichidat la Varşovia.

— Exact, recunoscu tânăra femeie.

— Şi, văzând asta, colonelul Glaser s-a sinucis? Katia Budarenko îl corectă, pe acelaşi ton:

— Noi l-am sinucis. Soţia lui ne-a luat prin surprindere, dar am avertizat-o că, dacă suflă vreo vorbă, va avea aceeaşi soartă. Ştii bine că activităţile Direcţiei I vor continua. Şi că listele pe care ei erau gata să vi le predea reprezentau o lovitură foarte dură la adresa ţării noastre. Voi aţi fi plătit preţul pe care îl cereau.

— Unde sunt acum listele?

— Le-am recuperat.

Aici avu o imperceptibilă schimbare de ton, din care Malko îşi dădu seama că minte. Altminteri, restul poveştii rezista… Se priveau ţintă. Katia îl examina cu o atitudine brusc destinsă, aproape senzuală.

Părea bizar să-l fi chemat aici numai pentru a asculta un discurs funebru despre Igor Trifanov şi Boris Glaser. De ce avea ea nevoie să se manifeste?

— Aş mai vrea să-ţi transmit un avertisment din partea şefului meu, generalul Anatoli Grigorovici Kaminski.

— Ce avertisment? Întrebă Malko.

— Nu-ţi prelungi şederea în Lituania. Asta s-ar putea interpreta ca un gest ostil.

— Credeam că aţi recuperat dischetele, obiectă Malko şi că vinovaţii se află în cimitir.

— Nu toţi, i-o reteză Katia. Deci, asta era…

— Dar dacă e vorba de un ordin al Direcţiei voastre generale, zise el, de ce nu contactaţi în mod oficial filiala noastră de la Moscova?

— Asta se va şi întâmpla, afirmă ea.

Dar de ce Katia i se confesa cu o asemenea candoare, numai pentru a-l avertiza asupra unui noneveniment?

— Îţi mulţumesc pentru informaţii, zise Malko. Am să aştept noutăţi de la Centrala mea. Şi, poate, o să vizitez Lituania.

— Bravo, aprobă cu căldură Katia. Eşti un om inteligent.

Maâtre d'hotel intră şi Katia îl întrebă ceva în lituaniană. Acesta reveni după câteva minute, cu o sticlă de Cointreau şi umplu două pahare. Katia ridică paharul.

— Pentru noua noastră cooperare.

— Nu pui cuburi de gheaţă? Întrebă Malko, surprins.

— Cuburi de gheaţă? Zise Katia, sincer mirată. Nu. Cointreau-ul este ca vodca! Doar un pic mai dulce.

Goli paharul dintr-o înghiţitură şi îl puse pe masă cu un zâmbet satisfăcut, plin de senzualitate.

Apoi împinse scaunul înapoi şi se ridică. Se priviră faţă în faţă, iar ochii Katiei începură să lumineze iarăşi în modul acela ciudat. Ştia că poate să-i înnebunească pe bărbaţi. Sfârcurile îi străpungeau ţesătura rochiei roşii, iar şoldurile i se legănau lasciv într-o invitaţie mută. Un gând de o clipă străbătu creierul lui Malko. Era deajuns s-o răstoarne pe Katia pe masa de care se sprijinea, pentru a o viola ca un soldăţoi. Fără măcar s-o dezbrace. Privirile lor rămăseseră agăţate. În frumoşii săi ochi verzi, era aceeaşi lumină de nebunie erotică care îl dusese pe Igor Trifanov la moarte.

— La ce te gândeşti? Întrebă Katia cu o voce răguşită de dorinţă.

— La colonelul Trifanov, îi răspunse Malko.

Nu acesta era răspunsul pe care îl dotea ea. Malko se înclină uşor, îi luă mâna şi o duse spre buze.

— Mulţumescpentru această masă excelentă. O să merg pe jos, am chef să vizitez Senamiestisul.

Apoi ieşi, fără să mai întoarcă capul.

Adevărata luptă începuse. Toată reprezentaţia Katiei Budarenko nu avusese decât un singur scop: să-l împiedice pe Malko să-si continue misiunea. Acum era sigur că, la Vilnius, se

va găsi cineva care să reaprindă torţa celor doi morţi. CIA şi KGB vor avea de-acum motive să se iubească şi mai mult, iar Katia şi prietenii săi nu se vor da în lături să-l elimine pe Malko, dacă va fi cazul. Acesta era adevăratul mesaj al întâlnirii.

Coborând îngusta stradă Stikliu, Malko se întrebă dacă Katia şi prietenii săi s-ar putea mişca atât de repede încât să-l împiedice să aibă un nou contact cu clanul Trifanov – Glaser.

Traversă din nou, pe jos, vechiul oraş, apoi trecu podul spre a ajunge prin spate la Lietuva, urmând aleea pentru pietoni care urca de la intersecţie, după pod, până la hotel. Nu vedea deeâhin singur mod în care să acţioneze: s-o înştiinţeze pe văduva colonelului Glaser că el încă n-a plecat din Lituania. Aceasta trebuia să mai fi ţinut legătura cu prietenii soţului său. Doar ce împinse cu putere uşa de la intrare, când apăru la hotel Vitas Kudaba. Malko îl plantase în cimitir fără să spună nimic.

— Am zări? O femeie foarte drăguţă acolo, la cimitir, remarcă el.

— O cunoşti?

— Niet. N-am văzut-o niciodată, cu toate că Vilniusul este destul de mic.

— Ne întoarcem acasă la Boris Glaser, îl anunţă Malko.

Zece minute mai târziu, se aflau în faţa micului imobil. Malko sună, succesiv la trei uşi. Fără vreun rezultat. Descurajat, ieşi în stradă şi ridică repede capul. Tocmai la timp, pentru a o zări pe văduvă dispărând precipitată din Balcon. Iritat, urcă din nou şi se puse pe bătut. De data aceasta, uşa se deschise.

Fără vreo vorbă, văduva se aruncă dezlănţuită asupra lui Malko, zgâriindu-l pe obraji, lovindu-l cu picioarele şi mormăind înjurături în lituaniană.

Malko abia putu s-o împingă în interiorul apartamentului, apoi trânti uşa cu piciorul reuşind s-o stăpânească pe nebună.

— Cară-te la criminala aia, mârâi văduva.

— Calmaţi-vă, zise Malko, nu o cunosc pe femeia aceea. N-am mai întâlnit-o niciodată.

— Aţi plecat amândoi de la cimitir. V-am văzut.

Apoi o apucară din nou isteriile. Malko îi puse mâna pe gură.

— Opriţi-vă. Am venit la Vilnius special pentru soţul dumneavoastră. Nu sunt cu cei care v-au asasinat soţul.

Calmată un pic, ea îl privi pe sub gene.

— De ce aţi venit să mă chinuiţi? El e mort.

— Asta e clar, zise Malko. Dar cred că prietenii lui ar dori să mă contacteze. Dacă puteţi să daţi de ei, anunţaţi-i că mă găsesc la Lietuva, camera 1802. Aveţi aici numărul meu de telefon.

Scrise numărul pe un cartonaş. Văduva lui Boris Glaser îl privea cu o expresie ostilă.

— Nu cunosc pe nimeni, zise ea. Cară-te!

Malko nu mai avea motiv să insiste. Văduva trânti violent uşa în urma lui. Malko aruncase momeala. Acum nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Vitas Kudaba fuma în maşină. Malko se instala înăuntru, gânditor.

— Ce s-a întâmplat cu agenţii KGB lituanieni? Întrebă el.

— Au fost trimişi acasă, dar continuă să fie plătiţi de la Moscova, îi explică Vitas Kudaba. Şi continuă să asculte de şefii lor. Reţelele de informatori n-au fost atinse. Şi-au adus dosarele cele mai importante şi operează încă liniştit în organisme sovietice ca Aeroflotul sau cazărmile Armatei Roşii.

Asta nu sună încurajator. Malko îşi spuse că trebuie să ia legătura urgent cu James Pricewater, şeful împuterniciţilor CIA de la Vilnius.

— Ştii unde se află hotelul Drogysta? Îl întrebă el pe Vitas Kudaba. Stringeruâi aruncă o privire amuzată.

— Bineînţeles, la celălalt capăt al oraşului, parcul Vingio. Acolo trag toţi activiştii sovietici când vin aici.

— Ei bine, acolo se duc şi cei de la CIA, conchise Malko.

*

Malko sună la camera 1406. În interior, hotelul Drogysta era la fel de sinistru ca şi din exterior. Totul era cafeniu, se simţea un vag iz de varza râncedă, iar angajaţii erau la fel de ursuzi ca peste tot.

În uşă apăru un bărbat mic de statură, aproape chel, cu ochii extrem de albaştri şi cu o ţigară în colţul gurii.

— James Pricewater? Întrebă Malko.

— Chiar el.

— Malko Linge.

— God! Te-am căutat peste tot în dimineaţa asta. La Lietuva mi-au zis că nu eşti acolo. Intră!

Malko îl urmă. Camera în care intră comunica direct cu alta. Peste tot erau mese încărcate cu documente, calculatoare portabile, radiouri, fotocopiatoare. În camera alăturată, un bărbat tânăr transmitea un telex.

— Aproape tot etajul este ocupat de noi, îi explică americanul. Aşază-te.

Exista chiar şi cafea americană.

— De ce m-ai căutat? Întrebă Malko.

— Te-am căutat la cererea centrului nostru de la Moscova, cu acord de la Langley. Este în legătură cu misiunea actuală.

— Mie îmi pare încheiată, zise Malko, având în vedere moartea lui Boris Glaser.

James Pricewater nu-l contrazise.

— Adevărat. Şeful nostru de la Moscova a fost contactat de un general KGB, care n-a vrut să-si divulge numele, dar a dat câteva indicii privitoare la apartenenţa lui la Casă. Ne-a declarat că anumite elemente ale KGB-ului, pucişti, au decis să-i vândă CIA-ului informaţii extrem de importante privitoare la unii agenţi clandestini ai KGB. Aflând despre asta, preşedintele Gorbaciov a ţinut să aducă la cunoştinţă partenerilor americani că această posibilă achiziţie de către CIA ar considera-o o lovitură de cuţit asupra contractului moral menit să lege pe viitor ţările noastre.

Malko nu-si credea urechilor: timpurile se schimbaseră într-adevăr! KGB-ul cerea CIA-ului să nu profite de un avantaj personal într-o afacere care îi putea tăia reţelele sale în Statele Unite.

— Şi atunci? Întrebă el.

— Este, desigur, o decizie politică. Prevenit, directorul nostru general a înaintat cazul Casei Albe. Consilierii preşedintelui Bush au dorit să ştie dacă am putea rezolva situaţia, făcând să se creadă contrariul. Le-am răspuns că nu. Evident, de îndată ce i-am arestat pe tipii din reţeaua lor, Popovii ştiuseră că am acceptat dea/-ul. Aşa încât, Preşedintele a interzis să dăm curs negocierilor cu acest grup al KGB. Şi a confirmat decizia într-o scrisoare secretă adresată lui Gorbaciov.

Malko avu senzaţia că-i cade un sac cu ciment în cap. KGB-ul nu le „ceruse” agenţilor săi să nu vândă documentele, ci îi asasinase într-un mod feroce, în timp ce America recădea în meteahna ei clasică: angelismul.

James Pricewater clătină trist din cap şi luă o sticlă de Johnnie Walker din spatele său.

— Ştiu la ce te gândeşti, oftă el. De pe timpul lui Wild BiH* le-am zis să se pună pe treabă şi au umplut penitenciarele. Ţara asta se duce de râpă.

Aşa că nici Katia n-a blufat atunci când i-a prezis lui Malko că i se va ordona să înceteze orice activitate. Cu atât mai puţin Malko înţelegea insistenţa sa de a-l vedea plecat. Numai dacă nu cumva ea avea atâta încredere în CIA, cât şi CIA în KGB… Şi dacă prietenii lui Igor Trifanov îşi mai făceau veacul prin Vilnius.

James Pricewater bău dintr-o înghiţitură paharul de Johnnie Walker, apoi suspină adânc, scărpinându-se furios pe gât.

— Ai fi al naibii de norocos dacă ai putea să părăseşti ţara asta. M-am umplut de bube. Aici nu se mănâncă decât scrumbii şi cartofi. Nici vorbă de vreun MacDonald's, ca la Moscova. Şi râurile de vodcă pe care trebuie să le înghiţi! Beau ca nişte sparţi! Am senzaţia că ficatul meu a devenit un burete.

— Mai rămâneţi mult timp la Vilnius? Se interesă, politicos, Malko. Americanul ridică ochii spre cer.

— Numai Dumnezeu ştie! Lituanienii se mişcă încet. Toată ziua trebuie să se trambaleze la Parlament, acolo unde are biroul Vitautas Landsbergis, preşedintele. A păstrat sacii cu nisip din jurul clădirii, ca şi cum Omons ar ataca din nou…

Timp de mai multe săptămâni, trupe speciale ale Ministerului de Interne sovietic au asediat Parlamentul, unde se refugiaseră politicienii locali. După eşecul puciului, totul s-a aranjfct ca prin miracol. Blindatele s-au retras cu un mare zgomot de şenile spre refugiile din Belarus, eliberând Vilniusul.

— Şi KGB-ul? Celălalt făcu o grimasă.

— În parte, pentru asta suntem aici. Am dori să recuperăm arhivele lor, dar lituanienii nu sunt prea cooperanţi. Au pus sigilii pretutindeni şi pretind că kaghebiştii au luat totul cu ei, la Moscova.

— Ştiaţi că Boris Glaser e mort?

— Mort! Tresări americanul. L-am văzut acum vreo două zile. Cum a murit?

— Cu un glonţ în cap!

James Pricewater avu o grimasă de dispreţ.

— Avea aerul unui om cumsecade. Mă rog, dacă pot exista tipi de treabă la KGB! Adăugă el cu un râs zgomotos. Părea foarte liniştit, în micul său birou al ex-KGB-ului, unde colabora cu Comisia de epurare lituaniană. Acolo mi-a transmis informaţiile privitoare la Trifanov.

Un înger se strecură trist, îmbrăcat într-un giulgiu roşu… Malko se scutură. In ciuda afirmaţiei iui James Pricewater, el ţinea să aibă o confirmare absolută privind abandonarea misiunii. Zărind un telefon, întrebă:

— Pot să chem COS de la Varşovia? James Pricewater tresări ca muşcat de şarpe.

— Negative! Toate liniile trec prin Moscova. Singurul loc ceva mai sigur ar fi sala telefoanelor de presă de la Parlament. Sunt prea multe linii ca să le poată supraveghea pe toate…

Malko era deja în picioare. James Pricewater agita din ţigară.

— Wait a minute! Mă duc la Parlament. Te conduc, fiindcă nu te văd intrând singur.

Coborâră împreună. Americanul tocmai voia să dea cheia la recepţie, când uşa holului se deschise, lăsând să pătrundă înăuntru un veritabil convoi. Cinci bărbaţi corpolenţi, masivi, cu obrajii închişi la culoare, îmbrăcaţi în costume sumbre, practic identice, cu genţi-diplo-mat în mână şi veseli nevoie mare. Se îndreptară către ascensor.

— Cine sunt? Îl întrebă Malko pe James Pricewater.

— O delegaţie a KGB, sosită ieri de la Moscova, răspunse americanul. Se zice că au venit să asigure trecerea împuternicirilor la lituanieni, dar mă întreb dacă nu cumva motivul e altul.

În timp ce Malko îi privea pe cei cinci inşi, uşa se deschise din nou, de data asta lăsând să treacă o femeie. Katia Budarenko purta impermeabilul său lung, cizme, având părul strâns la fel ca în fotografia de pe legitimaţia de KGB. Malko se dădu în spatele lui Pricewater ca ea să nu-l zărească şi o văzu precipitându-se cu cei cinci în ascensor. James Pricewater, intrigat, întrebă:

— O cunoşti?

— Este cea care l-a omorât pe Igor Trifanov. Aţi mai văzut-o?

— Niciodată.

— Cred că aveţi dreptate, altul e motivul prezenţei acestor cinci tipi. Simţi cum îi creşte furia: în timp ce KGB-ul îşi desfăşura vizibil toate eforturile pentru anihilarea complicilor lui Igor Trifanov şi Boris Glaser, el primea ordinul de „dislocare” şi de a asista pasiv la lichidarea celor care oferiseră CIA-ului o mină de aur pe un taler de argint. Prezenţa celor cinci în compania Katiei lăsa să se întrevadă faptul că problema nu era nici pe departe soluţionată, aşa cum pretinsese tânăra femeie. Iar el primise ordin să nu acţioneze în nici un fel! Cel puţin putea să încerce să „înmoaie” Compania. Nu ar fi putut găsi în orice zi o ocazie asemănătoare.

Un soldat dotat cu o armă de vânătoare şi un altul cu un revolver Nagant, datând de la sfârşitul secolului trecut, veghea în faţa unei baricade compacte din fiare, blocuri de ciment, trunchiuri de copaci şi saci cu nisip. Parlamentul se înălţa cam la o sută de metri mai încolo, înconjurat şi el de saci cu nisip. În jur, se agitau soldaţi, iar tineri înarmaţi îi percheziţionau pe vizitatori.

Interiorul era maroniu şi solemn, plin de oameni preocupaţi, ce alergau în toate sensurile. De aici era guvernată Lituania, după obţinerea independenţei. James Pricewater îl duse pe Malko în sala de telefoane de la etajul întâi şi formă numărul pentru Varşovia.

Treizeci de secunde mai târziu, Malko avu legătura cu Ambasada americană şi, ca prin minune, şeful staţiei. ^illiam Sterling, era acolo. Malko îl puse rapid la curent cu ultimele evenimente – moartea lui Boris Glaser, intervenţia Katiei şi mesajul transmis de James Pricewater -încheind cu o întrebare precisă:

— Trebuie, într-adevăr, să las baltă totul?

— Da, confirmă William Sterling. Este o decizie politică.

— Şi dacă voi fi contactat înainte de a pleca?

— Nu dai curs, ordonă, după o imperceptibilă ezitare, şeful.

Un înger trecu, având capul de buldog al lui William Casey, proferând injurii nedemne de condiţia sa…

— Cu alte cuvinte, am venit degeaba la Vilnius, trase concluzia Malko.

Şeful râse amar.

— Doar pentru că una dintre misiunile dumitale s-a terminat repede şi bine nu trebuie să te plângi! Ne vedem de îndată ce te întorci. Rolls-ul dumitale este parcat în curtea ambasadei. Apropo, încearcă să-mi aduci câteva icoane. Cele lituaniene sunt superbe şi le putem scoate din ţară. Ai mâine o cursă aeriană Vilnius – Varşovia, dacă nu vrei să te întorci cu maşina.

— S-o vând aici?

— Nu. Lasă-i-o lui James Pricewater. Va fi încântat.

— Foarte bine, zise Malko. Pe mâine, deci.

Plăti pentru convorbire 15 ruble. Lituanienii nu voiau să-i ajute pe sovietici să câştige bani şi, de aceea, îi lăsau pe străini să trăiască în stil rusesc. Adică pe nimic.

Malko îşi luă rămas bun de la Pricewater şi se întâlni din nou cu Vitas Kudaba, care îl urmase cu maşina sa.

— Mergem la Aeroflot, anunţă el.

Aeroflotul era situat într-o clădire sumbră, din beton gri, chiar în faţa hotelului. Malko trebui să stea cuminte la coadă ca să-si cumpere un bilet Vilnius – Varşovia, pentru a doua zi după-amiază. Ca o ironie a sorţii, o broşură Air France, care zăcea pe tejghea, îi anunţa pe viitorii pasageri ai „Club”-ului că aveau dreptul la un elicopter care să-i transporte de pe JFK* în Manhattan, evitând aglomeraţia. Asta se petrecea la ani-lumină distanţă de Vilnius... Vremea se strica şi începu să plouă. Oraşul acesta îl deprima. În partea veche, cu străzile prost pavate, Vilniusul era sinistru. Chiar şi apa râului, redus acum la un pârâu, părea moartă.

După ce-l părăsi pe Vitas Kudaba, se îndreptă spre Lietuva. Tocmai când da să intre, un tânăr blond cu mustaţă pe oală îl aborda şi, cu un zâmbet ademenitor, îi arătă în căuşul palmelor o cutiuţă de papier mâche, lucrată în stil artizanal rusesc, reprezentând Balşoi Teatr din Moscova.

— 200 de ruble! Propuse tânărul. Very cheap. (Cutia nu făcea, efectiv, mai mult de cinci dolari, iar Malko nu era nicidecum colecţionar, l-o dădu înapoi cu un zâmbet.

— Niet, spasiba.

Ca şi cum n-ar fi auzit, blondul îi strecură cutia în mână cu un gest rapid, apoi făcu stânga-mprejur. Malko, surprins, crezu că e vorba de un şiretlic pentru a-l obliga s-o cumpere, dar vânzătorul se îndepărta cu paşi mari, fără măcar să se mai uite

înapoi! O atitudine stranie pentru o tocmeală. Intrigat, Malko cântări în mână cutia; era uşoară. O deschise cu precauţie, descoperind o hârtie împăturită. O închise la loc şi o vârî în buzunar.

O redeschise numai când ajunse în cameră şi despături hârtia, ce conţinea câteva cuvinte în ruseşte:

Du-te mâine să vizitezi castelul Trakai.

Malko rămase mai multe minute contemplând mesajul descoperit în cutie. Normal, ar fi trebuit să nu ţină seama de el şi să-l ardă, executând astfel ordinele Companiei. Dar era peste puterile lui: toate fibrele fiinţei sale se revoltau contra acestei abandonări.

Îl încerca şi un sentiment de furie împotriva acestei Katia Budarenko, care trăsese atât de bine sforile afacerii. După ce-i lichidase pe Igor Trifanov şi pe Boris Glaser, se pregătea să neutralizeze CIA-ul, pentru a-si termina liniştită treaba.

Într-un târziu, luă hârtia şi o arse. N-ar fi fost pentru prima oară că nu se supunea ordinelor CIA-ului.

Şi tot ce avea de riscat, în acest moment, era un lucru ce-i aparţinea în totalitate: propria viaţă.

Calmul regăsit îi deschise apetitul şi se îndreptă spre restaurantul de la etajul 22 unde, pentru un bacşiş de cinci dolari, obţinu o masă dominând tot oraşul. În jurul lui se bea sec. Ceru fără vreun rezultat caviar şi trebui să se mulţumească cu obişnuitele sardine. Tocmai se pregătea să le devoreze, când, la masa vecină, se instala un cuplu: Katia Budarenko, însoţită de unul dintre cei cinci membri ai delegaţieiKGB. Bărbatul era foarte înalt, cu o coamă de păr negru, un nas proeminent şi ochelari mari de baga. Katia îi făcu un semn discret lui Malko, apoi îi adresă câteva cuvinte chelnerului. Trei minute mai târziu, Malko îl văzu venind spre masa lui pe şeful de sală, ţinând în mâini o cupă plină cu caviar, după ce tocmai îi spusese că nu aveau aşa ceva. KGB-ul avea încă braţul lung la Vilnius…

După ce aşteptase mai mult de o oră boeuf Stroganoff-ui comandat, asurzit de muzica răsunătoare, se hotărî se meargă în cameră. Katia şi companionul său plecaseră de mult timp, iar majoritatea consumatorilor atinseseră stadiul în care nu mai erau capabili să facă diferenţa între Lenin şi Papa loan Paul al ll-lea.

Pătrunzând în cameră, avu un şoc: Katia era aşezată pe unul din cele două paturi identice şi fuma o ţigară. Rochia sa de jerse gri, ridicată pe coapse, permitea să i se admire conturul picioarelor. Ea strivi ţigara în scrumieră, se sculă şi se apropie de Malko.

— Am venit să-ţi urez drum bun, îl anunţă ea. Sper ca zborul dumitale să nu aibă întârziere.

Malko îşi stăpânea furia. KGB-ul, deşi distrus, era, fără îndoială, încă eficace. Apetisanta Katia trebuia să aibă chiar şi numărul liniei sale secrete de la castelul din Liezen.

Şocul parfumat al unui corp suplu îi înfrâna net furia. Katia îl înlănţui ca o soţie de marinar după 6 luni de despărţire. Limba-i ca o săgeată, bazinul adus înainte, o mână crispată pe ceafa lui Malko, cealaltă întreprinzând o explorare precisă. După consistenţa masei călduţe strivite de pieptul lui, ghici că ea nu avea sutien.

Se străduí să-si repete din toate puterile că ea era programată ca un ordinator, dar nu putu să n-o sărute imediat. Probabil că încă de la patru ani Katia devenise o bombă sexuală. Ea se freca de el neîncetat punându-l în contact cu fiecare milimetru al corpului său. Fără un cuvânt de prisos. Radio-Moscova continua să-si urle cântecele folclorice şi ei se unduiau în micuţa cameră. Fără ca ea măcar să-l mângâie, el ajunse la rigiditatea unei bare de oţel. Cu mâini nerăbdătoare, trecu peste curbele unei crupe pline şi cambrate, prea puţin protejată de jerseul fin.

Katia se depărta pentru a-si trage sufletul, fixându-l pe Malko printre gene. Cu o expresie de parcă un ayatolah i-ar fi sfâşiat rochiacu'dinţii. Malko na fost nevoit să recurgă la o asemenea soluţie extremă. Cu un gest graţios, Katia îşi dezbrăcă normal rochia, trăgând-o peste cap. Rămase doar în ciorapii lungi până la coapse şi ghetele cu tocuri-cui. Îşi luă sânii în mâini, mângâindu-i lent ca pentru a-i oferi; privirea-i „înecată în spermă” o străpunse pe cea a lui Malko. Acesta fixa triunghiul blond al pântecelui, cuprins de o dorinţă subită. Dacă Katia era în serviciu comandat, cum era el în proporţie de 99%, ea parcă făcea asta pentru banii lui.

O răsturnă pe unul dintre paturile-gemene, îngenunche pe covorul caucazian uzat şi-si lipi gura de pântecele Katiei. Imediat ea scoase un geamăt, mâinile sale coborâră ajutându-l pe Malko

să atingă zona cea mai sensibilă a intimităţii feminine. Foarte repede ea se porni să gâfâie, să suspine, contrazicând proverbul rus care zice că: „E mai uşor să aprinzi o sobă decât o rusoaică”.

Malko n-avea decât o idee: să-si împlinească obişnuita şi sulfuroasa fantasmă prin această superbă creatură.

Femeia de oţel devenise o femeie lascivă şi docilă. Când Malko o trase spre el ca ea să îngenuncheze între paturile gemene, Katia se supuse fără să protesteze. Scoţând un răget de plăcere când el o penetra dintr-o singură mişcare. Nu rămase acolo decât o clipă, ieşi, plimbându-si sexul între globurile ferme ale crupei. Katia însăşi, punându-si mâinile pe fese, le depărta pentru a-l ajuta să pătrundă… Malko se cufundă înăuntrul ei cu o asemenea violenţă că ea scoase un strigăt scurt. O fracţiune de secundă dâfcâncântare. Cu sângele la tâmple, el rămase strict nemişcat, strâns în teaca strâmtă. Trebuie să faci să dureze lucrurile plăcute. Apoi, se porni să foreze încet. Nu-si spuseră nici o vorbă până în momentul când simţi un formidabil orgasm stăpânindu-i fiinţa.

Katia era în extaz, strigă şi apoi se prăbuşi leşinată.

El rămase nemişcat privindu-si sexul înfipt în mijlocul acestei crupe de vis, savurând aceste clipe divine. Fiecare din misiunile lui îi rezerva câteva asemenea rare momente. Katia căscă şi spuse cu o voce de fetiţă:

— Acum o să dormim…

El crezu că n-a auzit bine, dar ea dispăruse deja în baie. Ieşi demachiată, cu cearcăne sub ochi, graţioasă ca o tânără căsătorită şi se strecură oftând în pat.

— Locuiesc foarte departe, îi explică ea. La ora asta nu mai sunt taxiuri. Şi-apoi, aşa putem reîncepe mâine dimineaţă…

Categoric, KGB-ul nu-si asuma nici un risc. Katia ţinea să-l „taloneze” până în ultima secundă. Dacă i s-ar fi telefonat, ea ar fi asistat la convorbire. Era, desigur, în serviciu comandat.

*

Malko se opri chiar în faţa potecii ce şerpuia pe malul lacului Galve. O ceaţă uşoară mai plutea încă deasupra apei, accentuând romantismul locurilor.

În faţa lui, o lungă pasarelă de lemn ducea spre insuliţa din mijlocul lacului, unde se înălţa cetatea Trakai, toată din cărămidă roşie, ce fusese în secolul al XV-lea reşedinţa regilor Lituaniei. Era un peisaj de basm.

Cu o oră mai înainte, Katia coborâse şi ea atunci când el mersese să ia micul dejun. Nu refăcuseră amorul din noaptea trecută şi se despărţiseră aproape rece, ca şi cum scurta lor întâlnire nu fusese decât un vis.

Malko îi spusese simplu că voia să viziteze oraşul, mergând până la Trakai, la vreo douăzeci de kilometri la vest de Vilnius.

N-avusese impresia că ar fi urmărit, deşi nu putea fi sigur. Oricum, telefonul nu sunase cât timp Katia fusese acolo, dar asta nu era suficient să le spulbere neîncrederea. Malko porni pe jos de-a lungul lacului. Câţiva pescari aliniaţi erau deja la treabă pe pasarela de lemn. Ajuns la intrarea în castel, plăti cinci ruble şi pătrunse în curte.

În afara unui grup de japonezi, nu mai era nici un vizitator. Traversă curtea, găsind clădirea centrală, dincolo de şanţuri. Pe trei etaje, în săli amenajate cu galerii exterioare, erau expuse obiecte încărcate de istorie. Japonezii porniseră deja la asalt pe scările de lemn. Malko se pregătea să facă acelaşi lucru, când un fluierat strident îl făcu să întoarcă capul. Un om era aplecat peste balustrada de lemn a etajului al treilea, la douăzeci de metri mai sus de el. Acesta agita braţul în direcţia lui şi lăsă să cadă ceva în gol. Instinctiv, Malko făcu un pas în spate, dar obiectul căzu fără zgomot pe pavajul din curtea interioară.

Îl ridică şi văzu că este o casetă audio învelită într-o bucată de bullpack. Ridică privirea: omul dispăruse… Se repezi spre una din scările exterioare şi ajunse, gâfâind, la etajul al treilea. În timp ce parcurgea sălile goale, supravegheate de „babuşki” adormite, îşi dădu seama de ceea ce era, de altfel, evident. În momentul când el urca, necunoscutul cobora, dar pe scara interioară.

După ce cercetă în pas alergător celelalte etaje, ieşi din castelul Trakai, cu caseta în buzunar şi reveni pe şoseaua spre Vilnius. Direcţia hotel Drogysta. James Pricewater trebuia să aibă un casetofon.

James Pricewater îl primi pe Malko cu o evidentă răceală. Ideea că acesta nesocotise ordinele de la Langley îl făcea să se simtă prost.

Îl privi cu curiozitate cum introduce caseta în walkman-ul său şi se forţă să glumească.

— Poate e muzică folclorică…

Malko, cu căştile pe urechi, dădu sonorul la maximum. La început nu auzi decât un şuierat, apoi o voce anunţă în ruseşte:

Aici tovarăşul Anatoli Beda. Mihail Gorbaciov doreşte să vorbească cu tovarăşul mareşal Akromeev.

Urmară nişte zgomote, apoi o sonerie şi vocea unui om în vârstă anunţă:

Aici mareşalul Akromeev.

Tăcere, câteva zgomote de legătură, ftjpă care o voce plină de căldură răsună în aparat. Tu eşti, Ivan Alexandrovici?

Da, Mihail Sergheevici, răspunsese vocea mai în vârstă. Ai transmis instrucţiunile speciale pe care ţi le-am dat înainte de plecarea mea? Întrebă vocea caldă. Da, Mihail Sergheevici. Au fost executate? Cred că da, Mihail Sergheevici.

Trebuie să faci mai mult decât să gândeşti, reluă vocea, cu mai puţină căldură.

Convorbirea se întrerupse brusc. Malko lăsă să se deruleze aproape toată banda până dădu de o altă voce masculină care comentă:

Aceasta este o convorbire între Mihail Gorbaciov şi mareşalul/Akromeev. Ea a fost stabilită de Anatoli Beda, responsabilul reptei secrete de comunicaţii între dacea* Preşedintelui de la Foros şpdiferite^ oraşe din Uniunea Sovietică. Ea a avut loc între orele 17.55jff: ffi. 12, Ja 18 august 1991. În momentul în care preşedintele Gorbacidv pretindea a fi izolat la reşedinţa sa, cu toate mijloacele de comunicaţie întrerupte.

Mareşalul Akromeev a fost însărcinat în secret ^sâjăstreze contactul între el şi armată... (urma o pauză, apoi vocea continuă.). Arrr^ în posesie convorbirile integrale dintre Foros şi diferiţi executanp, care dovedesc într-o manieră evidentă că preşedintele Gorbaciov a minţit pretinzând că nu ştie nimic de puci.

Clac. Banda se sfârşise. Malko îşi scoase căştile de pe urechi, îl privi pe James Pricewater, apoi zise cu o vocea încordată:

— James, cred că ce-avem noi aici e dinamită curată.

James Pricewater ascultă, la rândul său, banda, cu ochii fixaţi pe mocasinii săi, cu fruntea încreţită din cauza concentrării.

Înţelegea destul de bine ruseşte şi, din timp în timp, legăna din cap, arătându-si nedumerirea. În cele din urmă, conchise:

— Ori ăsta e un scenariu diabolic, ori aveţi dreptate, noi deţinem o dovadă de un interes politic enorm. Bineînţeles, cu condiţia să obţinem şi restul înregistrării. Este, fără îndoială, vocea lui Mihail Gorbaciov.

Vădit emoţionat, îşi turnă un pahar plin de Johnnie Walker, îi puse un pic de gheaţă şi îl bău dintr-o înghiţitură.

— Trebuie verificate anumite chestiuni, adăugă Malko. În special numele acestui Anatoli Beda şi provenienţa acestei casete. Aţi putea lua legătura cu Langley?

— Desigur, dar pentru o problemă atât de spinoasă, este imposibil să utilizăm o linie neprotejată, obiectă americanul.

— Am o idee, sugeră deodată Malko. Îmi veţi lua locul în zborul spre Varşovia. Aşa veţi putea comunica de acolo cu Langley şi afla mai multe. Există o cursă mâine pentru a vă întoarce.

James Pricewater nu ezită decât o secundă.

— Superb! Zise el. Mă grăbesc să aflu.

* *

Malko privise decolând Tupolevul 134 aparţinând Aeroflot-ului, de la fereastra Lietuvei, încordat şi uşurat în acelaşi timp. Katia se asigurase precis că el părăsise Lituania. Ar fi putut fi indusă în eroare de plecarea lui James Pricewater, care folosise biletul său, dar nu era sigur. În momentul când fusese informată că Malko era totuşi la Vilnius, ştiuse că el îşi continua misiunea. Şi că ea era în pericol de moarte.

Dacă banda nu era „aranjată”, implicaţiile acesteia erau extraordinare, de natură să schimbe cursul istoriei. Era clar că dacă americanii deţineau dovada implicării lui Mihail Gorbaciov în puciul din august '91, aveau un mijloc formidabil de a-l şantaja… Pornind de la asta, se ridi cau o mulţime de întrebări. De ce, dacă această istorie era adevărată, ea nu ieşise la iveală în Uniunea Sovietică? Un om ca Boris Elţân ar fi primito cu braţele deschise, fără a-i socoti şi pe toţi duşmanii preşedintelui Uniunii şi el avea destui…

Igor Trifanov şi prietenii săi nu erau decât nişte desperados? Malko înţelegea mai bine acum ferocitatea cu care Katia Budarenko îl împiedicase să ia legătura cu Trifanov sau cu

Boris Glaser. Îndată ce CIA ar fi ştiut adevărata natură a ofertei lor, nu mai putea fi vorba de a o lăsa baltă… Fără insistenţele lui Malko, calculul acestei ramuri „oficiale” a KGB s-ar fi arătat bun.

El avea încă multe alte semne de întrebare în cap şi se decise să bea un pahar în barul de la parter. Acesta era însă închis, dintr-un motiv necunoscut, aşa încât porni spre camera sa, aşteptând mult şi bine în faţa ascensoarelor, întotdeauna prea lente.

În momentul în care voia să intre într-una din cele trei cabine, unul dintre cerberii care se foiau prin hol îl trase de braţ, indicându-i-o pe funcţionara agenţiei de presă care tocmai întindea un aparat de telefon către el. Malko făcu stânga-mprejur.

Fata îi întinse receptorul.

— O convorbire pentru dumneavoastră. Mirat, Malko luă aparatul şi auzi imediat o voce necunoscută de bărbat întrebând cu asprime, în rusă:

— Aţi ascultat-o?

Pulsul lui Malko se ridică la o sută cincizeci.

— Da…

— Şi vă interesează?

— Bineînţeles, dacă… Interlocutorul îl întrerupse brutal:

— N-am timp de discuţii. Dacă sunteţi interesat, veniţi în seara asta acolo unde mi-aţi lăsat vorbă. Între orele 10-l1. Fiţi atent să nu vă urmărească cineva. Foarte atent. Veţi afla mai multe.

Închise. Malko la fel. Întrebându-se cum îl putuseră depista cu o asemenea precizie… Dintr-o dată, înţelese: pe peretele din hol, dincolo de ascensoare, se afla o duzină de telefoane publice. Necunoscutul putuse să-l observe şi să recompună numărul pe care-l formase. Urcă în cameră şi, o dată intrat, îşi verifică pistolul. Nu avea ce face până seara.

Soneria telefonului îl făcu să tresară. De data aceasta, vocea Katiei Budarenko era mult mai seacă.

— N-aţi mai plecat?

Malko îşi luă cel mai natural ton pentru a-i răspunde:

— Nu, până la urmă am hotărât să mă întorc cu maşina. Mâine dimineaţă. Un prieten de-al meu a plecat în locul meu, avea nevoie să meargă urgent la Varşovia.

Katia făcu o pauză. Vizibil, ea nu se aştepta la un asemenea răspuns.

— Haraşo, încheie ea. Dosvidania.

Această convorbire îi confirmă temerile. KGB-ul era pe urmele lui Malko. Nu regreta că-i încredinţase banda lui James Pricewater. Atât timp cât reţeaua KGB din SUA se credea tot în vechea situaţie, el dispunea de o şansă să discute cu Katia… Avea nevoie de stringerusău, pentru a dejuca planurile de urmărire. Îl căută deci pe Vitas Kudaba.

— Vitas, zise el la telefon, m-am hotărât să nu plec până mâine. Am putea petrece seara împreună. Ce zici?

Lituanianul acceptă cu entuziasm, dându-i întâlnire lui Malko la orele opt, în holul Lietuvei.

Vitas Kudaba aştepta în hol, punctual ca un ceas cu cuc. Departe de urechi indiscrete, Malko îi explică adevăratul scop al serii. Tânărul lituanian îl ascultă atent înainte să-i propună:

— Vom cina la Vilnius, unde am făcut o rezervare, apoi, vom merge să bem un pahar pe strada Pilies. Îmi voi parca maşina acolo imediat. E o stradă îngustă, cu sens unic. Vom ieşi din bar împreună, dar veţi lua maşina mea, care e mai greu de recunoscut decât a dumneavoastră, iar eu, pe aceasta de aici. Dacă cineva vă va urmări, îl voi bloca.

Ei se separară la ieşirea din Lietuva, dându-si întâlnire la restaurantul Vilnius.

Orchestra din Vilnius, plătită probabil la numărul de decibeli, adâncea şi mai tare crăpăturile din pereţi. Nu cântau decât jazz şicântece străine. Sala rectangulară şi prost iluminată era pe jumătate goală, cerberul de la poartă refuzând lumea, ca să nu-i supraîncarce pe chelneri. Sistem comunist. Lângă masa lui Malko, şase tineri goleau sticle de vodcă cu o viteză incredibilă, înfulecând icre de Manciuria. Vitas Kudaba îi arătă lui Malko.

— Sunt tineri care lucrează cu mafia, speculanţi. Câştigă mii de ruble pe lună.

— La vârsta lor!

Niciunul nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Nu sunt criminali, bineînţeles, adăugă lituanianul, ci doar traficanţi.

Unul dintre ei se ridică. O fată, într-un pulover de angora alb, jeanşi şi bascheţi, avea deja o privire sticloasă, care-i urâţea

feţişoara triunghiulară şi îşi etala un drăguţ funduleţ pe sub jeanşii mulaţi. Ea se lipi strâns de cavalerul său şi începu să se unduiască în mijlocul ringului gol, sub privirea dispreţuitoare a câtorva foşti apparatciki. Cavalerul său, la fel de îmbibat cu alcool ca şi ea, părea că nu poate să stea pe picioare decât ţinând-o de fese, pipăind-o în mod jignitor, chiar strecurându-si o mână sub puloverul ei. Beată moartă, ea surâdea liniştită... Pe bancheta de skai, cei patru amici ai lor erau mai mult sau mai puţin tulburaţi... Vitas Kudaba zâmbi dezgustat.

— Tinerii aceia lucrează pentru un mafiot din Klaipeda, Şurik Kuciulori, un uzbec. El controlează tot traficul din Lituania. Afacerile cu jeanşi, droguri, maşini furate. Un kilogram de haşiş valorează aici echivalentul a 100 de dolari. De cealaltă parte, în Finlanda sau Suedia, se poate vinde cu 10 000 de dolari. Se pot câştiga 300 000 de ruble cu o Lada furată.

Malko ciulise urechile.

— Cum arată mafiotul? Întrebă el.

— Este mic, dar foarte solid, cu un cap de brută, cu părul creţ şi negru şi cu dinţii foarte albi. Locuieşte într-o dacea superbă, la Baltica, în Palanga, unde creşte cai. Nu ştie decât să facă bani, câştigă milioane de ruble pe lună.

— De unde ştiţi toate astea?

— Am făcut o anchetă despre mafioţi, pentru ziarul meu, Sovietskaia torgovlia. N-au publicat-o niciodată, le-a fost frică. Cu tinerii ăştia am pălăvrăgit, sunt foarte lăudăroşi. Au crezut că sunt de partea lor.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, tânărul beţivan care evoluase în ring îi adresă un semn amical lui Vitas, reluându-si locul...

— Asta e Darius, comentă lituanianul. Tatăl său câştigă 300 de ruble pe lună, iar el 10 000.

— Mă întreb dacă nu l-am întâlnit deja pe Şurik Kuciulori, zise gânditor Malko. Ce maşină are?

— O Ceaika neagră pe care a cumpărat-o de ocazie la RACOM. E foarte mândru de ea.

Malko îi povesti episodul din palatul Tarnowsky. Vitas clătină din cap.

— Asta nu mă miră. Şurik a fost întotdeauna în relaţii bune cu tipii din KGB care îl protejau. Este normal să le întoarcă serviciile.

Orchestra, decizând că a lucrat destul, îşi strânse instrumentele şi o linişte binevenită se aşternu. Malko îşi privi ceasul: avea timp să ajungă la rendez-vous. Alţi apparatciki sosiră, deja afumaţi. De îndată ce se urcară în Mercedes, Vitas îi dădu lui Malko cheile de la maşina sa.

— S-ar putea să fie cam dificilă la demaraj, zise el, dar merge. Ajunseră pe strada Pilies şi găsiră un baras*, unde mai erau două locuri la barul în formă de potcoavă. În spate, un grup de bărbaţi şi femei se îmbulzeau, veseli cu câte un pahar în mână. Locul amintea de acele „pick-up bars” de pe First Avenue, din New York, înainte de SIDA. O brunetă grozavă îi făcu cu oc%ului Malko, ridicând paharul gol.

El şi Vitas luară câte o vodcă, iar lituanianul îşi luă şi un pachet de ţigări Astra de o rublă. Atâta şi valorau.

Chiar dacă erau urmăriţi, părea imposibil să fie depistaţi în mulţimea aceea. După ce-si goliră paharele, Malko ieşi primul şi se îndreptă spre Lada roşie parcată un pic mai jos. Vitas aşteptă în faţa uşii barului, supraveghind strada pustie. Îndată ce Malko se instala la volan, el urcă în Mercedes şi porni fără să aprindă luminile de poziţie.

Lada roşie o luă în jos, spre Piaţa Catedralei., Vitas Kudaba aşteptă. Mai multe minute, dar nu se arătă nici o maşină suspectă. Aşadar, Malko nu era urmărit.

Îşi dăduseră întâlnire în faţa Universităţii, nu departe de locuinţa lui Boris Glaser. Demară, fericit să conducă, în sfârşit, o maşină atât de modernă.

*

Malko conducea încet, aruncând 'câte o privire în oglinda retrovizoare. Pe şosea, nici urmă de vreo maşină! Trecu o dată prin faţa imobilului în care locuia Boris Glaser, fără să vadă vreo lumină, apoi opri maşina într-o parcare din spatele clădirii, lângă o veche JigulL verde.

După ce-si strecură pistolul extraplat în buzunarul interior, se îndreptă spre intrarea casei lui Glaser. Fără să aprindă automatul, găsi uşa şi apăsă pe sonerie. Din cauza uşii capitonate, era imposibil să-ţi dai seama dacă funcţiona… După câteva minute, plictisit, urcă un etaj şi încercă altă sonerie. Fără succes. Mai rămăsese etajul trei, dar şi aici fără vreun rezultat. Bâjbâind prin întuneric, coborî şi se opri cu inima bătându-i puternic: uşa de la parter era întredeschisă!

Ascultă, cu pistolul în mână, neauzind decât propriile bătăi ale inimii. Tăcerea era apăsătoare, iar urechile începură să-i ţiuie. Se hotărî să împingă uşa cu piciorul; rămase însă neclintită ca şi cum ar fi oprit-o ceva. Nu îndrăzni să aprindă lumina.

Împingând cu umărul, mai câştigă câţiva centimetri. Nu se auzea nici o mişcare. Se gândi că dacă i s-ar fi întins o capcană, ar fi fost mort de mult. In patru labe, pipăind podeaua pentru a verifica dacă nu exista vreun fir legat de vreun explozibil, pătrunse în apartament. O rază de lumină pătrundea prin fereastră, venind din stradă. Tăcerea era minerală. Cu pistolul strâns în mână, cu ochii deja acomodaţi cu întunericul, el „simţea" apartamentul. Categoric, nu era nimeni. Se ridică puţin şi descoperi un morman negru lipit de uşă. Semăna cu un cuier. Era timpul să progreseze. Pipăind, găsi un întrerupător şi apăsă, cu pulsul accelerat.

Două becuri se aprinseră simultan, lăsând să se vadă un spectacol abominabil.

Omul cu care-si dăduse întâlnire se afla acolo. Era tânărul blond cu mustaţă pe oală care-i strecurase cutia de papier mâche, la intrarea Lietuvei. Malko rămase ţintuit locului ca un liliac. O baionetă de Kalaş-nikov îi fusese înfiptă în piept şi alte patru în braţe şi picioare. Sângele cursese pe jos în pârâiaşe subţiri, dovedind că el era încă viu atunci când i se aplicase acest tratament... Avea ochii deschişi şi un mare hematom sub gură. Malko îl studie, la noroc, fără să descopere însă decât un pistol de calibru mic.

Un curent de aer îl făcu să tresară. Vrând să vadă de unde provine, nimeri în bucătărie, care avea uşa întredeschisă. Asasinul sau asasinii fuseseră acolo când el sunase!

Cu mâna încleştată pe pistol, urcă scara interioară în formă de spirală. La etajul trei, o găsi pe văduva lui Boris Glaser. În mijlocul unui pat în dezordine. Fusese sufocată cu o pernă, înainte de a i se fi tras două gloanţe în cap. Peste tot erau fulgi... O adevărată lucrătură de profesionişti. Totuşi, Malko era sigur că nu fusese urmărit. Deci, ucigaşul o ştersese prin spate.

Coborî din nou, consternat şi urcă în maşină extrem de precaut, dar nu se întâmplă nimic. Împietrit de groază, o luă în direcţia Universităţii. Pompa de benzină dădea semne că s-ar defecta, aşa încât se întrebă dacă va ajunge la capăt. Vitas Kudaba îl întâmpină.

— Ei?

Malko îi povesti totul. Stringeru scos din minţi, trăgea din ţigară.

— Să ne despărţim aici, propuse Malko, e mai bine. Te caut mâine.

Plecă în direcţia Lietuvei. De data aceasta, cu gânduri războinice, înainte de a ajunge la etajul său, scoase^pistolul şi îl încarcă.

Culoarul era liber, iar dejurnaia dormea cu capul pe birou. Intrând în cameră, văzu imediat că totul fusese scormonit cu minuţiozitate. Se aşează pe pat.

Din acest moment, lucrurile era clare: războiul fusese declarat, ca în vechile timpuri bune. Bărbatul de la intrarea hotelului nu era cel care-i vorbise la telefon, vocile nu semănau. Or, acest necunoscut nu părea să fie dintre cei care s-ar descuraja.

Katia Budarenko, nici atât.

Era vorba de o luptă contracronometru. Cine, dintre Katia şi Malko, îl va găsi primul pe necunoscutul de la telefon?

În holul micului aeroport din Vilnius domnea o enormă debandadă. Un neverosimil furnicar de oameni încărcaţi cu bagaje blocau pasajul de trecere, asaltau puţinele funcţionare în albastru ale Aeroflo-tului. Malko înţepeni aşteptând în picioare, unicul bar nedeschizân-du-se decât la ore ciudate şi imprevizibile. Din cauza întârzierilor sistematice ale zborurilor, holul era înţesat. În fine, prin difuzor, o voce neclară anunţa aterizarea cursei dinspre Varşovia. Cu numai două ore întârziere… Lui Malko îi era rău şi nu dormise aproape deloc, mai tot timpul cu mâna pe piedica pistolului sau extraplat.

O întrebare îl obseda: bărbatul care îi telefonase era încă în viaţă? Fiindcă dacă păţise ceva, Malko nu mai era dispus să rişte. Singurul mod de a se lămuri era să aştepte. Dacă mai trăia, într-un mod sau altul, sigur va încerca să-l contacteze pe Malko.

Avu loc o busculadă, pasagerii zborului de Varşovia năvălind în sala de bagaje a cărei singură scară rulantă era defectă. Malko zări ţeasta cheală a lui James Pricewater. Ţinând o servietă mare în mână, americanul se repezi spre el, cu o faţă îngrijorată.

— Aţi făcut al dracului de bine că m-aţi trimis la Varşovia! Zise el pe şoptite.

Părea foarte surescitat, dar nu-si dădu arama pe faţă decât după ce se instalară în maşina lui Malko.

— Holy shit! Şuieră el, aţi pus mâna pe trucul secolului. Eu şi cei din Langley a trebuit să stăm lipiţi de fax vreo cinci ore. Nu puteau să se decidă. Aveţi noutăţi de la tipul dumneavoastră?

— Da, rele, preciza Malko.

Bărbatul de la CIA ascultă povestea celor două crime încreţindu-si fruntea, apoi îşi muşcă buzele.

— Trebuie să ne convingem că haimanalele n-au pus mâna pe sursa noastră!

— Să începem cu începutul, zise Malko. Aţi verificat dacă vocea era a lui Mihail Gorbaciov?

— Fără nici un dubiu. Langley a analizat înregistrarea cu o maşinărie electronică ultrasofisticată. Avem, în plus, nivelul stresului, orele la care s-au stabilit legăturile, chiar şi anturajul a fost stabilit. Dacă ar fi fost nevoie, ai fi putut afla şi culoarea cravatei pe care o purta.

— Şi referitor la cel cu care vorbea?

— Acelaşi plan, cu mai puţine verificări ale mărturiilor, fiindcă banda era foarte scurtă şi el n-a spus vreo frază întreagă.

— Ar fi putut fi un „aranjament”?

— Cei de la TD* zic că nu. Dar e ceva şi mai interesant, invocat de staţia din Moscova. Numitul Anatoli Beda era responsabil de toate legăturile secrete ale lui Gorbaciov.

— De ce „era”?

— Pentru că a fost acuzat de ruperea legăturilor cu dacea din Foros. Imediat după puci, i-a fost emis un mandat de arestare. Numai că el a apucat să fugă şi, în momentul ăsta, nimeni nu ştie unde se află.

— Crezi că el ar putea fi interlocutorul meu?

— E posibil. În orice caz, e singurul care ar fi putut obţine aceste înregistrări. Cât priveşte restul… Nu avem încă suficiente informaţii despre ce se petrece acum între facţiunile rivale din KGB. Între reglările de conturi şi eliminări…

— Ce zic cei de la Langley de toată afacerea asta? James Pricewater cârâi încântat.

— Ei nu vorbesc, ei se caţără pe pereţi! Şi nu numai la Langley. Casa Albă a fost pusă la curent şi Preffcdintele a

semnat pe loc un „finding”, care dă putere deplină Companiei pentru a recupera aceste documente compromiţătoare.

— Chiar dacă ar trebui să plătească un preţ exorbitant? ^ -Sunt dispuşi să plătească un preţ nebunesc după ce le verifică autenticitatea, confirmă James Pricewater. Au trecut această problemă pe lista priorităţilor. De altfel, la întoarcerea curierului, ei vi-i trimit pe domnii Chris Jones şi Milton Brabeck. Vor veni, în mod oficial, să asigure protecţia delegaţiei mele.

Malko înţelese uşor interesul preşedintelui Bush. Uniunea Sovietică se afla într-un moment istoric de răscruce. În spatele structurilor statului comunist în plină prăbuşire se profilau alte puteri, încă neclare şi contradictorii.

Nimeni nu ştia cu adevărat cum va evolua această magmă de trei sute de milioane de oameni, rămaşi fără coloana vertebrală comunistă. Pe ruinele Partidului se puteau naşte un nou stat totalitar, un mozaic de naţii, sau haosul.

Deşi lovit în plin, Mihail Gorbaciov mai avea destui aşi în mânecă. Descifrarea acelor convorbiri permisese să se întrevadă cam în ce direcţie se îndrepta realmente. Şi, eventual, să-l poată manevra. Asta punea în lumină personajele despre care se ştiau puţine lucruri, dar care jucaseră un rol important din culise. Şi, cine ştie, să prevină un nou puci…

Chiar dacă, oficial, KGB-ul era dărâmat, el mai deţinea de facto o enormă putere. Or, americanii ştiau foarte puţine despre cei care deţinuseră un rol în puciul din 18 august. Aşa încât, avuseseră ceva surprize.

Pe scurt, dacă corespondentul lui Malko nu fusese avansat, documentele pe care le deţinea puteau realmente să devieze cursul istoriei. Şi nu şantajându-l pe Mihail Gorbaciov.

Aproape ajunseseră la Drogysta.

— N-au rămas surprinşi cei de la Casa Albă? Întrebă el.

— Nu întru totul. Ei ştiau deja că Gorbaciov îi minţise, pretinzând că se află în imposibilitate de a comunica cu exteriorul.

NSA i-a facilitat transmiterea materialelor cu ajutorul unui satelit de comunicaţii. Există două baze fixe: una la Kremlin, alta la Foros. Aceste două baze n-au fost niciodată capturate de pucişti. Deci, Gorbaciov dispunea de telefonul său portabil. Numai el putea să-l scoată din circuit. Pe de altă parte, n-au

avut loc, aşa cum pretinsese el, mişcări de nave de război în jurul locului unde se afla dacea sa.

— Aşadar, el a urzit puciul? Întrebă Malko.

— Nu suntem încă în măsură să afirmăm asta… Dar că era la curent e o teorie din ce în ce mai acceptată. Dacă punem mâna pe documentele respective, am fi cu inima împăcată. În plus, am obţine un tablou exact al puterii sovietice reale. Ceva ce noi nu posedăm.

— N-aveţi nici o idee asupra identităţii celor ce vor să împiedice această tranzacţie? Întrebă Malko.

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Da, idei ar fi o grămadă… Cum KGB-ul s-a divizat în câteva tendinţe, ai ce alege. Ar putea fi kaghebişti fideli lui Boris Elţân care vor să-l manipuleze pe Gorbaciov. Sau partizani ai acestuia din urmă care ar dori să-l scoată basma curată. Sau pucişti cărora le e frică să se vadă acuzaţi.

— Şi cei care oferă această dinamită?

James Pricewater îşi frecă degetul mare de arătător.

— Explicaţia e simplă… Dacă anumiţi tipi amestecaţi în puci sunt urmăriţi, ei ar dori să-si refacă viaţa în alt loc. Asta cere bani.

Boris Glaser şi Igor Trifanov n-aveau cum să-si mai refacă viaţa pe nicăieri… Malko şi americanul se despărţiră. Malko se reîntoarse la Lietuva. Fiindcă misteriosul său corespondent nu-l căuta, nu-i mai rămânea decât să aştepte ca o capră priponită de un ţăruş.

Ca de obicei, o grămadă de oameni se îmbulzeau în faţa celor trei ascensoare ale Lietuvei. Malko aştepta răbdător, sufocat de un grup de cântăreţi pop. Liftul din stânga sosi, iar muzicanţii o porniră, antrenându-l pe Malko. Înţepenit între un contrabas şi un muzicant, zări totuşi cu colţul ochiului liftul din centru, care sosea şi el.

Vreo şase oameni aşteptau încă. Malko ieşi din lift în momentul în care uşile se închideau şi se repezi în cel din centru. Acesta se opri la 7, la 11 şi la 17. În timp ce se apropiaxle etajul său, adică 18, el auzi nişte zgomote înăbuşite, parcă de ţeava de eşapament.

Câteva secunde mai târziu, ajunse la etajul al optsprezecelea. Uşile se deschiseră. Fu întâmpinat de un zgomot asurzitor. Mai multe arme automate trăgeau pe micul

palier! Întoarse capul spre dreapta şi zări trei oameni, în ţinută paramilitară, dotaţi cu carabine Kalaşnikov, ce-si concentraseră focul spre liftul din stânga care tocmai sosea! Concentraţi asupra a ceea ce făceau, nu-l văzuseră.

Un val de adrenalină îi invada arterele. Într-o fracţiune de secundă, fu deja la uşa scării de serviciu. Unul dintre cei trei asasini întoarse capul şi-l observă. Se întoarse imediat, cu arma la şold, le strigă ceva camarazilor şi deschise focul fără ezitare.

Malko avu timp să treacă de uşă, gloanţele nimeriră în zidul din spatele lui, spărgând un geam, făcând să sară aşchii şi bucăţi de tencuială, ca nişte schije. Foloseau gloanţe dum-dum, interzise în toate ţările civilizate. Era suficient unul ca să te sfârtece! Din trei sărituri, Malko coborî un etaj, smulgând pistolul din centură. Mai avea să-i tragă piedica pentru a-l face operaţional.

Ajuns cu un etaj mai jos, ridică capul. Unul dintre criminali era aplecat peste balustradă, căutându-si ţinta. O faţă dură de asiatic, cu cagulă pe cap. Nu mai avu timp însă să folosească din nou Kalaş-ul său, căci Malko, cu braţul întins, ochi şi trase două focuri. Gloanţele dum-dum nu-s de joacă! Primul glonţ al lui Malko nimeri în obrazul bestiei, străbătându-i creierul. Muri pe loc, alunecând de-a lungul balustradei şi se prăbuşi la picioarele lui Malko.

Acesta făcu un salt şi puse mâna pe Kalaşnikovul mortului. Ceilalţi doi erau pe urmele lui.

Liniştit, începu să „măture” zidul chiar până în dreptul lor. Bucăţile de ciment şi tencuială ţâşniră din toate colţurile stârnind un nor de praf. Cei doi criminali n-avură timp să-si stăvilească elanul. Se aruncară realmente sub proiectilele sale. Unul dintre ei lansă o rafală înainte de a cădea pe sub balustradă, pentru a se zdrobi optsprezece etaje mai jos… Malko îşi reveni, dar era tot pe poziţie. Nu se mai auzea nimic de la etajul 18. Urcă din nou, cu Kalaşnikovul la şold, revenind pe palier.

Uşa liftului era tot deschisă, blocată de un cadavru. Înăuntru se mai aflau un cadavru de femeie şi unul de bărbat, sfârtecaţi de gloanţe dum-dum. Malko privi gânditor spre cei doi morţi. Criminalii trebuie să fi fost preveniţi de un complice, care le indicase în ce ascensor se urcase. Dacă nu l-ar fi schimbat în ultimul moment, ar fi fost şi el acolo, într-o baltă de sânge.

Acest masacru nu va întârzia să declanşeze un vacarm îngrozitor. Malko se grăbi să ajungă în camera sa şi să lase acolo Kalaşnikovul. Înainte de a reveni pe palier. O jumătate de minut mai târziu, unul dintre lifturi sosi, plin cu poliţişti în uniforme verzui şi cu pistoale la brâu! Îl încercuiră pe Malko, singurul de pe palier care mai trăia, asaltându-l cu întrebări în limba lor. El răspunse în rusă, explicându-le că sosise după măcel.

Poliţiştii descoperiră cadavrele celor trei asasini şi reveniră lângă el suspicioşi. Lucrurile începură să se-mpută, aşa că fu obligatsă-i ducă în cameră, unde descoperiră Kalaşnikovul şi pistolul său... După ce-i puseră cătuşele, îl azvârliră într-unui dintre ascensoare.

* *

Vaslovas Varmontas era un bărbat simpatic, cu ochii mici, de un albastru intens. Fost colonel în Miliţie, fusese însărcinat să reorganizeze poliţia lituaniană.

— Sunt dezolat, oamenii mei n-au ştiut.

Malko fusese dus imediat la Ministerul de Interne, Gostanto gatve, pe malul râului. Din fericire, poliţiştii care-l arestaseră acceptară să-l anunţe pe Vaslovas Varmontas. Acesta, având legături foarte strânse cu James Pricewater, aranja imediat lucrurile. De fapt, CIA începuse să finanţeze discret noul aparat de securitate lituanian. Acest lucru îi asigura lui Malko consideraţia cuvenită. Eliberat din cătuşe, Malko avu dreptul la o cafea – un lux extraordinar.

— Criminalii au fost identificaţi, continuă poliţistul. Sunt trei Omons dezertaţi, care mai înregistraseră la activ un atac armat. Aveau la ei actele militare.

Malko schimbă o privire cu James Pricewater, care venise între timp. Omons constituiau trupele Ministerului de Interne sovietic, unităţi speciale create în 1988, cunoscute pentru abuzurile lor. În majoritate foşti luptători în Afganistan ai generalului Gromov. În Lituania, în timpul tulburărilor, au tras asupra populaţiei civile, omorând o mulţime de oameni. După puci, unităţile lor întâlniră în Belarus divizia Vitebsk, în afară de vreo douăzeci, care dezertaseră având asupra lor şi armele.

Aparent, încă nu pierduţi pentru toVtă lumea.

— Aveţi idee de ce v-au atacat oamenii ăştia? Întrebă Vaslovas Varmontas.

James Pricewater răspunse în locul lui Malko. Mai curând încurcat.

— Domnul Linge are aceleaşi interese ca şi mine. Se află în misiune la Vilnius, pentru a intra în contact cu trădători ai KGB care au documente de vânzare.

Această mărturisire nu avu darul să-i placă poliţistului lituanian.

— Asta mă interesează şi pe mine, zise el cu ardoare. Nu prea cunoaştem multe lucruri despre reţeaua KGB din Lituania.

James Pricewater îi tăie brusc entuziasmul.

— Asta nu e treaba ţării dumneavoastră. E vorba de agenţi ai Direcţiei I, care nu lucrează contra Lituaniei, ci contra ţării mele. N-aveţi idee unde s-ar fi putut ascunde aceşti Omons după dezertare?

— În general, se ascund prin pădure, dar mă întreb dacă n-au fost depistaţi de unităţile sovietice, răspunse poliţistul lituanian, care părea mulţumit de explicaţia lui James Pricewater. Aici, la Vilnius, se află multe cazărmi ale Armatei Roşii, în care n-avem dreptul să intrăm. Ştiu, de exemplu, că delegaţia KGB-ului venită de la Moscova pentru a participa la predarea documentelor privind Lituania este plasată în Oraşul Nordului, în cazarma Diviziei motorizate 107.

Lui Malko i se aprinse un beculeţ. Katia Budarenko lucra cu ei: legătura era stabilită.

— Şi cum au pătruns oamenii aceia în Lietuva? Întrebă Malko. Aveau nişte arme destul de vizibile…

Poliţistul surâse trist.

— Da, ştim… Unul dintre paznici i-a lăsat să intre, l-au dat o sută de ruble pretextând că vor să vândă nişte aparate electrocasnice. Se întâmplă des lucruri din astea, cum bine ştiţi…

Un înger trecu, încărcat cu valize grele… Eram pe tărâmul pieţei negre şi al combinaţiilor. Poliţistul îi dădu lui Malko pistolul său extraplat, împreună cu o hârtie.

— Aveţi aici un permis de port-armă, zise el, suntem acum într-un stat de drept. Chiar şi tipii de la KGB au predat armele. Sper ca şederea dumneavoastră la Vilnius să fie cât mai plăcută. N-aş vrea să vi se întâmple ceva.

Se despărţiră cu o strângere de mână călduroasă. Când-fntră în Mercedesul lui James Pricewater, Malko avu impresia că

portiera face un zgomot ciudat… Ca şi cum ai deschide o casă de bani. Americanul zâmbi.

— E blindată! A fost adusă de la Washington, pentru orice eventualitate. O să v-o împrumut, căci veţi avea nevoie de ea mai mult ca mine. Nu doriţi să cinăm împreună la hotel, ca să tragem nişte concluzii?

Aperitivele de la Drogysta erau exact ca cele de la Lietuva, dar ambianţa restaurantului mult mai s'inistră.

Ca să uite de asta, James Pricewater turna cu spor din preţioasa sticlă de Johnny Walker de pe masă.

— Veniţi să locuiţi la hotelul ăsta, îi propuse el lui Malko. Îi aşteptăm pe Chris şi pe Milton. Aici veţi fi mai bine păzit.

— Imposibil. Omul care trebuie să mă contacteze nu are decât numărul meu de la Lietuva. Este singura legătură pe care o am în prezent. Nici vorbă să-l pierd.

— Şi dacă nu mai dă semne de viaţă?

— Singur aţi spus că aveţi un „finding” al preşedintelui. Voi face tot ce-mi stă în puteri să-l găsesc. N-o să fie prea uşor, nu-i cunosc nici numele.

Toţi cei care-l puteau ajuta să-l găsească erau morţi… După toate aparenţele, complotiştii veneau de la Moscova. De ce aleseseră oare Vilnius şi Varşovia ca primă bază de contact? Anatoli Beda nu era lituanian. Malko trebuia să elucideze în primul rând problema asta.

— Aţi putea încerca să aflaţi de la staţia noastră din Moscova dacă acest Beda n-avea legături în regiune, în Lituania sau în Belarus? Întrebă el.

— Sunteţi sigur că este vorba despre Beda?

— Nu. Dar e posibil şi, în tot cazul, nu ne putem baza pe KGB pentru a ne furniza lista eventualilor transfugi.

Terminară masa. În drum spre maşina blindată din parcare, lui Malko îi crescu pulsul. Se simţea mult mai în siguranţă în spatele blindajului. Greutatea automobilului îl obliga să conducă încet. Era un adevărat monstru.

Erja frustrant să te afli pe urmele unei informaţii capitale şi să nu poţi face nimic.

Noaptea, Vilniusul părea un oraş foarte calm; o burniţă fină făcea asfaltul să strălucească Malko îşi spuse că în spatele afacerii cu cei trei Omons pe care-i doborâse, patru persoane

plătiseră deja cu viaţa… Parcă exact în faţa Lietuvei. Holul era pustiu. Când vru să ia cheia, văzu că nu mai era la locul ei.

— O să vă deschidă dejurnaia, zise recepţionera.

Malko urcă până la etajul 20, cu prudenţă şi coborî apoi pe scări. Culoarul era gol. Dejurnaia nu se zărea. Deschise uşa camerei, cu pistolul în mână.

Katia Valentina Budarenko îl aştepta, hotărâtă, în hol.

— Bună seara, zise tânăra rusoaică, cu un aer natural. Malko era năucit de tupeul ei.

— Bănuiesc că ai renunţat la ideea de a mă asasina? Îi răspunse Malko, ironic.

— Eu nu sunt responsabilă de toate deciziile care se iau, argumentă ea, destul de logic. Să nu mai revenim asupra trecutului.

Imperturbabilă, trecu repede la pasul următorul. Malko remarcă o oboseală în privirea ei şi o atitudine deloc provocatoare. Avea în faţă o femeie obosită, ce realiza că sistemul căruia îi aparţinea se prăbuşea şi nu mai avea nici un viitor. Se aşeză pe unul din paturile identice, îşi încrucişa picioarele, apoi îşi aprinse gânditoare o ţigară:

— Şefii meu sunt tipi foart influenţi la cel mai înalt nivel, zise ea cu o voce tărăgănată, iar ei au luat măsuri ca aceste documente să nu ajungă în mâini străine. Şi au făcut totul în sprijinul acestei idei.

— Am observat, replică Malko, dar eu n-am mai avut vreun contact nou de la ultima noastră conversaţie.

Malko era un mincinos şi jumătate. Katia îl fixă, gravă:

— Ce-ai căutat, atunci în locuinţa lui Boris Glaser? Cel puţin jucau cu cărţile pe faţă.

— De ce nu m-ai lichidat atunci?

— Fiindcă nu asta urmăream.

— Şi cu acei Omons ce-a fost?

— A fost o decizie luată pe moment, fără să fiu consultată. Pentru mulţi, simpla ta prezenţă la Vilnius constituie un pericol.

— Şi dublul asasinat, al lui Boris Glaser şi al soţiei sale? A fost pentru distracţie?

Ea ridică din umeri.

— Noi am avertizat-o pe văduva lui Glaser să nu se amestece în afacerea asta. Imbecila ne-a înfruntat, crezând că autorităţile lituanieneo vor proteja. Ca şi cum ţara asta ar putea

face ceva împotriva Organizaţiei noastre! In ciuda loviturilor pe care le-am primit, suntem încă foarte puternici şi gata să servim interesele Uniunii. Numai la Vilnius, 700 de agenţi continuă să primească ordine de la Centru şi să fie plătiţi de el.

Ochii săi gri străluceau de o furie înăbuşită. Malko se gândi că rar a mai întâlnit o stalinistă aşa frumoasă!

— Ce vreţi voi, de fapt? Întrebă el. Ştii bine că şi eu aparţin unei organizaţii de la care primesc ordine. Este anotimpul vânătorii şi aş fi preferat să mă aflu în castelul meu din Liezen. Fără tine, Vilniusul nu are farmec. Deci, să revenim la fapte.

Katia Budarenko îi aruncă un surâs.

— Spasiba, Barin. E adevărat, am venit să-ţi fac o propunere. Ai putut să verifici alături de amicii tăi că între Organizaţia voastră şi cea a noastră s-a stabilit un acord pe tema acestei tentative de sustragere a documentelor.

— Da, admise Malko.

Înainte de glasnosti, Occidentul primise cu mare pompă, pe Broadway, un dublu agent al KGB. Acum nici nu-l mai băgau în seamă. Lumea evoluează. Dacă situaţia asta va continua, KGB şi CIA vor fuziona, pentru a forma o mare şi fericită familie…

— Şi dacă e aşa, continuă Katia, de ce să nu colaborăm?

— Poftim?

Ea îşi încrucişa picioarele, apoi le desfăcu.

— Să facem o înţelegere, sugeră ea^ Dacă vei fi din nou contactat, acceptă, recuperează documentele şi dă-mi-le mie. •

Asta era prea de tot.

— Şi dacă va fi vorba de plată?

— În acest caz, ripostă ea, vă veţi limita la a ne comunica mişcarea finală. Şi vom merge împreună. Vladimir Bazarnov va fi surprins, ticălosul…

Malko reuşi să nu se clintească. Cine era Vladimir Bazarnov? De ce a pomenit Katia numele ăsta? Era, deci, sigură că Malko îl cunoştea.

Conversaţia asta îi adusese multe învăţăminte.

Katia părea să ignore faptul că Malko era la curent cu marea miză a acestei curse pentru preţioasele documente: înregistrările convorbirilor secrete dintre Mihail Gorbaciov şi alţi conducători. De aceea îi şi făcuse lui Malko propunerea asta

nebunească. Să se asocieze pentru a recupera lista agenţilor liniei S, pe care CIA, din motive politice, nu-i mai vroia.

În afara de asta, KGB-ul era vrednic de milă, o dată ce fusese obligat să se „agate” astfel de Malko, chiar ţinând seama de noile circumstanţe. Normal, pe un teritoriu pe care îl controla într-o măsură destul de mare, ar fi trebuit să fie în stare să-si rezolve singur problemele.

În fine, Katia făcuse prima sa greşeală, pomenindu-i numele lui Vladimir Bazarnov. Malko putea deci să înceapă să-l caute. Acum însă trebuia să continue partida de „pocher-mincinos”.

— Trebuie să le raportez şefilor mei, zise Malko.

— Bineînţeles, zise rusoaica, ridicându-se. Ai putea să-mi dai răspunsul, să zicem, poimâine?

— Alege singură restaurantul în care să ne întâlnim. Te invit la cină. Ar fi depreferat într-un loc liniştit…

— În cazul ăsta, la Stiklai, propuse tânăra femeie. Ne întâlnim direct în hol, la nouă.

După o scurtă ezitare, ea îl sărută, fără să deschidă buzele, î la russe. În momentul în care ieşi pe coridor, trecu dejurnaia, care se opri în faţa Katiei. Aruncându-i o privire ucigătoare, o întrebă în rusă:

— Tu cine mai eşti? Cine ţi-a dat autorizaţie să lucrezi aici? Nu te-am văzut niciodată.

Katia încremeni, iar sângele i se scurse din obraji. Apoi ridică mâna şi cu toată puterea îi trase patru palme, una după alta, azvârlind-o în partea cealaltă a culoarului. Avea dinţii strânşi şi corpul avântat, vibrând de mânie. Cealaltă guiţa, încercând neîndemânatică să se apere. Lipită de zid, se strânse, apărându-si obrazul cu mâna.

— Întoarce-te la gunoiul tău, jegoaso! Şuieră Katia. Dacă nu, te duc eu în şuturi. Stai că vezi tu cu cine ai de-a face…

Masiva dejurnaia o şterse, târându-se de pereţi, smiorcăindu-se şi schelălăind. Katia o urmări, bombănind:

— Toate ticăloasele astea lucrează pentru peştii din hotel. Înainte, ciripeau pentru cincizeci de ruble pe lună. Acum au uitat. E bine să le mai aduci aminte din când în când unde se află.

Apoi se îndreptă spre ascensor, bocănind din cizmele sale negre.

Malko o urmări gânditor. Într-o ţară care suportase trei sferturi de secol de comunism, democraţia era încă o noţiune total abstractă. In Uniunea Sovietică erau milioane ca şi Katia. Gata să se ralieze oricărui regim cu iz totalitar. În tot cazul, nu şi-ar fi dorit să fie supus unui interogatoriu cu ea de faţă.

— Cine e Vladimir Bazarnov?

James Pricewater, consultă „anuarul" KGB-ului stabilit de CIA, pornind de la informaţiile culese de la agenţi dubli. Îl examina câteva secunde şi apoi zise:

— Uite. Vladimir Ivanovici Bazarnov, 62 de ani, născut la Minsk, Belarus. Obţine o bursă de 500 de ruble în 1947, pentru a intra la şcoala KGB-ului, din Moscova. O începe în 1951, după un curs intensiv de engleză, apoi este trimis imediat la New York, lucrând sub acoperirea Aeroflot-ului. A fost expulzat un an mai târziu. Se reîntoarce la Moscova, apoi ia direcţia Suedia…

— Ultima funcţie? Îl întrerupse Malko.

— Adjunct al directorului general al KGB-ului, tovarăşul Kriutkov. Unul dintre organizatorii puciului din august 1991…

Deţinând postul ăsta, Bazarnov putea avea lesne acces la documentele cu pricina.

— Şi cum am putea să-l găsim?

— Voi trimite imediat un fax la Moscova, propuse americanul.

— Foarte bine. Căutaţi-mă imediat ce veţi avea informaţiile.

Malko se întoarse la Lietuva şi urcă în cameră, să aştepte chemarea telefonică. Îşi mai omorî timpul plimbându-se prin magazinele din spatele hotelului. Buticurile aveau tarabe scheletice şi fiindcă existau ceva lucruri plătibile în ruble, trebui să schimbe nişte vagnorkas, un fel de monede paralele, accesibile doar cetăţenilor lituanieni, pentru a evita ca locuitorii din Belarus să se năpustească asupra puţinelor lor bunuri.

Reîntors la hotel, făcu un duş în minuscula cadă, fără a se spăla ca lumea, din cauza săpunului rusesc de o calitate îndoielnică.

Chiar atunci sună telefonul.

— Am datele, anunţă James Pricewater. Bărbatul cu pricina a dispărut din Moscova în dimineaţa puciului. Există un mandat de arestare emis asupra lui. La Moscova, se zice că s-ar

fi îmbarcat în unul dintre cele două zboruri ale Companiei Air France, din 23 august. S-a refugiat, probabil, în Cuba.

— După părerea mea, nu cred că a plecat aşa departe, zise Malko. Mai rămânea să transmită la Langley, clar, propunerea Katiei. Şlsă aştepte., Trecură două zile de inactivitate. Epuizante pentru moral. Malko măsură în sus şi-n jos străzile întortocheate ale bătrânului oraş, din păcate într-o stare jalnică. În centru nu erau decât nişte hidoase coteţe de case, din beton cenuşiu. Nu tu un butic sau o cafenea, doar vânzători de îngheţată peste tot.

Malko ştia pe dinafară meniurile restaurantelor din Lietuva, unde totdeauna lipsea ceva. Gastronomia din Vilnius era foarte limitată. Chiar şi la micul dejun, cafeaua era la pliculeţe de o rublă. Langley acceptase propunerea Katiei. Dar Malko trebuia să aştepte vremea cinei, încă neştiind sigur locul unde va fi.

Pentru a se destinde puţin, se hotărî să se mai plimbe prin magazine. În faţa unei agenţii de voiaj, un grup compact se bătea pentru bilete de tren spre Polonia. Intră în bazarul din faţa hotelului şi începu să rătăcească de-a lungul raioanelor aproape goale. Rămase contemplând o colecţie de pin's când, deodată, o voce din spate i se adresă în ruseşte:

— Vreţi să mă urmaţi?

Malko se întoarse. Înecat în mulţime, un băiat solid cu o claie blondă şi cu mâinile băgate în buzunarele canadienei, afişând un aer de lichea, privea peste umărul său. Cum Malko nu mişca, îl luă de mâneca impermeabilului şi îl trase în spate. N-avea figura de milog a traficanţilor de valută sau de caviar, aşa că Malko îl urmă. Cu inima bătând puternic. Era poate legătura aşteptată.

Ieşiră din magazin, necunoscutul fiind la o distanţă apreciabilă în faţa lui, apoi coborâră pe scara exterioară, care ducea la etajul inferioral galeriei comerciale. Băiatul se opri câteva secunde pentru a telefona dintr-o cabină publică, apoi o luă pe un drum ce străbătea parcul, în pantă uşoară, până la râu. O stradă. Upes gatve, traversa de la est la vest.

O Lada verde crud era parcată în lungul trotuarului, cu faţa spre vest. Necunoscutul puse mâna pe volan şi o porni, cu Malko alături. Trebuia să fie o maşină furată, fiindcă avea o instalaţie de fire suspectă sub bord.

— Unde mergem? Întrebă Malko.

— Pe autostrada Klaipeda, răspunse „kidnapper”-ul său.

— Şi tu cine eşti?

— Mă numesc Saşa. Mi s-a spus să vă duc într-un anumit loc, pentru o anumită sumă. Asta e tot.

— Cum m-ai recunoscut? Necunoscutul zâmbi.

— Vă urmăresc de două zile…

Tăcerea se aşternu din nou. Ieşiră din Vilnius şi mergeau pe autostradă. În direcţia Kaunas şi Klaipeda. Rar, se mai zărea câte o maşină. Peisajul era plat, cu câteva pădurici de mesteceni şi rare izbe. Din când în când, se mai zăreau pe câmp oameni culegând cartofi.

Trecură de indicatorul pe care scria Vievis. După câţiva kilometri, blondul încetini şi se opri în plin câmp.

— Am ajuns, anunţă el.

Pe partea cealaltă a autostrăzii, se vedea o staţie de benzină închisă, cu trei pompe deasupra cărora scria eternul Rimont. Nu se zărea nimeni.

— Hai, duceţi-vă, insistă tânărul, e acolo precis.

— Mă aştepţi?

— Da. Dar asta face 5 000 de ruble. Sau o sută de dolari. Malko acceptă, ieşi din Lada 9 şi traversă în fugă autostrada, pe un vânt îngheţat. De aproape, pompele păreau de la fier vechi. Ghişeul era din scânduri. Făcu un tur, ţinând mâna pe pistol în buzunar. Se întoarse: tânărul ridicase capota maşinii, spectacol familiar în ţările din Est. Ori avea cu adevărat o problemă, ori voia să inducă în eroare…

Malko înainta din nou, înconjurând o construcţie care fusese cândva un magazin de piese de schimb.

Se opri chiar în colţ. Un bărbat stătea în picioare lângă o Volga, cu un pistol-mitralieră Skorpio în mână, protejat de portiera deschisă. În spatele lui, se zărea o potecă ce ducea pe o stradă paralelă. Avea părul negru, dat peste cap, ochelari fumurii, un obraz plat şi energic, gura mare, cu colţurile în jos. Cu mâna stângă, îi făcu semn lui Malko să înainteze, apoi zise în ruseşte:

— Scoateţi-vă mâinile din buzunare. Încet. Malko se supuse. Celălalt lăsă uşor arma în jos.

— Sunteţi Malko Linge?

— Da.

— Daţi-mi paşaportul.

Din nou, Malko trebui să-l asculte. Tot cu mâna stângă, interlocutorul frunzări paşaportul, apoi îl puse pe capotă.

— Haraşo.

— Sunteţi Vladimir Bazarnov?

Rusul rămase puţin surprins, apoi dădu din cap cu un zâmbet imperceptibil. Dumnezeu ştie dacă n-avea un aer vesel...

— Da. Sunt Vladimir Bazarnov.

Era vocea celui care-i făcuse propunerea la telefon.

— Sunteţi numărul 2 al KGB-ului, zise Malko. Cum se face că un om atât de puternic ca dumneavoastră e nevoit să se ascundă ca un răufăcător?

Vladimir Bazarnov îşi strânse buzele cu o grimasă de amărăciune. Vântul glacial amplifica atmosfera sinistră. Nu băgă în seamă întrebarea şi continuă:

— Aveţi elementele acordului pe care vi l-am propus. Aţi vorbit cu şefii? Sunteţi gata să trataţi cu mine?

— În principiu, da, zise Malko, dar mai avem nevoie de câteva precizări. Înregistrările n-ar putea fi un montaj?

— Un montaj! Totul e adevărat şi verificat amănunţit. Întrebaţi-vă mai curând de ce mareşalul Akromeev s-a spânzurat... Noi avem toate informaţiile privitoare la convorbirile secrete ale preşedintelui Gorbaciov pe reţeaua specială, în timpul celor trei zile ale puciului. Toate, repetă el. Sunt la dispoziţia dumneavoastră. În schimbul a douăzeci de milioane de dolari.

Brusc, se stăpâni. Nu lăsase pistolul-mitralieră din mână, iar motorul Volgăi mergea făcând să se bâţâie un ursuleţ din pluş, agăţat de oglinda retrovizoare. Părea hăituit.

— De ce faceţi asta? Întrebă Malko. Cunosc evoluţia dumneavoastră. Sunteţi comunist şi naţionalist. Câtuşi de puţin corupt. Nu vă daţi seama de consecinţele acestui act?

Lovise bine.

Obrazul lui Vladimir Bazarnov se schimonosi de turbare.

— Consecinţele! Bineînţeles. Cineva trebuie să-l şantajeze pe ticălosul de „Mihail Serghe^evici! Eu îl cunosc mai bine ca oricine, am fost cu el în Crimeea. E la fel de putred ca şi cei ce îl acuză, doar a fost propulsat de Sistem! Ştia foarte bine că aşa-numitul puci va avea loc. Nici nu s-a sinchisit, toate s-au

desfăşurat logic. Şi când ticălosul celălalt, Boris Nicolaevici, l-a „vrăjit” pe Bush, Mihail Sergheevici s-a înverşunat şi mai tare împotriva tuturor celor care serveau Uniunea Sovietică.

— Vreţi să spuneţi, membrii Juntei?

— N-a fost nici o Junta! Izbucni interlocutorul său. Gorbaciov era ţinut la curent minut cu minut. Dacă ticălosul de colonel Nikolov nu ar fi dat înapoi, totul reintra în normal.

— Cine e colonelul Nikolov?

— Comandantul Brigăzii a 70-a a KGB. A fost însărcinat să-i neutralizeze pe Elţân şi pe acoliţii lui. În ultimul moment, a cerut un ordin scris de la Gorbaciov şi totul s-a dat peste cap.

— Asta nu mă lămureşte de ce trădaţi acum.

Vladimir Bazarnov îl fulgeră cu prWrea, din spatele ochelarilor fumurii.

— Nu trădez, încerc să fac ceva pentru salvarea noastră. Fiindcă nu dispunem de bani mulţi, oamenii Preşedintelui vor să ne hărţuiască şi să ne lichideze unul câte unul. Aţi văzut ce li s-a întâmplat lui Igor Trifanov, Boris Glaser. Soţiei sale şi chiar tânărului locotenent pe care vi l-am trimis? Toţi au fost lichidaţi în mod sălbatic. Ca nişte animale.

Asta se întâmplă dacă ieşi din Sistem…

Malko îşi aduse aminte la timp că îl avea în faţă pe unul dintre oamenii care contribuiseră la menţinerea abominabilului sistem comunist şi nu un reprezentant al drepturilor omului. Dar nu de asta se afla aici, săfacă morală. Trebuia să obţină cât mai multe informaţii de circumstanţă posibile, pentru a judeca gradul de seriozitate al ex-numărului 2 al KGB. Ruşii erau consideraţi maeştri în arta aşa-zisă „maskaradskaia”*.

— Dacă nu mă înşel, adăugă el, Anatoli Beda era de partea dumneavoastră. Unde se află acum? Se zice că s-ar ascunde la Moscova, pus pe fugă.

— Pus pe fugă! Rânji Vladimir Bazarnov. Erau pe urmele lui. Se ascundea la Kiev sub un nume fals. Ticăloşii de la Centru l-au încolţit. Ca şi cum ar fi ştiut ce-l aşteaptă, s-a aruncat pe fereastră, de la etajul al treisprezecelea. Când s-a aflat la Moscova că noi posedăm aceste documente, Centrul, cu noul şef, a creat un comando, grupul „Alfa”, sub ordinele generalului Anatoli Gregorovici Kaminski. El coordona Departamentul V, însărcinat cu Osobâie papki”. Şi s-au pus pe urmele noastre. Cu

toate mijloacele necesare, cooperarea KGB-ului local şi a armatei. Este un miracol că mai sunt în viaţă.

Comunismul ignorase superstiţiile, o dată ce toate imobilele sovietice aveau etajul al treisprezecelea…

— Deci acţionaţi singur? Întrebă Malko. Vladimir Bazarnov clătină din cap.

— Nu, din fericire mai am prieteni, dar nu asta este problema. Vă interesează sau nu oferta mea?

— Deţineţi toate înregistrările cu Gorbaciov din timpul celor trei zile?

— Toate. Şi, o dată cu ele, vă „livrez” toate numerele de telefon secrete, toate relaţiile, toate numele indivizilor implicaţi în operaţiune. Din momentul în care ele vor intra în posesia dumneavoastră, veţi fi în pericol de moarte. Oamenii Preşedintelui nu vor precupeţi nimic pentru a le recupera. Chiar şi într-o ambasadă.

— Şi dacă le-aţi livra în afara Uniunii Sovietice?

— Imposibil. Era clar.

— Şi unde vă gândiţi să le transmiteţi?

— La Moscova.

— Sunteţi inconştient.

* Arta dezinformării.

— Sunt obligat s-o fac.

— Unde vreţi să vi se dea bani?

— La Moscova. Cash.

Ce simplu va fi să însoţeşti transportul a douăzeci de milioane de dolari cash şi clandestini… În faţa ezitării lui Malko, Vladimir Bazarnov începu să dea semne de enervare.

— Ascultaţi, mai am şi alţi cumpărători, aşa că decideţi-vă repede. Rusul examina autostrada, apoi potolit, zise:

— Vă dau patru zile să faceţi rost de bani. Ne vom reîntâlni aici, la aceeaşi oră. Vă acord încredere, pentru a întrerupe filarea. E în interesul dumneavoastră, de fapt.

Bazarnov urcă în maşină şi demară imediat. Volga dispăru în pădure, stârnind un nor de praf. Malko vru să-i reţină numărul. Imposibil, fiindcă nu avea în spate plăcuţa cu numărul de înregistrare. Vladimir Bazarnov era, fără îndoială, omul cel mai vulnerabil din Uniunea Sovietică. Şi, pe lângă asta, îl antrena şi pe Malko în grupul celor condamnaţi la moarte fără scăpare.

Saşa aştepta în Lada, ascultând rock rusesc, cu scaunul dat pe spate. Porniră, neschimbând nici o vorbă până la Vilnius.

Malko coborî în faţa hotelului, după ce-i dădu cele cinci mii de ruble promise. Cum îl găsise Bazarnov pe vagabondul ăsta tânăr şi de ce avea încredere în el?

Nu-i mai rămânea decât s-o înfrunte pe apetisanta Katia la o cină cu minciuni. Pentru a mai câştiga timp.

*

* •

Mica sală de mese de la Stiklai era romantică, cu lambriurile sale, cu muzica clasică şi chelneri în smoching. Iar Katia, pur şi simplu splendidă. Ea întârzie câteva minute şi când îşi scoase impermeabilul, lui Malko i se tăie respiraţia. Avea o rochie neagră, foarte lungă, un furou până la gât care-i venea turnat, mulându-i sânii ascuţiţi ca nişte proiectile. Machiajul îi scotea în evidenţă verdele puternic al ochilor şi conturul pronunţat al buzelor. Lumina lumânărilor îi îndulcea expresia feţei şi o întinerea.

— Ce sărbătoreşti? Întrebă Malko.

— Asocierea noastră, răspunse Katia cu aerul cel mai natural posibil. Fiindcă ştiu deja că o vei accepta.

Malko îşi spuse că şiretlicul prin care trimisese la Langley un fax pe faţă era plătit. Pentru prima dată, avea un avans considerabil. Trebuia să-l păstreze. Ridică paharul cu vodcă şi zise:

— Pentru viitorul nostru fericit. În seara asta o să mâncăm caviar. Ceea ce însemna cam tot ce se putea mânca din bucătăria lituaniană.

— Este o idee minunată! Aprobă Katia.

Chelnerul aştepta în picioare. Malko dădu comanda. Katia îl sorbea din ochi.

— Văd că nu eşti un duşman al Uniunii Sovietice, zise ea. Dupăultima ta acţiune*, n-ai prea fost tratat bine. Sunt încă destui neînduplecaţi în aparatul nostru. Plăcut eufemism…

Legănaţi de muzica lui Chopin, începură să mănânce. Caviarul era delicios. Curând, ochii Katiei începură să strălucească precum stelele.

Pentru a-i face plăcere, Malko comandă o sticlă de Cointreau pe care chelnerul le-o servi î la russe, fără gheaţă, în pahare mici, de vodcă.

— Aici au de toate, remarcă Katia. Îi aprovizionaseră ai noştri…

1 Ciocniră paharele înainte de a le goli dintr-o înghiţitură. Sărbătorind un armistiţiu la fel de fragil ca şi cele din Iugoslavia. Malko nu-si făcea iluzii. În timp ce Katia încerca să-l manevreze, restul grupului Alfa continua să-l vâneze pe Vladimir Bazarnov fără milă. După vodcă, totul păru mai roz.

Rămaseră ultimii în restaurant. După ce lăsă o pălărie de bani, Malko o urmă pe Katia afară. Capul i se învârtea. Katia se lipi de el şi îl sărută cum numai ea ştia s-o facă.

Apoi îl luă de mână, trăgându-l după ea.

— Unde mergem? Întrebă Malko.

— Vino, vreau să-ţi fac o surpriză!

El o urmă. Lângă Mercedesul său, se afla o Volga albă, condusă probabil de aceeaşi persoană, asasinul colonelului Igor Trifanov. Katia îi şopti la ureche:

— Mergem la mine. Am vodcă, piroşti şi un foc frumos în şemineu. Şi muzică foarte bună…

Ea se îndreptă spre Volga, legănând%şi crupa incendiară în cel mai provocant mod cu putinţă. Lui Malko i se aprinseră toate beculeţele în cap. Dacă Katia ar fi ştiut de întâlnirea lui de după-amiază, cu siguranţă că ar fi fost deja săpată groapa pentru el.

Ea se întoarse.

— Ei?

Groaznică dilemă. Dacă ezita prea mult, Katia ar fi putut să se prindă. Trebuia s-o atragă într-o cursă.

Stafia lui Igor Trifanov îi trecu prin faţa ochilor.

Note:

* Vezi Misiune la Moscova, SAS nr. 99.

Ea se întoarse câţiva paşi, oprindu-se la câţiva centimetri de el. Parfumul ei îi pătrunse în nări provocându-i o descărcare electrică.

— Nu-ţi plac în seara asta, Barin?

Numai un eunuc cu picioarele în ciment ar fi putut să-i reziste.

— Nu te gândi la nimic, îi zise ea când se urcară în maşină. În seara asta nu vreau decât să fii fericit.

O luară spre centru, mergând pe Antakalnio gatve. Curând, Volga intră într-o adevărată pădure. În lumina farurilor,

se zăreau nesfârşite trunchiuri drepte. Parcă era în Siberia… Deodată apăru o barieră. Şoferul făcu semn cu farurile unui poliţist în uniformă care ieşise din gheretă.

Mai merseră cinci minute, apoi Volga se opri în faţa unei imense dacea luminată ca ziua.

— Am ajuns, îl anunţă Katia Budarenko.

Nisipul scârţâia sub tocurile ei înalte. Malko o urma. Intrară într-un mic hol cu pereţii lambrisaţi, apoi într-un living-room cu tavanul jos, cu scaune din piele şi trofee de vânătoare pe pereţi. Într-un colţ se afla un mare televizor Akai, cuplat la un video Samsung. Un superb foc ardea în şemineu, şi, pe o măsuţă joasă, se aflau un bol plin cu caviar, o sticlă de şampanie de Crimeea, una de vodcă şi gustări. Chiar în faţa focului era aşternută o cuvertură de guanâco.

— Unde ne aflăm? Întrebă Malko.

— E reşedinţa rezervată celor veniţi în misiune de la Centru. M-am instalat aici şi acum ei merg la hotel.

Probabil că ea era al naibii de puternică… Veni lângă Malko şi începu să se frece de el languros.

— Vodcă sau şampanie?

Obişnuit cu Moet şi cu Dom Perignon, Malko nu prea era tentat de şampanie de Crimeea. Toastul lor nu fu lung. Sânii Katiei îl împungeau, ca un apel mut.

El îi strânse prin ţesătură şi ea gemu. Coborî până la pubis şi ea se cabra sub degetele lui. Se legănară în faţa focului, până ce ea îl atrase pe cuvertura de guanâco. În genunchi, ea plonja spre el antrenându-l la o felaţie divină. El o contemplă: părul blond desfăcut îi dădea un aer foarte tineresc, ochii străluceau cu o lumină nebună şi tot corpul său înfierbântat respira senzualitate. Robotul se umanizase.

Deodată, ea se întoarse într-o poziţie total impudică, pe spate, îşi ridică lunga rochie, descoperindu-si picioarele până la vintre şi ceru cu o voce răguşită:

— Vino şi ia-mă!

Vocea ei avea o intonaţie voit vulgară, ceea ce îl excita şi mai mult. Malko plonja în ea ca un nebun. O făcea lent, fiecare lovitură ajungând adânc, rinichii Katiei fiind bine apăsaţi pe sol. La un moment dat, el se retrase şi începu să-i scoată rochia.

Sânii ei arătau de parcă erau ai unei fete de douăzeci de ani. Focul îi încălzea delicios. El o împinse uşor pe Katia ca să

îngenuncheze lângă una din canapelele negre, veni în spatele ei şi o pătrunse la maximum dintr-o mişcare. Ea se cabra violent ca şi cum ar fi primit o lovitură de pumn.

— Oh, îmi place aşa! Mormăi ea. Continuă.

El continuă. Cu crupa ridicată ea se sălta, punctând elanurile lui Malko cu suspine ca şi atunci la hotel. El se retrase, tatona şi o sodomiză dintr-o singură împingere.

Katia scoase un lung răcnet de parturienta. Ea tremură, violată, apoi porni încetişor să se întoarcă cu faţa spre el. Malko simţi cum crupa i se destinde şi ea începe atunci să participe cu adevărat. Sexul lui tare ca oţelul părea o coadă de cazma afundată în miere. Alcoolul îi întârzia plăcerea. Violă lung străfundul Katiei. Într-un sfârşit, el se alungi pe guanaco şi se tot mişcă vârtos, lăsându-se să cadă pe ea, strivindu-i crupa cu toată greutatea lui. Tânăra femeie urla fără încetare.

Când îşi lăsă sămânţa, cufundat atât cât era posibil, o muşcă de gât şi ea trase un răget de fiară sălbatică.

Lui Malko îi pulsa puternic sângele în tâmple, uitase de toate şi avu nevoie de un lung moment ca să-si revină. Katia părea ca moartă, cu picioarele desfăcute, cu pieptul zdrobit pe blană. Ea se întoarse şi-l privi răvăşită:

— Ţie nu-ţi mai e frică acum?

În acest moment, Malko realiză că ea era întotdeauna în primejdie de moarte. Din clipa când el se vârâse în străfundul ei, primejdia devenise un lucru abstract. Malko se simţea de parcă s-ar fi trezit după o intervenţie chirurgicală, ştiind că s-ar fi putut să rămână pe masa de operaţie.

Katia mângâia distrată cicatricea de pe pieptul lui Malko, îndepărtat suvenir din Extremul Orient. Focul duduia în cămin, caviarul nu era neglijat, iar sticla de vodcă aproape golită.

— Bei ca un rus, remarcă amuzată Katia.

Privirea ochilor ei verzi era răvăşită ca oceanul după furtună. Malko îi urmări privirea intrigat. Îi plăceau prea mult femeile ca să traseze o limită între adevărata şi falsa satisfacţie erotică.

— Ce făceai înainte de a lucra pentru Centru? O întrebă el.

— Am lucrat întotdeauna pentru Centru, răspunse ea blând.

Ea închise ochii şi îşi puse capul lângă sexul lui ca şi cum ar fi gata să-l înhaţe…

— Mai vorbeşte-mi, zise ea; ador accentul tău. Este şi nu este limba mea, în acelaşi timp… Mi-e bine. Ador focul. Mi-am petrecut toată copilăria la Vorkuta, lângă cercul polar. Era aşa de frig acolo.

— Erai o „ze/c”? Întrebă Malko, fără a-si reţine o undă de ironie. Katia zâmbi.

— Nu, bineînţeles; nu eram o deportată.

— N-ai vrut niciodată să faci altceva?

După câteva clipe de tăcere, ea reluă cu o voce mai puţin languroasă.

— Nu mai pune întrebări de genul ăsta. Tu ai făcut întotdeauna ce ţi-ai dorit în viaţă? Nu, aşa-i? La noi a fost mult mai rău.

Vrând parcă să-i taie cheful pentru altă întrebare, ea îi luă uşor sexul între buze de parcă ar fi vrut să-l facă s-o dorească din nou.

În timp ce făcea duş, Malko fu cuprins de acea oboseală delicioasă pe care o ai după plăcerea fizică. Făcuse dragoste cu Katia până la epuizare. În zori, şoferul leton îl duse la hotel.

James Pricewater sosi şi se aşează în faţa lui pentru a lua micul dejun, după ce plăti cele zece ruble.

— Am noutăţi, îl anunţă el pe Malko.

— De la Washington?

— Nu, de la Moscova. Referitoare la Vladimir Bazarnov. Are un frate, căpitan de vas.

— Dacă ştim noi, zise Malko, trebuie să ştie şi cei de la KGB.

— Bineînţeles, aprobă americanul, dar Marina nu-i prea iubeşte pe cei din KGB. Dacă Vladimir Bazarnov beneficiază de protecţia Marinei sovietice, se află la adăpost de frumoasa Katia şi de prietenii săi. Provizoriu.

Dintotdeauna, Marina se dovedise conservatoare şi anticomunistă, în ciuda afirmaţiilor făcute de sovietici privind rolul avut în Revoluţia din 1917. Ofiţerii Marinei s-au format întotdeauna la Şcoala Navală din Frunze, ca şi predecesorii lor ţarişti. Tradiţiile navale rămăseseră mult mai puternice decât îndoctrinările marxiste. Chiar şi după decenii de comunism, ofiţerii marinei sovietice detestau politrucii, adică ofiţerii KGB însărcinaţi să menţină linia Partidului. Aşa cum ofiţerii Wehrmacht-ului îi urau pe SS-işti.

— Trebuie să activăm o sursă spre a afla mai multe despre acest marinar, zise Malko. Ne va folosi.

Se afundară în detaliile concrete ale afacerii despre care discutase Malko. A aduce douăzeci de milioane de dolari la Moscova părea practic imposibil, chiar şi cu valiza diplomatică. James Pricewater conchise:

— Putem să-i oferim un procent, să zicem 20% şi restul în cecuri bancare, în aşa fel încât să-i convină.

Nu mai rămânea decât să-l convingă pe Bazarnov… Malko se simţea pe muchie de cuţit. Ignorând ce se petrecea în culise, în aşteptare, trebuia să se înarmeze cu răbdare…

Malko o porni pe jos de la Lietuva, îndreptându-se spre galeria comercială. Seara, cinase cu Vitas Kudaba şi îi ceruse ajutorul. Îi rămăsese mai puţin de urv sfert de oră înaintea întâlnirii cu Vladimir Bazarnov. Tot sistemul CIA al transferului de fonduri fusese antrenat în cel mai mare secret. Nu mai trebuia decât să apese pe buton. Şi să-l convingă pe sovietic să accepte cecurile.

Îmbulzeala din faţa agenţiei de voiaj era la fel ca întotdeauna. Malko coborî scara rotondei, rămase puţin dezorientat, apoi porni fără să se grăbească spre parcul unde Kudaba îşi lăsase Lada pe timpul nopţii. Malko avea o dublură a cheilor. Când ajunse, se întoarse brusc.

Se asigură că nu-l urmăreşte nimeni. Se chinui să demareze. Motorul tuşi, scârţâi, se învârti câteva secunde, apoi se opri… Transpirat tot, începu să înjure văzând că minutele trec. Doar nu era să ia un taxi!

În sfârşit, cu infinite precauţii, reuşi să ambaleze motorul şi s-o pornească de pe trotuar. Direcţia: autostrada. În panta ce ducea spre hotelul Drogysta, motorul începu din nou să hârâie, zdruncinând Lada din toate încheieturile. Scuturat ca un prun, Malko realiză ironia situaţiei. Urma să trateze o afacere de douăzeci de milioane de dolari pe un subiect de importanţă mondială, într-o maşină care la fiare vechi n-ar fi valorat decât o sută de franci…

Maşina se calmă. Faptul trecu cu totul neobservat, din moment ce două din trei maşini erau de tipul ăsta. Întârzia, dar nu îndrăznea să accelereze. Jumătate de oră mai târziu, ajunse la staţia de benzină. Îşi luă precauţii suplimentare pentru ultimii cinci sute de metri, apoi o porni pe jos, după ce parcă Lada, cu

capota ridicată. Lângă construcţia părăsită nu se afla nimeni. Nici urmă de om sau de maşină. Se adăposti de vânt şi se hotărî să aştepte, pândind poteca ce se pierdea în pădure. Nu întârziase decât zece minute şi nu-si putea imagina că Bazarnov nu-l aşteptase.

* *

Trecură nouăzeci de minute şi vântul îngheţat începuse să-i pătrundă prin haine. Malko era măcinat de idei contradictorii.

Vladimir Bazarnov nu putuse să-l prevină asupra unei schimbări de program sau i se întâmplase ceva? Decise să aştepte încă un sfert de oră. Sovieticul nu era omul să întârzie…

După ce se scurse şi acest ultim răgaz de timp, o porni spre Lada.

Traversând câmpul cu iarbă pentru a o porni pe celălalt drum, îi veni deodată o idee. Pe o bucată de hârtie pe care o băgă între două şipci, scrise: Mâine, la aceeaşi oră.

Întoarcerea la Vilnius fu plicticoasă, ritmată din când în când de horcăitul bietei Lada. Malko era descurajat de ideea de a aştepta un viitor prezumtiv contact. Dacă va continua aşa, îi vor ieşi peri albi. Totuşi, jocul merită osteneala. A-i da peste bot preşedintelui Uniunii Sovietice era visul nebun al oricărei agenţii de spionaj din lume.

Lăsă maşina în locul de unde o luase şi plecă pe jos spre Lietuva. La recepţie nu avea nici un mesaj.

Îl sună pe James Pricewater care îl anunţă:

— Chris şi Milton vor veni acum cu zborul de Varşovia. Vrei să mergi să-i întâmpini?

— Bineînţeles, zise Malko. Prietenul meu n-a venit la întâlnire.

— Shit!'

— Cum ziceţi dumneavoastră. Trebuie să aşteptăm.

Sosirea celor două „gorile” avu darul de a-l reconforta. Se va plictisi mai puţin. O jumătate de oră mai târziu ieşi, alungându-i pe obişnuiţii milogi din hotel. Unul dintre ei II opri oferindu-i o cutie de papier mâche pe care era desenată o troică pe zăpadă. Era un brunet cu părul creţ.

Malko tresări. Primul său mesaj îi parvenise sub aceeaşi formă.

— Cât face? Întrebă el.

— Douăzeci de dolari.

Un preţ ridicol de mic… Scoase banii din buzunar şi ii întinse vânzătorului, care dispăru rapid înspre galeriile comerciale.

Malko urcă din nou în cameră, cu inima bătându-i puternic. O dată intrat, scoase cutia din buzunar şi trase elasticul cei ţinea capacul. Cutia conţinea o bucată de hârtie împăturită.

În momentul în care o apucă între degete, o mică reptilă neagră se strecură cu o rapiditate uimitoare. Într-o fracţiune de secundă, Malko zări capul triunghiular al unei vipere negre, o reptilă cu venin mortal. Cu gura deschisă, capul viperei se aruncă pe degetul său arătător.

* Rahat! (engl.)

Gura viperei atinse degetul lui Malko la nivelul primei falange, după care sări înapoi.

Dar fără să apuce să-si lase veninul. De fapt, maxilarele sale nu se deschiseseră îndeajuns şi acest gen de şarpe nu putea să prindă cu colţii veninoşi decât pielea dintre degete, care este mai subţire.

Cu pulsul de 150 pe minut, Malko sări un pas în spate, aruncând cutia şi bucata de hârtie. Micul şarpe căzu pe podea, apoi dispăru rapid sub pat.

Lui Malko îi trebuiră câteva minute să-si revină… Ridicând hârtia, o cercetă: era perfect albă. Evident.

Nedorind câtuşi de puţin să împartă camera cu un asemenea oaspete, ieşi rapid şi chemă dejurnaia, anunţând-o de prezenţa reptilei.

— Boje moi! * exclamă femeia, năpustindu-se spre telefon.

Doi lituanieni de la Securitate sosiră şi, după ce mişcară patul, încolţiră vipera, zdrobindu-i ţeasta. O luară de coadă s-o examineze. Unul din ei se întoarse spre Malko şi spuse într-o rusă stâlcită:

— Cunosc. E un şarpe foarte periculos. Veninul mortal. Viperă. Multe de-astea pe câmp. Căuta ceva căldură, poate…

O specie extrem de răspândită, care se află pe toate meridianele şi a cărei otravă e mortală. Malko îşi scoase haina şi coborî la bar să ia o vodcă. Vipera era mai discretă decât Omons, dar la fel de eficace.

Încălzit de alcool, începu să reflecteze. Prima ipoteză: Katia şi prietenii săi descoperiseră legăturile sale şi căutau să-l elimine într-un mod delicat.

A doua ipoteză, mai pesimistă: Vladimir Bazarnov picase în mâinile Katiei şi ale prietenilor săi, care-l lichidaseră.

Chris Jones privea cu un aer buimăcit pasagerii îngrămădiţi în sala de aşteptare a aeroportului din Vilnius, în mijlocul coletelor şi baloturilor incredibile. Asta îi amintea mai mult de o triere a populaţiei deplasate decât de un aeroport din secolul al XX-lea.

Exceptând o creatură blondă, cu căutătură trufaşă şi încălţată în cizme negre foarte înalte, care citea Ogoniok, ceilalţi pasageri păreau ieşiţi dintr-o centrifugă. Un lucrător al Aeroflot-ului, în uniformă albastră, fără cravată, neras, înjura călătorii. O valiză căzu dintr-un cărucior şi se revărsă. Hamalul o ridică la loc, liniştit, lăsând majoritatea lucrurilor pe jos…

— Holy shit! Oftă gorila. Am călătorit pe ruta Washington – Paris -Varşovia cu Air France. Era o treabă. N-am fost niciodată tratat aşa. Dar aici e Air Gulag!

— Ba nu, zise Malko întinzându-i mâna, te afli doar într-o ţară socialistă…!

Milton Brabeck apăru şi el, trăgând două valize enorme.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Malko.

— Trebuie să halim ceva, zise sobru Chris Jones, dar n-aş vrea să murim otrăviţi.

— Ce-aţi zice de un MacDo… Zise Milton.

— Eroare, îl corectă Malko, asta se găseşte la Moscova, 1 200 de kilometri mai la est. Dar dacă vreţi o friptură de porc de proastă calitate, cu cartofi pai, găsiţi peste tot. Luaţi un capelinai, e mâncarea tradiţională. ^

Milton Brabeck se uită în jur, consternat de felul cum sunt îmbrăcaţi oamenii.

— Ăştia toţi sunt comunişti? Întrebă el, uluit.

Era prima oară când trecuse dincolo de fosta Cortină de fier. Această mulţime de oameni tristă, prost hrănită, plictisită îl frapa. Se aşteptase să vadă kaghebişti peste tot, dar nu acest peisaj deprimant.

— Sunt victimele comunismului, le zise Malko. Au avut multe de îndurat. Dar vă asigur, nu sunt răi şi dacă ai dolari, devin mult mai drăguţi…

Ieşiră din aeroport şi Chris rămase în extaz în faţa unei superbe Ceaika.

— Uite, au şi maşini vechi aici!

— Asta nu e o maşină veche, zise Malko. E ceea ce se face mai bun în momentul de faţă şi valorează în jur de trei secole de salariu al unui muncitor sovietic!

— Şi chestiile alea de colo? Întrebă Milton arătând spre nişte Jiguli, Lada şi o Volga veche, înaltă ca un camion.

— Sunt echivalentele Chevroletului, explică Malko.

Se aruncă în Mercedesul blindat. Malko era mulţumit de venirea „baby-sitter”-ilor. Episodul cu vipera demonstrase că, pentru KGB, el devenise mai mult ca oricând o pradă uşoară. Cei doi americani holbară ochii în faţa nenumăratelor cheiuri. Chris Jones se întoarse spre Malko.

— Ar fi o problemă, zise el. Suntem complet „curaţi”…

Evident, nici vorbă să poată trece cu arme în avion. Malko se gândise la problema asta, şi-i dăduse întâlnire lui Vitas Kudaba la hotel, unde cele două gorile intraseră practic de-a-ndăratelea. Caracterele chirilice de peste tot îi făceau pe fiecare să-si piardă contactul cu realitatea. Malko îi instala în camera lor, iar Chris Jones remarcă:

— Camerele astea parcă ar fi din filmele alb-negru. De altfel, viaţa de aici pare a fi în alb şi negru. Cum funcţionează room-service-ul?

— N-au aici room-service, preciza Malko.

— Şi-atunci femeia aia de pe etaj la ce foloseşte? Protestă Milton.

— Aia e dejurnaia, îi explică Malko. Înainte a lucrat pentru KGB, iar acum supraveghează să n-aduci în hotel decât prostituate autorizate de peştii locali.

— Eşti sigur că nu există un hotel adevărat în oraşul ăsta împuţit? Întrebă Chris cu o voce imploratoare.

— Sunt sigur, răspunse Malko, tranşant. Acum vă las, mă duc să mă ocup de „echipamentul” vostru.

— Avem o întâlnire în legătură cu ce m-aţi întrebat, îl anunţă stringeruCIA, care aştepta în holul Lietuvei.

— Cu cine?

Lituanianul făcu o mutră dezgustată şi în acelaşi timp amuzată.

— Oh, un tip din mafia, bineînţeles. Darius, cel pe care l-ai văzut ieri seară la Vilnius.

— Şi de unde o să facă el rost de arme?

— Le va cumpăra sau schimba pe ceva la soldaţi din Armata Roşie. Aia sunt atât de prost plătiţi, încât şi-ar vinde tot.

Malko urcă în maşină, luând-o întâi spre vest, apoi spre sud, pe Laisves Prospektas şi din nou spre vest, străbătu pădurea, depăşind Nerisul. După pod, se treziră în faţa unor hale în aer liber, situate pe marginea şoselei.

— Suntem la Gairvunai, explică Vitas Kudaba. Aici găseşti tot ce vrei.

Ţigani moldoveni ofereau, cu 450 de ruble bucata, pulovere fabricate la Istanbul, sub ochii vigilenţi ai poliţiştilor dotaţi cu veste antiglonţ. Găseai tot ce-ţi poftea inima: încălţăminte, jucării, haine, ţesături. Lituanianul parcă lângă o Lada hârbuită, în care se aflau Darius şi amica sa, care-si treceau unul altuia o sticlă de vodcă. Evident, asta nu costa decât 27 de ruble. Dacă îi aveai… Darius şi Vitas schimbară câteva cuvinte, apoi cel de-al doilea se întoarse la Malko.

— Îi vom urma.

O luară mai întâi pe şoseaua spre Kaliningrad, virând brusc pe un drum plin de noroi ce şerpuia prin pădure. Ajunseră la un hangar părăsit, închis cu un lacăt enorm. Darius deschise şi pătrunseră în interior. O lumină difuză le dezvălui stive de jeanşi până la tavan, cutii cu video-uri Samsung, televizoare Akai ultramoderne şi o lungă masă de lemn cu câteva sticle de vodcă şi pafore.

Darius merse până în fundul hangarului şi reveni cu braţele încărcate de pachete învelite într-o pânză gălbuie, îmbibată de ulei, pe care o desfăcu.

În mână ţinea câteva Kalaşnikov-uri nou-nouţe, trei pistoale Makarov, un Tokarev, grenade incendiare şi ofensive. Apoi, se puse să numere în lituaniană.

— Kalaş-urile fac 1 800 de ruble, traduse Vitas, pistoalele, 500 şi grenadele, 400. Ca muniţie, vă luaţi ce vreţi în contul a 2 000 de ruble.

— Eu iau trei pistoale, zise Malko, două Kalaşnikov şi o ladă cu grenade, plus muniţia necesară.

Lituanianul îl conduse într-o anexă, de unde luă zece încărcătoare pentru Kalaşnikov, douăsprezece pentru pistoale şi două holstere. Nu mai rămânea decât să dea banii…

Încântat, Darius deschise o sticlă de vodcă cu lămâie, umplu ochi paharele şi i se adresă lui Malko în lituaniană.

— Întreabă dacă nu vreţi jeanşi, traduse Vitas Kudaba.

— De unde provin?

— Eu cunosc bine povestea, zise imediat Vitas Kudaba, am făcut o anchetă pentru Sovietskaia torgovlia. Graţie amicilor săi din Uzbekistan, Şurik Kuciulori a putut sustrage 190 de tone de fibre de bumbac. Cu ele a putut confecţiona clandestin mii de perechi de jeanşi, în fabrica „Ţesătorul Roşu”, care se află la Serpuhov, în zona preorăşenească a Moscovei. Şi a reuşit să-i vândă pe dolari în Finlanda. Aşteaptă să fie îmbarcaţi în portul din Klaipeda.

— Şi nimeni nu zice nimic? Vitas Kudaba surâse amar.

— Ba da, procurorul din Klaipeda a vrut să deschidă o anchetă. Şurik a plătit pe cineva cu 150 000 de ruble ca să-l elimine. De atunci, ancheta a ajuns într-un punct mort, iar el îşi va vedea de treabă, îmbarcând jeanşii. Am calculat că va câştiga mai mult de trei milioane de dolari. Lui îi revin cu 30 de ruble fiecare şi îi vinde cu 6 000…

Malko înţelese mai bine de ce mafioţii uzbeci nu refuzau nimic KGB-ului… Înveliră armele într-o cuvertură veche şi îi dădură liber lui Darius.

— Trebuie să-i oferim două sute de ruble portarului Lietuvei ca să nu ne ia la întrebări, îi avertiză Vitas Kudaba.

Chris Jones şi Milton Brabeck priveau cumpărăturile lui Malko cu o curiozitate de copil. Milton armă Tokarev-ul şi îl puse la centură.

— 357 Magnum este cam ca vodca faţă de Johnnie Walker, oftă el. Dar, la nevoie, ne facem treaba cu el. Când începem?

— Deocamdată, stai liniştit, zise Malko.

Portarul închise pudic ochii, strecurând în buzunar cele două sute de ruble, salariul său lunar… Tot sistemul era putred…

Acum, că tot dispozitivul său era pus la punct, Malko putea să reia ofensiva. Era mai puţin frustrant decât să aştepte un ipotetic contact cu Vladimir Bazarnov! Nu poseda decât o

singură pistă posibilă. Fratelelui, Dmitri, care era în serviciu activ pe o navă de război sovietică.

Era mai curând o informaţie vagă. Putea fi arestat sau mort, din cauza fratelui său, Vladimir.

Singura persoană care putea să-l ajute era James Pricewater. Îl chemă la telefon pe american, dar unul din colaboratorii săi îl sfătui să-l caute la Parlament, unde Pricewater avea o reuniune cu lituanienii, în biroul de lângă cel al lui Lambergis.

Ceea ce şi făcu.

Malko, instalat într-unui din fotoliile de piele maro din sala paşilor pierduţi ce se învecina cu cea a Parlamentului, se simţea descurajat. Cum să găseşti un ofiţer KGB aflat pe o navă de război căreia nu-i ştia nici măcar numele? Era ca şi cum s-ar fi învârtit pe o altă planetă. Şi doar nu putea să meargă la KGB să întrebe de el. Cu privirea rătăcită, James Pricewater, aşezat în faţa lui, părea la fel de dezorientat.

— Dacă am întreba comisia care se ocupă de anchetarea KGB-ului? Îi sugeră Malko. Poate ar avea vreo idee.

James Pricewater îşi frământa mâinile.

— Cred că l-am găsit pe tipul care m-ar putea ajuta. Un lituanian care a lucrat cu Boris Glaser. El dă informaţii Comisiei şi ar vrea să-si ispăşească greşelile. Lucrează două etaje mai jos.

Americanul găsi un tânăr blond şi spălăcit, pe care-l prezentă lui Malko ca fiind maiorul Aurelius Gajauskas, ex-KGB. James Pricewater îi explică problema lor. La început, lituanianul păru la fel de pierdut ca şi ei. Apoi, faţa i se lumină. %

— Ar fi, poate, o şansă, zise el. Generalul Ergacev, şeful KGB-ului din Vilnius, a primit ani la rând sute de felicitări de la colegii săi. Poate cel pe care-l căutaţi i-a trimis şi el una.

— Şi unde se află ele? Întrebă Malko.

— În biroul lui Ergacev. Le-a triat în fiecare an. Numai anul acesta, din cauza evenimentelor, n-a avut timp s-o facă. Dar cred că toate sunt sigilate.

Malko nu mai avea răbdare.

— Cum putem pătrunde în birou?

— Ca membru asociat al Comisiei, aş putea să vă conduc, ziselituanianul, dar dacă sunt sub sigiliu, nu pot să încalc legea.

Lată cum panica transformase un kaghebist într-un jurist exigent.

— Să mergem de îndată, propuse Malko.

Pe strada Văsărio, doi soldaţi păzeau intrarea laterală a clădirii masive şi cenuşii care servise, pe rând, gestapoului şi celor 700 de angajaţi ai KGB. Trei etaje din piatră striveau piaţa Lenin, debarasată de statuie, în plin Vilnius. Maiorul Gajauskas prezentă permisul şi pătrunseră la etajul al doilea, trecând prin holul principal unde trona încă statuia lui Dzerjinski. Traversară culoarele interminabile, cu plafonul vopsit într-un maro trist, de-a lungul cărora erau aliniate uşi imense, numerotate şi capitonate. Lumina palidă accentua aerul sinistru al locului. Prin ferestrele ce dădeau în curtea interioară, se zăreau un fel de cuşti cu grilaje unde, cândva, erau închişi prizonierii KGB-ului.

Totul îţi dădea frisoane…

Ajunseră la biroul cu numărul 89. O hartă imensă a Uniunii Sovietice era întinsă pe o masă de conferinţe. Conţinea zonele „roşii” şi itinerarele interzise străinilor înainte de Perestroika. Lituania era şi ea prezentă. Scoasă din lumea civilizată.

Într-un colţ, un imens Intimus 007 care trebuie să fi funcţionat din plin. Pe birou se găseau cinci telefoane, cuplate cu Biroul de Informaţii al Armatei, cu Sovietul Suprem lituanian, cu sediul Partidului Comunist Sovietic, cu Regiunea militară şi cu Centrul de la Moscova…

Maiorul Gajauskas deschise un dulap în perete, din stânga. Malko zări vrafuri de felicitări.

— Astea sunt! Anunţă lituanianul. Nu au sigiliu.

El se îndepărtă discret, spre a se instala la biroul secretarei. Nici nu apucase bine să păşească într-acolo, că Pricewater şi Malko atacară primul raft. Erau pe puţin două sute de felicitări… Unele dintre ele nu aveau decât un nume şi o semnătură, altele numele, gradul şi unitatea, scrise la maşină.

Din păcate, adresele lipseau, căci plicurile fuseseră aruncate.

Golind prima etajeră, James Pricewater şi Malko trecură la cealaltă. O operaţiune plicticoasă… Cu mâinile pline de praf, frunzăreauteancurile de felicitări. Cea de-a treia etajeră nu le dezvălui nimic interesant, în afară de o felicitare a preşedintelui KGB-ului.

Parcurseseră cu privirea aproape jumătate. Speranţele lui Malko se diminuară, fiindcă majoritatea n-aveau nici adresă, nici telefon, nici vreun alt indiciu.

Maiorul Gajauskas ridică capul înspre uşă.

— Trebuie să ne grăbim, zise el, birourile se închid la ora şase. Era cinci şi jumătate şi mai aveau un morman de examinat.

* *

Deodată, James Pricewater scoase un strigăt victorios. Îi întinse lui Malko o superbă felicitare formată din două părţi, cu coperta albastră purtând emblema KGB-ului, spada şi scutul. În interior, se profila silueta unei nave de război cu inscripţia „Crucişătorul Arhanghelsk”. Dedesubt, trei nume. Primul, semnat îngrijit, era al lui Dmitri Bazarnov. Pe ea se afla scris: Bun şi fericit an 1991, ceea ce nu fusese valabil pentru o mare parte a kaghebiştilor… Malko ridică capul.

— Acum trebuie să aflăm unde se găseşte Arhanghelsk.

— Asta e uşor, exclamă americanul. US Navy Intelligence ne va comunica în cinci minute. E suficient să mă cuplez la calculatorul loR. Li vom contacta direct din sala de jos.

Puseră totul în ordine, invocându-si fiecare îngerul păzitor.

— Vom reveni mâine, zise Malko. Pe ziuă.

Porniră în direcţia Parlamentului, precipitaţi, spre sala de telecomunicaţii. Cinci minute mai târziu, James Pricewater avu legătura cu Langley şi-i dădu codul. Aşteptă semnalul calculatorului şi, în final, corespondentul îl anunţă:

— Arhanghelsk tocmai s-a întors dintr-o misiune de trei luni în Baltica şi Atlanticul de Nord, după o escală la Reykjavik. Se află în carenare pe o durată nedeterminată, în portul de legătură Kaliningrad, în Rusia.

Malko simţi cum îl invadează un mare val de mulţumire. Acum îşi explica de ce Vladimir Bazarnov se dăduse la fund. A trebuit să se pună sub protecţia fratelui său.

Nu mai rămânea decât să-l găsească pe acesta din urmă.

Dar le lipsea cartea de telefoane a Kaliningradului şi cea a militarilor sovietici. Deodată, James Pricewater avu o strălfulgerare.

— Eu lucrez cu un membru al Comisiei apărării, Vitautas Butkevicius. El se află în contact cu trupele sovietice şi, implicit, cu bazele lor. Haide!

Urcară patru etaje până la un mic birou, unde se găsea un tip pipernicit, cu părul grizonat... Cu un aer vioi şi simpatic, îi întinse călduros mâna lui James Pricewater, care i-l prezentă pe Malko drept coleg de-al său.

— Avem nevoie de o informaţie, îl anunţă Pricewater, adresa unui oftţer al Marinei sovietice din Kaliningrad...

Lituanianul pufăi amuzat.

— Drace! Nu ştiu cum să vă ajut. Singurul care mă poate ajuta este comandantul din Klaipeda. Dar se află în permisie. Ce grad are ofiţerul?

Îi spuseră, iar el se afundă într-o profundă meditaţie.

— Am o idee, zise deodată. Mă voi adresa unui coleg, generalul Simonov al Armatei a 3-a. Îi voi spune că am nevoie să-l întâlnesc într-o problemă de serviciu. Reveniţi peste o oră.

— Îmi datoraţi o cutie de caviar, le zise Vitautas Butkevicius. Prietenul meu a fost foarte amabil. A telefonat chiar şi Amiralităţii din Kaliningrad, unde are nişte amici. Căpitanul de vas pe care-l căutaţi locuieşte pe Ratyzuvskova Uliţa, la numărul 27, apartamentul 18. Nu ştiu telefonul şi nici nu sunt sigur că are. Se află în permisie până la sfârşitul lunii.

— Mulţumesc, zise Malko. N-aş vrea să discutaţi cu nimeni despre asta. Este o problemă de viaţă şi de moarte.

— Putem avea încredere în Vitautas, zise James Pricewater. Îi detestă pe sovietici.

— De patruzeci şi cinci de ani ne jefuiesc! Le explică bătrânul. Eu însumi am petrecut unsprezece ani în lagăr, când eram tânăr.

Pe mai bine de o sută cincizeci de kilometri, şoseaua Vilnius -Kaliningrad dezvăluia privirii peisaje vaste şi sumbre în stilul vechii Prusii orientale, devenită apoi o bucăţică din Rusia.

Îngustă, plină de gropi, invadată de camioane enorme, şoseaua traversa rarele sate cüizbe întunecate, care păreau aceleaşi din 1945. De când părăsiseră Lituania, peste tot domnea oroarea. Malko hotărâse să călătorească cu Mercedesul, bazându-se pe numărul străin pentru a evita percheziţiile. Avea asupra sa Kalaşnikov-urile şi grenadele. Pentru orice eventualitate. Trecuseră de graniţa dintre Lituania şi Rusia, fără vreun control.

Un Mig-29 trecu razant pe deasupra şoselei. Chris Jones holbase ochii, nevenindu i să creadă că el, agent al CIA, se

plimba liber prin Rusia, într-una dintre regiunile cel mai puternic militarizate. Milton Brabeck era gând la gând cu el.

— Vezi, înainte de Perestroika, dacă nimereai pe-aici, ţi-ai fi petrecut restul zilelor la ocnă.

Dar chiar şi acum nu erau în siguranţă, văzând căştile cu bordură roşie ale ofiţerilor sovietici care mişunau.

În fine, o inscripţie cu caractere chirilice, în piatră, anunţa: KALININGRAD.

Vechiul Königsberg, capitala Prusiei orientale, din 1945, devenise Kaliningrad. Aici se află încă mormântul lui Kant. Până în ianuarie 1991, fusese un oraş interzis străinilor.

Înecaţi în grămada de camioane, urmară Moskovskii Prospekt, o înşiruire dreaptă de „coteţe” de beton gri ce făceau să plângă şi un orb. Erau sute ca astea, identice, „închisori” staliniste ridicate după război, cu rufărie la ferestre, cu antene TV, cu un aer uniform de decrepitudine. Din loc în loc, mai zăreai câte o casă veche din cărămidă roşie, din epoca germană, sau un imobil baroc a^cărui faţadă avea mai multe crăpături decât tencuială.

Străzile erau şi mai deteriorate decât şoseaua către Vilnius, cu maşini ce păreau ieşite de la un concurs de automobile vechi şi cu tramvaie verzi, la fel de învechite… Şi Königsberg fusese un oraş plin de farmec şi de frumuseţe! Cei patruzeci şi cinci de ani de comunism îl transformaseră într-un oraş urât şi murdar. Moskovskii Prospekt se sfârşea cu un pod construit peste Prezora, râul ce traversa oraşul de la un capăt la celălalt.

La dreapta, se înălţa un hidos şi negricios imobil cu şapte etaje: hotelul Kaliningrad. Malko continuă spre centru, găsind, în sfârşit, o piaţă cu copaci. O enormă catedrală din cărămidă roşie apăru, străjuită

— Te poţi orienta? Întrebă, neliniştit, Chris.

— Bineînţeles, afirmă Malko, studiind o hartă pe care o cumpărase la Vilnius. În centru, se mai aflau câteva imobile în stil baroc, de toate culorile. În ciuda tencuielii scorojite şi dezgustătoare, îşi păstraseră încă o alură mândră pe lângă clădirile aşa-zis moderne.

Malko căută un pic înainte de a descoperi, în sfârşit, strada Ratyzuvskova. Imobilul cu numărul 27 era de prin 1900, tot stil baroc, care trebuie să fi avut o culoare trandafirie înainte

de a fi fost mâncat de vreme. Malko descifra, pe o placă de «aramă de lângă intrarea principală, cuvintele „Sediul Marinei sovietice”.

Era o clădire militară. Deci informaţia lituanianului fusese corectă. Era ora prânzului. Cu puţină şansă, Vladimir Bazarnov putea fi acasă.

— Aşteptaţi-mă aici, le zise el gorilelor.

— Nu zău, exclamă Chirs. Cine intră acolo nu mai iese.

Malko se îndepărtă pe trotuarul desfundat. Chiar în faţa intrării, se opri. O Volga era parcată pe trotuar. Ceva îi atrase atenţia. Un mic ursuleţ de pluş agăţat de oglinda retrovizoare, pe care îl zărise în maşina lui Vladimir Bazarnov la prima şi unica lor întâlnire.

Malko se opri în faţa şirului de cutii de scrisori. Cea a apartamentului nr. 18 era goală. La întâmplare, o luă pe scara din dreapta, murdară şi întunecată. Întrerupătorul nu mai funcţiona. Mirosul de varză acră era atât de pregnant încât îţi trebuia mască de gaze. Prima uşă de la etaj era cea cu numărul 12. El trecu prin faţa unei bucătării comune, unde mai multe femei pălăvrăgeau de zor. Apartamentul 18 se găsea în fundul culoarului.

Sună o dată, de două ori, de trei ori. Apoi se hotărî să bată în uşă cu ghiulul.

Uşa se deschise, în sfârşit, lăsând să se vadă un om cu faţa ridată, cu obrajii căzuţi, cu părul rar şi cu două cute mari în jurul gurii. Faţa sa exprima, mai înainte de toate, o mare oboseală. El îşi ridică ochii spălăciţi spre Malko şi în privire îi apăru deodată o licărire.

— Pe cine căutaţi?

— Dumneavoastră sunteţi Dmitri Sergheevici Bazarnov? Întrebă Malko, cu un surâs îmbietor.

Interlocutorul lui semăna vag cu fratele său, ca să nu spunem aproape deloc. Ofiţerul KGB avu un aer surprins.

— Da. De ce?

— Pot să intru?

— Pojaluista.

Intrară într-un mic apartament, în stil rusesc, având totuşi un televizor japonez Akai, un magnetofon Samsung şi încă vreo două sau trei obiecte care arătau că proprietarul lor beneficia de un regim special. Mobila era de bună calitate, contrastând cu

ceea ce puteau să-si permită sovieticii din clasa mijlocie, care trăiau „pe scânduri”. Pe pereţi, fotografii cu nave de război.

— Îl caut pe fratele dumneavoastră, Vladimir, spuse Malko, după ce se aşeză. Fixasem întâlnire cu el ieri, dar nu a venit şi nu am nici o veste.

Privirea spălăcită rămase de nepătruns. Îşi aprinse o ţigară şi spuse cu voce tărăgănată:

— A trecut mult timp de când nu l-am mai văzut pe Vladimir. Nu ştiu unde se află.

Pentru o clipă, lui Malko îi trecu prin gând că Dmitri era complice cu Katia şi cu grupul Alfa.

Malko îl fixă îndelung şi îi spuse surâzând:

— Dmitri Sergheevici, eu sunt un prieten de-al fratelui dumneavoastră. Maşina pe care o conducea în ziua în care m-a văzut este parcată aici, în faţa casei, trebuie să mă ajutaţi. El se află în pericol.

Dmitri Bazarnov se opri din fumat şi rămase cu privirea aţintită spre tavan. Malko se întrebă deodată dacă Vladimir Bazarnov nu era cumva ascuns în apartament. El fixă uşa închisă şi ofiţerul KGB îi prinse privirea.

— Nu este aici, spuse acesta, după un lung moment de tăcere. Vizibil, Bazarnov se afla pradă unui adânc zbucium interior… Se întreba cine este Malko. Şi, într-un sfârşit, zise:

— Fratele meu este la Moscova. Vă înşelaţi în privinţa maşinii.

— Fratele dumneavoastră este un fugar, îl corectă Malko. A participat la puci. Vă spun că pot să-l ajut. Vreţi să-l găsiţi „sinucis”, precum Akromeev sau Pugo?

Acest argument păru să-l tulbure pe interlocutorul său. Dar el e un om al Serviciului de Informaţii, adică unul bănuitor. Malko simţi că el îşi va dezvălui cartea de identitate. Dmitri Bazarnov se ridică şi trecu în altă cameră. Reveni, ţinând în mână un pistol. Un Makarov mare, pe care-l îndreptă spre Malko.

Un val de adrenalină invada arterele lui Malko. Ochii lui Dmitri Bazarnov erau plini de lacrimi. Arma îi tremura uşor în mână. Îi aruncă lui Malko:

— Ştiu cine te-a trimis! Şi ştiu şi ce vrei!

Era, în mod evident, turbat de furie. Malko îşi spuse că Bazarnov îl luase drept un aliat „oficial” al KGB-ului. Era prea de tot.

— Vă înşelaţi, spuse Malko. Sunt ofiţer CIA. Noi ne aflăm în tratativecu fratele dumneavoastră pentru a cumpăra nişte documente. Cei care îl urmăresc au încercat să mă ucidă de mai multe ori.

Privirea lui Dmitri Bazarnov era nehotărâtă, dar nu lăsă jos pistolul.

— Minţi, şuieră el. Vă cunosc eu pe voi ăştia de la Direcţia a 5-a.

— Sunt însoţit de doi americani. Dacă vi-i arăt, mă credeţi?

— Unde sunt?

— Jos, în maşina mea.

Îi întoarse spatele sovieticului, deschizând uşa care dădea spre culoar. Dmitri Bazarnov nu putea decât să-l împuşte în spate sau să-l urmeze.

Alese a doua variantă.

Chris Jones şi Milton Brabeck ieşiră ca unul din Mercedes, atunci când îl văzură pe Malko însoţit de sovietic.

— Ce se întâmplă? Întrebă Chris Jones.

— Arătaţi-i legitimaţiile acestui domn, zise Malko, fiindcă vă crede agenţi KGB.

Milton simţi că se-năbuşă. Îşi scoaseră politicos paşapoartele şi acreditările de la CIA. Sovieticul cercetă îndelung documentele, chiar le râcâi cu unghia, privi cele două gorile pe toate părţile, apoi îi înapoie totul lui Malko.

— Haraşo, zise el, cu voce înceată. Aş vrea să vă cred. Urcaţi cu mine, îi spuse lui Malko. E mai bine să nu fim văzuţi împreună, în cartier.

— Unde pot să mă aştepte prietenii mei? Vladimir Bazarnov se gândi rapid. ^

— Să se ducă la hotel Kaliningrad. În hol sunt mulţi străini. Vor trece neobservaţi.

— Cum o să-l găsim? Întrebă Chris Jones, înspăimântat. Nu ştiu să citesc alfabetul ăsta împuţit.

Malko îi explică cu răbdare. Din fericire, tocmai ce trecuseră cu maşina pe lângă hotel.

— Dacă vă pierdeţi, întrebaţi un poliţist unde se află „Kaliningrad Hotel”, îi sfătui el.

Malko urcă din nou scările împreună cu Dmitri Bazarnov, care îşi aruncă pistolul pe o măsuţă joasă şi îşi aprinse o ţigară.

— Fratele meu a dispărut, spuse Bazarnov. De mai bine de 24 deore. Şi cum nu-mi spune nimic despre activităţile lui, n-am nici un mijloc să-l găsesc. Dar sunt aproape sigur că a fost „săltat” de grupul Alfa… Malko parcă se afla pe cărbuni încinşi.

— S-o luăm de la capăt, îi propuse el. Ce ştiţi despre afacerea asta?

— Eram pe mare, pe Arhanghelsk, când a avut loc puciul, explică ofiţerul KGB. Aveam puţine informaţii, dar am ajuns la Kaliningrad o săptămână mai târziu. L-am găsit pe Vladimir instalat în apartamentul meu. Avea şi el o cheie. Mi-a explicat că era pe fugă, din cauza puciului. Că Gorbaciov i-a dirijat pe vas, că s-a folosit de ei şi, acum, i-a lăsat să se descurce singuri, că Gorbaciov i-a pus pe urmele lor pe cei de la Direcţia a 5-a, care încă îi mai ascultau ordinele. Împreună cu şeful Departamentului 9, generalul Marcinkus, asistat de generalul Kaminski de la Departamentul V.

— Ştiaţi de existenţa documentelor?

— Nu, mi-a spus mai târziu. Am primit un telex de la Centru prin care mi se ordona să-mi arestez fratele, dacă vreau. Asta din ordinul noului director al KGB, Vădim Bakinin. Vladimir era acuzat de înaltă trădare. A doua zi m-au vizitat trei agenţi ai KGB. Au întors casa pe dos, dar eu îl instalasem deja pe Vladimir în altă parte, undeva unde nu-l putea găsi nimeni. Pe Arhanghelsk. Le-am zis că nu l-am văzut şi se pare că m-au crezut. •

— Şi apoi?

— Vladimir m-a căutat când a auzit declaraţiile lui Gorbaciov. I le comunicase prietenul său, Beda, stupefiat de atitudinea lui Gorbaciov, care precis era la curent cu puciul. Acum a format această echipă -grupul Alfa – care trebuie să şteargă orice urmă a implicării lui. Trei membrii ai puciului au fost deja „sinucişi”, spre a-i face să tacă pentru totdeauna şi spre a-i înfricoşa pe alţi. Pe Beda l-au prins, n-a mai rămas decât fratele meu… Ştiu doar că trebuia să se întâlnească cu cineva în Lituania, fiindcă acolo ar fi mai sigur şi nici nu este prea departe.

— Cred că i s-a întâmplat ceva, dacă nu m-a contactat încă, zise Malko. Sper că n-a murit.

— Eu sunt sigur că trăieşte, i-o tăie Dmitri Bazarnov.

— De unde eşti aşa sigur?

— Din cauza documentelor. Nu le avea la el. Ştiu că o parte din ele erau ascunse la Moscova. N-a vrut să-mi spună unde. Dar atâta vreme cât aceste benzi mai există, ele reprezintă un grav pericol pentru Gorbaciov. Îl vor tortura pe fratele meu până le va spune unde se găsesc. Dar el e un tip solid. Şi vor ezita să-l ucidă, fiindcă, dacă el moare, documentele sunt pierdute...

— Unde ar putea fi?

Dmitri Bazarnov surâse trist.

— Pe o rază de 300 de kilometri cunosc cel puţin 30 de localităţi în care s-ar putea ascunde. E complicat să-l găsim, chiar şi pentru mine. Am încercat să stabilesc nişte contacte, dar momentan toţi se tem şi de umbra lor... Ştiu că tipii din Lituania au trecere la Moscova. Cei din Minsk, din contră, sunt cu Boris Elţân.

— Credeţi că este în Lituania ori în Rusia? Dmitri Bazarnov se gândi câteva secunde.

— Nu este decât o părere, dar cred că în Lituania, unde Direcţia întâi este mai bine implantată.

— Ştiaţi că o delegaţie din Moscova a sosit la Vilnius?

— Aveţi numele lor? Întrebă Bazarnov imediat.

— Nu. Deci nu mai ştiţi nimic în legătură cu dispariţia lui?

— Avea întâlnire la Kaliningrad, zise el. Cu un neamţ, cred.

— Un neamţ? Spuse Malko surprins.

— Da. Cu unul din BND.

Latã cine erau ceilalţi „cumpărători”... Problema se schimbă puţin... Şi dacă Vladimir, „tratat” de germani, fusese exfiltrat?

— O să încerc să aflu mai multe, promise Malko. Şi apoi, revin să vă văd. %

Dmitri Bazarnov se ridică, cu umerii gârboviţi.

— Voi face orice să-l găsesc pe fratele meu, zise el. Chiar şi dacă ar fi să pierd cele o mie de ruble pe lună.

— Pe diseară, zise Malko.

Malko găsi un taxi şi arătându-i şoferului un pachet de Marlboro, ceru să-l ducă la Kaliningrad.

Un beţiv tânăr, cu ochii urduroşi, ţinând în mână o sticlă goală de vodcă, se plimba prin faţa hotelului. Câţiva indivizi, aşezaţi pe trepte, beau bere din sticle pe care şi le treceau unii altora. Zgomotele străzii era asurzitoare. Malko pătrunse în hol printr-un mic sas lateral. Aici domnea o atmosferă de biserică. Zidurile verzi şi lambriurile cafenii slab luminate dădeau locului un aspect de cavou. Îi zări imediat pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck prăvăliţi pe nişte fotolii, în faţa unui vânzător de suveniruri. În dreapta, trei salariaţi dormitau la recepţie, în spatele unui panou pe care scria că toate camerele sunt ocupate.

După ce le îmbărbăta pe cele două gorile, Malko porni spre recepţie.

— Caut un amic neamţ care se află în hotel, dar nu ştiu numărul camerei, îi spuse el unei brunete de-acolo.

— În cazul ăsta, n-am ce să vă fac, zise ea cufundându-se în lectura revistei Trud'.

Malko îi strecură o hârtie de 5 dolari. Ea ridică ochii, puse mâna pe bancnotă – jumătate din salariul ei pe lună – luă din spate un registru voluminos şi-l puse în faţa lui Malko, reluându-si lectura.

— Pojaluista, spuse ea politicos.

Malko luă registrul şi-ncepu să-l examineze. În scurt timp, se opri asupra a patru nume nemţeşti, însoţite de menţiunea „Hansa TV”. O infrastructură a BND. Notă, aşadar, cele patru nume împreună cu numerele camerelor şi se hotărî să înceapă prin a-l căuta pe un anume Gunther Kloten, de la camera 224.

Ajunse la scară, unde un bătrân cu o brasardă roşie lăsa să treacă prostituatele care beau bere din sticlă în mica grădină din spatele hotelului. Urcă. Pe coridoare, atmosfera era şi mai sumbră decât în hol. Malko bătu la uşa pe care scria 224 şi auzi nişte paşi greoi. Se trezi deodată în faţa unei namile de un metru nouăzeci. Pe numele său adevărat Hans Noten, şef de „lucrări” la BND.

Note:

* Munca. (N.tr.)

* Ce faci aici? (N.tr.)

— Gruss Gott, Herr Noten, zise Malko. Nu ştiam că v-aţi făcut cameraman.

Neamţul nu-l recunoscu din prima, dar apoi rămase „mască”.

— Himmel! Malko! Was machen Sie hier?”

— Acelaşi lucru ca şi dumneavoastră, îi răspunse Malko, intrând în cameră, unde domnea o dezordine de nedescris.

Neamţul de la BND închise uşa şi întrebă prudent.

— Adică ce vrei să spui? Malko îl privi ţintă, vădit agasat.

— Hans! Noi suntem pe aceeaşi linie. Nu fă pe imbecilul. Ştii unde e Vladimir Bazarnov?

Neamţul îşi înghiţi saliva. Simţi că-i vine să-l azvârle pe Malko pe fereastră şi zise furios:

— Ar trebui să-ţi fie ruşine că lucrezi pentru americani, tocmai tu, un german de rasă pură.

— Ruhe bitte', îi răspunse Malko tăios. Vrei să schimbi tu lumea? Unde e Vladimir?

— Nu ştiu, îi mărturisi neamţul din vârful buzelor.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Alaltăieri, aici. Trebuia să ne întâlnim şi seara, dar n-a venit.

— Ţi-a zis unde se aflau documentele?

— La Moscova.

— Cât ţi-a cerut?

— Nu pot să-ţi răspund.

Nici n-avea importanţă. Neamţul îşi scutură capul.

— În orice caz, eu voi pleca mâine la Berlin, se grăbi el să-i spună. Nu pot să aştept la infinit.

Deodată, cineva bătu la uşă. Hans Noten avu un aer încurcat.

— Aştept o vizită, putem să ne întâlnim jos într-o clipă?

— Bineînţeles, îi răspunse Malko. %

— Vino pe aici.

Neamţul îl conduse în salonaşul alăturat, ticsit cu materiale de luat vederi şi deschise uşa dinspre culoar. După care se întoarse ca s-o deschidă pe cea a camerei. Când ieşi, Malko găsi culoarul liber. Coborî în hol. Era amuzant să-l întâlnească pe Hans Noten în drumul său… Evident, aici, nemţii se simţeau oarecum ca le ei acasă.

Hotelul părea gol, cu toate că pe panoul de la recepţie scria „Complet”.

Se duse să cumpere ziarul Pravda, de la standul din apropierea intrării şi se postă în faţa treptelor, după ce le spuse celor două gorile să nu mişte.

Imediat fu asaltat de câteva prostituate, care roiau ca muştele în jurul unui pahar cu lapte.

Douăzeci de minute mai târziu, o femeie tânără coborî treptele. Malko crezu că are vedenii. Era Galina Vasilieva, 'Victima" lui Şurik Kuciulori. Cea care participase la omorârea lui Igor Trifanov.

Aceeaşi faţă de înger, totdeauna strălucind de frumuseţe. Părul negru, lins, era prins cu o fundă neagră, într-o coadă de cal. Avea rochia şi pantofii roşii.

Ea se îndepărtă înspre capătul holului, ca şi cum nu l-ar fi văzut. Câteva secunde mai târziu, apăru şi Hans Noten.

— Bruneta asta fermecătoare nu era cu dumneavoastră? Îl descusu Malko pe Hans Noten.

Agentul BND luă un aer Indiferent:

— Este patroana salonului de coafură de la capătul holului. Vorbeşte germana foarte bine. Ne simpatizăm reciproc.

Malko începu să priceapă.

— Încă o întrebare. Ea v-a văzut cumva cu Vladimir Bazarnov? Neamţul se tulbură puţin, dar ji trecu repede.

— Da, cred că da, îi răspunse. De fapt, am băut un pahar împreună. Dar de ce mă întrebi?

— Aşa... Zise Malko. N-aţi avut nici o legătură cu vreunul de la Centrul din Moscova?

Hans Noten îi aruncă o privire contrariată.

— Nu, bineînţeles, dar ei ar fi putut să ne descopere, ori când ne obţineam vizele, ori la trecerea frontierei. Dar, în momentul acesta.

Malko căuta să înţeleagă ce se putuse întâmpla. Cei care erau pe urmele lui Vladimir Bazarnov ştiau că el mai are un frate care trăia la Kaliningrad.

Şi cum păreau să aibă destule surse de informaţii în rândul multor departamente ale KGB, puteau să miroasă prezenţa unei echipe a BND la Kaliningrad. Şi să tragă concluziile de rigoare. Hans Noten era cunoscut ca unul care „tratase" un anumit număr de agenţi dubli.

Katia Budarenko şi prietenii săi făcuseră, încă o dată, apel la ajutorul amicului lor mafiot, care o „activase” pe luxoasa Galina.

Fără să ştie, Hans Noten şi Vladimir Bazarnov căzuseră în gura lupului. Restul era uşor de imaginat: preveniţi de Galina, cei din grupul „Alfa” înscenaseră o răpire.

Hans Noten îl studie pe Malko, fără să priceapă nimic. Fu nevoit să zică, cu un surâs complice:

— Ştiţi, fata asta nu-mi aparţine. Dacă vă place…

Malko se gândi rapid că singura persoană care putea să-l ajute acum să-l găsească pe Vladimir era Galina Vasilieva. Hans Noten se uită la ceas şi se ridică:

— Eu urc în camera mea, zise el, aştept un telefon! Ţineţi-mă la curent.

Malko nu schiţă nici un gest să-l oprească. Îndată ce neamţul dispăru, se îndreptă spre salonul de coafură.

* *

O duzină de cumetre cu bigudiuri îşi aşteptau rândul. Salonul era foarte hollywoodian, cu pereţii roz-bombon, pe care erau lipite fotografii cu staruri americane.

Malko o descoperi rapid pe Galina, în picioare, lângă o clientă, strălucitoare în rochia-i roşie.

Era la fel de frumoasă ca în amintirea lui, cu extraordinarii săi ochii migdalaţi gri-albăstrui, cu ovalul de madonă al feţei şi cu gura roşie cărnoasă, pe care văzând-o, doreai imperios s-o muşti. Părul său foarte lung era lăsat desfăcut, pe spate.

Deodată, privirile lor se intersectară în oglindă.

Ea rămase încremenită câteva secunde, apoi un surâs i se întipări pe faţă. Se întoarse şi porni către Malko, radioasă.

— Cum de m-ai găsit? Îl întrebă.

Era dată cu un parfum din care fiecare picătură costa cât un salariu al angajaţilor săi. Îşi redobândise complet sângele rece.

— Întâmplarea… Zise Malko. Uite ce coincidenţă!

Ea îl luă de braţ, ducându-l într-un colţ al holului şi se împinse în el, cu privirea tulburată.

— Te-am căutat la Varşovia, zise ea, cu o voce joasă, dar ticălosul de Şurik m-a găsit şi m-a luat de acolo. N-am putut să te previn, nici nu-ţi ştiam numele. Ce bine-mi pare că eşti aici la Kaliningrad!

Aproape îl atinse, apoi se lipi strâns de el.

— Rămâi aici în seara asta? Stai aici în hotel?

— Nu.

Ea îşi muşcă buzele, păru că se gândeşte câteva secunde, apoi îi spuse cu o voce răguşită:

— Nu-i nimic, asta se aranjează.

El o privi cum se îndreaptă spre recepţie. Acolo avu un scurt schimb de cuvinte cu recepţionerul căruia Malko îi dăduse 5 dolari. Reveni imediat.

— Urmează-mă, îi zise.

Cerberul cu brasardă roşie le bloca drumul. Liniştită, Galina îi şopti lui Malko:

— Dă-i două sute de ruble.

Bătrânul se înclină până la pământ. Ei urcară până la etajul patru şi intrară într-o cameră care mirosea a igrasie.

În clipa în care intrară, Galina se aruncă asupra lui Malko, îmbrăţişându-l cu violenţă, pipăindu-l pe la toate încheieturile. Îl mângâie, frecându-se de el ca o mâţă în călduri, pornită să-i arate cât de fericită era că-l revede.

— Nu prea ai chef de mine, remarcă ea cu reproş, îngenunchind pe mocheta uzată, se decise să schimbe puţin situaţia. Sub acţiunea gurii şi a mâinilor ei, Malko reacţiona imediat. Se străduia să-si spună că Galina juca teatru, chiar dacă era totuşi o femeie superbă.

Ea se ridică brusc şi scoţându-si chiloţii din dantelă neagră şi se întinse pe pat. Malko se vârî în ea dintr-o singură zvâcnire. Era onctuoasă şi caldă, unduindu-se sub el şi sărutările nu întârziară. Picioarele ei lungi îi înlănţuiau mijlocul. El explodă foarte repede şi ea simula numaidecât un orgasm ţipând, strângându-si picioarele şi muşcându-i buzele…

Câteva minute mai târziu, Galina îşi privi ceasul.

— Trebuie să cobor, zise ea, o mulţim%de cliente mă aşteaptă. Vrei să ne întâlnim diseară?

— Bineînţeles, aprobă Malko.

— Haraşo. În fundul holului se află o grădină, să fii acolo la 9. Nu mă face să aştept.

Îşi pusese deja chiloţii şi rochia. Cu acelaşi aer de madonă. Îl sărută pe Malko.

— A fost foarte bine, îl asigură ea. Cunosc un restaurant bun, unde au caviar negru. Sunt foarte fericită. Nu mă gândeam că te voi mai vedea vreodată.

Dispăru imediat închizând uşa. Malko căzu pe gânduri. Galinavasilieva era un animal sălbatic, dresat pentru a supravieţui. Nu era o îsculiţă, uşor de manipulat. Reacţia sa putea fi privită în două moduri, ri era inocentă şi se bucura într-adevăr că l-a revăzut, oh, fiind o profesionistă, făcuse tot ce putuse spre a-i risipi neîncrederea, ca apoi să acţioneze.

Dar în meseria lui Malko nu există coincidenţe. Vladimir Bazarnov dispăruse la Kaliningrad, tocmai acolo unde lucra ea. O întâlnise şi la Varşovia în momentul în care Igor Trifanov fusese asasinat de KGB. Existau nouă şanse din zece ca ea să-i fi tras clapa. Sau, îşi va juca inocenţa până la capăt.

*

De o oră, vânzătorul de suveniruri îşi strânsese taraba şi o „haită" ale turişti teutoni invadaseră holul. De fapt, restaurantul începuse să servească. Malko deschise uşa dinspre grădina amenajată sumar, cu xâteva mese şi scaune. Două perechi se giugiuleau într-un colţ.

El se aşează pe un scaun din fier, cu ochii pe poartă. Galina Vasilieva întârzie zece minute. Avea un impermeabil maro, de sub care se vedea rochia roşie.

Îl sărută pe Malko, conducându-l spre fundul grădinii.

— Vino, o să ieşim pe aici. E mai ferit.

Ea o luă înainte, pe o potecă acoperită cu pietriş care ducea spre un grilaj. Dincolo de grilaj, se zărea o stradă pustie. Malko, auzind în apropiere un scârţâit de pietriş, pentru o clipă, instinctiv, vru să se retragă.

Două siluete ţâşniră din întuneric şi se îndreptară spre el; erau doi băieţi tineri, cu feţe de vagabonzi, îmbrăcaţi cu tricouri şi jeanşi. Malko crezu că îl recunoaşte pe unul-dintre el, cel care umbla de colo-colo prin faţa hotelului cu o sticlă goală în mâini.

Acum ţinea în mâini un cuţit imens, ca şi complicele său, de altfel, amândoi aveau aceeaşi expresie: goală şi feroce în acelaşi timp. Când Malko vru să se întoarcă, ei avură o uşoară ezitare. Imediat, Galina Vasilieva şuieră din spate, pe un ton poruncitor:

— Davai! Davai!

În acel moment, cei doi tăbărâră pe el. Malko nici măcar n-avu timp să-si scoată revolverul. O siluetă enormă ţâşni din spatele celui care se pregătea să-l spintece pe Malko. Pumnul lui Chris Jones, îngreunat de Tokarev, se abătu cu o forţă impresionantă în ceafa agresorului. Malko auzi un zgomot greţos, de vertebre strivite şi tânărul necunoscut se prăbuşi, fără să mai reacţioneze. Celălalt, îngrozit, dădu să fugă. El se izbi de Milton Brabeck, un munte de carne care, cu un singur pumn în stomac, îl făcu să se îndoaie de mijloc; gratulat şi el cu un pumn în grumaz, căzu lângă amicul său pe pietriş.

Malko o prinse pe Galina, tocmai când aceasta se pregătea să fugă. Impermeabilul ei pârâi, dar el o apucă de mână, în timp ce ea se zbătea furioasă.

— Ticălosule, urlă ea. Ajutor!

— Ce facem acum? Întrebă Milton.

— Duceţi-o la maşină, zise Malko, aruncând-o pur şi simplu pe tânăra femeie în braţele celor două gorile.

El prevăzuse câteva chestii care s-ar fi putut întâmpla şi-si luase măsurile de precauţie. Grupul trecu de grilaj. Apoi se urcară în Mercedesul parcat chiar acolo. Milton Brabeck o împinse pe Galina în spate şi se înghesui în ea. Malko pomi, avându-l pe Chris lângă el. Un strigăt se auzi din spate.

— M-a muşcat, târâtura dracului, mârâi Milton Brabeck.

Galina se zbătea ca o dementă, spumegând de furie. În câteva minute, rochia sa roşie se transformă în zdrenţe, ciorapii erau deşiraţi, iar Milton era tot brăzdat de zgârieturi. Scoase un urlet atunci când Galina îl lovi prin părţile sale mai sensibile, dar o potoli imediat.

Malko, după ce trecu podul, o luă pe firul râului, zărind un panou care indica portul, mai merse pe un bulsyard prost pavat şi, în final, trecu peste un pod metalic care traversa un braţ de mare, unde pluteau o grămadă de vase lăsate la voia întâmplării. Apoi îşi continuă drumul pe o stradă pustie din zona portuară, ce ducea spre un triaj şi găsi, în sfârşit, ceea ce căuta. Se opri într-un loc sinistru. La stânga se afla un canal, iar în partea dreaptă, un tren încărcat cu camioane militare. Duse maşina într-o parcare ferită. În aer plutea un miros de cherosen, de gudron şi de apă împuţită.

Galina, ţinută de Milton, îl privea pierdută. În ciuda figurii de madonă, ea era la fel de periculoasă ca şi Katia. Şi la fel de

dură. Singurul mod în care puteai s-o învingi erau propriile ei metode: violenţa şi intoxicarea. Malko scoase pistolul său extraplat, întinse braţul şi fixă ţeava în obrazul tinerei femei. Îi văzu pupilele cum se micşorează, înghiţind nervoasă saliva, dar nu scoase un cuvânt. Era ca un animal hăituit.

— Galina, e capătul drumului tău. Ori accepţi să colaborezi cu mine, ori îţi zbor creierii. Ai înţeles?

— Da, murmură ea, aproape imperceptibil.

Alături de faţa ei palidă, cu ochii de un gri stins, obrazul cu cicatrici al Iul Milton Brabeck oferea un contrast aproape comic.

— Unde e Vladimir Bazarnov? Întrebă Malko.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti? Ea nu ridicase vocea.

— Ascultă, zise el, ştiu că lucrezi pentru KGB, prin intermediul amicului tău Şurik! La Varşovia tu mă ţineai de vorbă, în timp ce alţii îl lichidau pe colonelul Trifanov. După aceea ai şters-o. Ştiu că ai participat la săltarea lui Vladimir, chiar dacă îl cunoşteai sub un alt nume. E adevărat?

— Da.

Frumoasa ei gură se strânse.

— De ce?

— Aşa mi s-a spus.

— Cine ţi-a spus?

— Ştii tu mai bine.

— Cum de ştiau că el se afla la Kaliningrad? Tu i-ai anunţat, nu?

— Nu. Pur şi simplu ştiau.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat. Galina îşi umezi buzele.

— Mi-au spus să-i dau întâlnire. În grădină. Au trimis trei oameni. El n-a putut să riposteze şi, imediat, i-au făcut o injecţie în braţ. Apoi au plecat cu el.

— Unde?

— Nu ştiu.

Aici părea să spună adevărul. Galina nu era decât o rotiţă în angrenajul Alfa. Brusc, Malko realiză, o dată în plus, că se află într-un impas. Incidentul cu Galina nu făcea decât să-i confirme câteva lucruri, de care era convins. Deci, ce avea de făcut?

— Şi pe ăia doi de mai devreme, tot Şurik i-a trimis?

Galina lăsă privirea în jos, îşi înghiţi saliva şi, într-un final, zise:

— Nu, eu i-am chemat. Mi s-a făcut frică când te-am văzut. Le-am promis câte o mie de ruble fiecăruia. Sunt nişte vagabonzi de pe-aici. Se tot foiesc prin hotel şi-i fură pe turişti.

O mie de ruble, asta însemna nici treizeci de dolari. Puţin.

— Deci Şurik nu ştie că te-am reîntâlnit, continuă Malko.

— Nu.

Urmă o pauză, care se prelungea. Galina îşi recapătă stăpânirea de sine, cu toate că ţeava pistolului se afla tot în dreptul tâmplei.

— Acum ţi-am spus tot. Lasă-mă în pace. Dacă vrei, mergem să mâncăm împreună. Dacă nu, du-mă înapoi la Kaliningrad. Ng vreau să sfârşesc cu beregata tăiată. Dacă Şurik află că am ciripit.

Malko ezita. Nu avea nepărat nevoie de Galina pentru continuarea acţiunii, deşi pe teren, ea putea să-i furnizeze informaţii preţioase. Galina puse punctul pe i.

— Tu nu cunoşti ţara asta. Tipii ca Şurik sau cei din KGB fac ce vor. N-o să-l găseşti niciodată pe cel pe care-l cauţi. El e deja în Marea Baltică cu un bolovan legat de picioare. Şi dacă-i enervezi, or să te omoare şi pe tine. N-avem încotro, sunt mai tari.

Tonul său era sincer. Malko înţelese că trebuie s-o abordeze în alt mod.

— Îţi propun un târg, zise el. Cinci mii de dolari şi un paşaport american, dacă m-ajuţi să-l găsesc pe Vladimir Bazarnov?

Ea ridică din umeri, neîncrezătoare.

— Bine, dar te vor omorî înainte să facfeeva. Şi pe mine la fel.

Kotletki' erau scârboase, înotând într-un sos gras, în care mai pluteau resturi dezgustătoare, roşiile seci fuseseră aduse probabil de la Cernobâl. Apa minerală avea un gust amar. Exasperată de aceşti clienţi întârziaţi, chelneriţa începuse să spele podeaua făcând o baltă pe jos, udându-i şi pe ei pe picioare. Din păcate, acesta fusese unicul local deschis pe care-l dibuise Galina Vasilieva, pe strada Kutuzov, în faţa monumentului lui Gagarin. Ea era singura care se potrivea cu calitatea chiftelelor, datorită rochiei făcute ferfeniţă.

— Nu i-ai văzut niciodată pe cei care l-au ridicat pe Vladimir Bazarnov? Întrebă Malko.

— Nu.

— Şurik nu ţi-a dat nici o explicaţie?

— Mi-a zis doar că face un serviciu unor prieteni. Mi-a trimis un plic cu zece mii de ruble.

— Numele de Katia Budarenko îţi spune ceva?

— Nu.

— Care sunt relaţiile tale cu Şurik? Eşti amanta lui?

— Amanta lui… se strâmbă Galina. Are cu zecile şi preferă virginele sau… Iepele, ca toţi cei din Sud. Mă invită la petrecerile lui de acasă, ori mă ia cu el în călătorii. Mă împrumută prietenilor lui, câteodată.

— Şi de ce eşti tot timpul cu el dacă te tratează aşa rău? Galina îi aruncă o privire compătimitoare.

— Tu nu înţelegi! Eu lucrez la Kaliningrad numai fiindcă se ştie că Şurik mă protejează… De el nu se atinge nimeni. Este în relaţii apropiate cu secretarul de partid din Kaliningrad, cu şeful KGB şi cu încă mulţi alţii. O dată a pălmuit un miliţian care i-a zis că e beat mort la volan. N-a păţit nimic.

— Lucrurile s-au mai schimbat în ultimul timp, remarcă Malko.

Galina ridică din umeri.

— Ba nu! Au rămas aceiaşi care trag sforile peste tot. Şi Şurik are dolari. Mulţi. Aici, cu ruble adevărate, faci ce vrei. Totul e de vânzare.

Pe lângă mafia rusească, mafioţii americani păreau nişte copii! Malko plăti nota şi ieşiră.

Şurik Kuciulori ştia probabil unde se află Vladimir Bazarnov. Dar cum să-l faci să vorbească?

— Şi-acum ce facem? Întrebă Galina.

— Mergem la Klaipeda, răspunse Malko. Să vorbim cu prietenul tău Şurik.

— Acum? Zise Galina. Este imposibil, bacul nu funcţionează noaptea. Dar putem să dormim la Zelenogradsk, cunosc eu un hotel acolo.

Malko nu ţinea să rămână la Kaliningrad. Ca să ajungă la Klaipeda, trebuia să meargă de-a lungul unei fâşii înguste de pământ, jumătate rusească, jumătate lituaniană – la capătul căreia se afla Klaipeda.

Cu ajutorul unui bac, se putea traversa braţul de mare măsurând câteva sute de metri.

— Bun…, zise el, să mergem la Zelenogradsk!

Mercedesul rula încet pe şoseaua dreaptă şi pustie străbătând pădurea ce acoperea limba de pământ paralelă cu coasta. Trecură frontiera dintre Rusia şi Lituania, fără nici un control. Teoretic, trebuia să se zărească Marea Baltică la stânga şi Kursskig Zaliv la dreapta, dar pădurea era atât de deasă că nu se vede% nimic.

Dormiră la Zelenogradsk, plecând în zori.

Galina moţăia lângă Malko, ca şi cum n-o interesa această călătorie în care, poate, îşi risca viaţa. Cele două gorile erau înghesuite în spate. Malko o privea din când în când cu coada ochiului. Ea renunţase de mult să mai lupte, zdrobită de sistem, mulţumindu-se doar să supravieţuiască şi folosindu-si extraordinara frumuseţe.

Când se trezi, îi spuse doar câteva cuvinte lui Malko.

— Când n-o să mai ai nevoie de Şurik, omoară-l! De nu, o să mă ucidă el, fiindcă n-o să mă ierte niciodată. O dată, o fată i-a furat nişte bani. Nici măcar nu erau dolari, ci ruble. A dus-o în grajdul său şi abiciuit-o până la sânge. Apoi a turnat benzină peste ea şi a ars-o de vie. Malko o credea pe cuvânt.

Ce oroare! Îi veni în minte fratele lui Vladimir Bazarnov. Nu vrusese să-l revadă înainte de a pleca, ca să nu fie obligat să mintă. Câteodată îi era silă de meseria sa…

— Îţi promit că nu vei păţi nimic.

După aceea, niciunul nu mai scoase un cuvânt.

Pe drum se zăreau o mulţime de culegători de ciuperci aduşi cu nişte autobuze mici şi albe, venite parcă din Disneyland… În sfârşit, zăriră marea şi lacul Kursskig.

Brazii şi mestecenii deveneau din ce în ce mai rari şi Malko zări, de cealaltă parte a braţului marin, instalaţiile portuare, macarale şi vapoare la chei.

— Am ajuns, anunţă Galina.

Mercedesul ajunse pe bac, care plecă imediat. Traversarea nu dură decât zece minute. Imediat Galina întinse o mână către stânga, arătând spre antrepozit, unde se aflau, înghesuite, conteinere.

— Vezi conteinerele acelea roşii de-acolo? În ele e marfă de-a lui Şurik pentru Finlanda, în valoare de sute de milioane de ruble. Sunt acolo de vreo lună.

— Dar de ce sunt blocate? Nu există vapoare? Întrebă Malko.

— Ba da. Dar, teoretic, au fost sechestrate pentru vamă, din cauză că Şurik are o licenţă de export, semnată de Moscova, care nu mai e valabilă după Independenţă. Oricum, e pe cale să rezolve şi problema asta. Şi vameşilor lituanieni le plac dolarii.

— Sunt jeanşi? Întrebă Malko, amintindu-si discuţia cu Vitas Kudaba.

Galina îi aruncă o privire contrariată.

— De unde ştii? Da, sunt mii de jeanşi. El i-a luat pe un preţ de nimic, dar îi vinde scump.

Lui Malko tocmai îi veni o idee. În timp ce bacul intră în Dane, un mic râu ce străbătea Klaipeda, îi zise Galinei:

— Am nevoie de numerele de telefon ale lui Şurik. De acasă şi de la birou. Spune-mi, ce obiceiuri are?

— N-are, zise ea. Dacă a dat noaptea o petrecere, nu se scoală înainte de prânz. Dacă nu, poate fi la lucru la ora şapte.

— Bine, spuse Malko. Acum aş vrea să-i văd conteinerele mai de aproape.

Debarcară într-un loc numit Tiltu gatve. Călăuzit de Galina, Malko regăsi Vosto gatve, care curgea de-a lungul docurilor. La intrare era un paznic instalat într-o gheretă, citind o revistă ilustrată. Două maşini trecură prin faţa lui, fără ca el să ridice capul.

— Nu prea e bine păzit pe aici, remarcă Malko. Galina făcu un gest de dezamăgire.

— Cine crezi că e atât de nebun încât să fure ceva ce-i aparţine lui Şurik? Şi-apoi pentru 200 de ruble pe lună, gardianul nu vrea să rişte vreo lovitură de cuţit…

Continuară să meargă spre vest, până pe coastă. Marea era cenuşie, cu valuri mari, ce se spărgeau pe imensa plajă pustie. Nu se zărea nici o casă.

— Şurik locuieşte la Palanga, îi spuse Galina. E o staţiune balneară foarte drăguţă.

Şoseaua se întindea de-a lungul plajei. Vreo douăzeci de kilometri mai încolo, virară puţin, fiindcă din spate venea o Ceaika, cu toată viteza. Galina se albi la faţă.

— E Şurik.

Malko văzu mai mulţi oameni în interior, fără a-l recunoaşte însă pe Şurik Kuciulori. Câteva minute mai târziu, se

zăriră nişte bariere albe în dreapta şoselei, ce împrejmuiau o pajişte pe care alergau nişte cai.

— Am ajuns la el, îl anunţă Galina.

În spate se vedeau o enormă izbă cujriulte dependinţe, grajduri şi mai multe maşini. În faţa casei era montate o antenă de satelit. Totul arăta ca în Vest. Malko făcu un tur al locului, fără să remarce nimic special, apoi îşi reluă drumul pe şosea. Acum ştia cum va proceda pentru a purta un dialog cu mafiotul uzbec.

— Aş vrea să vorbesc cu Şurik Kaciulori, îi zise Malko secretarei de la celălalt capăt al firului.

— Cine sunteţi?

— Un prieten, Malko Linge. Sunt sigur că va fi bucuros să mă audă.

— Mă cam îndoiesc, zise fata, gata să închidă. Domnul Kuciulori este foarte ocupat. Pleacă într-o călătorie.

— În acest caz, întrebaţi-l doar dacă mărfurile antrepozitate pe docurile din Vesto gatve ce aşteaptă să fie îmbarcate – jeanşii fabricaţi clandestin la Serpuhov – sunt bine păzite.

El închise fără a-i lăsa timp interlocutoarei să-i pună vreo întrebare, apoi porni spre Galina, care-l aştepta în Mercedes, în faţa hotelului Klaipeda. Aveau timp cât să găsească antrepozitul în aer liber. Paznicul ridică imperceptibil capul lăsând Mercedesul să treacă. Malko merse până în capăt, între chei şi şirul de conteinere, invizibil din stradă. Chris Jones şi Milton Brabeck zăriră şi în spate o mulţime de conteinere.

— Crezi că va merge? Îl întrebă Malko pe Chris Jones.

— Evident, zise acesta, surprins.

Treizeci de secunde mai târziu, avu loc o explozie surdă în primul conteiner roşu, urmată de un fel de huruitură. O limbă de flăcări şi de fum începu să răzbată prin uşi. Grenada incendiară pusă de Chris şi Milton în interiorul conteinerului explodase, declanşând focul peste încărcătura de jeanşi stropiţi în prealabil cu benzină, adusă în două canistre.

Câteva secunde nu se întâmplă nimic spectaculos, apoi, cu un zgomot surd, uşa conteinerului explodă într-o jerbă de foc şi fu proiectată câţiva metri mai departe.

Flăcările izbucniră prin deschizătură, cuprinzând tot conteinerul; bumbacul ardea bine… Ele cuprinseră şi conteinerul

vecin, în momentul în care o Ceaika de culoare neagră depăşi grilajul în trombă şi se opri lângă foc, într-un scrâşnet de roţi.

Şurik Kuciulori ieşi, însoţit de trei namile. Mafiotul uzbec privi incendiul, împietrit de spaimă, apoi scoase un urlet de fiară rănită când zări Mercedesul. Ca un nebun, se aruncă în Ceaika, apoi ieşi ţinând în mâini un Kalaşnikov, şi, fără să ezite, deschise focul asupra Mercedesului. Era, cu adevărat, foarte impulsiv…

Galina Vasilieva răcni îngrozită şi se ghemui lângă Malko. Gloanţele se loviră de caroserie cu un zgomot surd, fără vreun rezultat. Unul nimeri în lunetă, crăpând-o puţin.

— Maşina e blindată, zise Malko. N-avem de ce ne teme.

Încărcătorul Kalaşnikov-ului se goli în câteva secunde. Şurik Kuciulori îl aruncă, încă alb de furie, apoi păru să se calmeze puţin, înţelesese. Dintr-o săritură fu în Ceaika. Malko demară liniştit, de-părtându-se de flăcări. Dialogul fusese stabilit. În depărtare, se auzi deja sirena unei maşini de pompieri. Paznicul dăduse alarma. Conteinerul ardea acum ca un foc de artificii.

Şoferul Ceaikăi ezită câteva secunde, apoi demară la rândul său în spatele Mercedesului. Una după alta, cele două maşini porniră pe strada Melnikleites. Malko se opri în faţa hotelului Klaipeda, apoi intră, escortat de Chris Jones, lăsându-i pe Galina şi pe Milton în Mercedes. Traversă holul şi îi zise paznicului postat în faţa ascensorului:

— Spuneţi-i domnului Kuciulori că prietenul său îl aşteaptă în barul de la etajul nouă.

La ora aceea, barul era gol. Malko se instala într-un separeu, comandă o vodcă şi se puse pe aşteptat, în timp ce Chris Jones supraveghea.

Şurik Kuciulori apăru în uşă trei minute mai târziu, cu ochii injectaţi, urmat de două gorile negre la faţă, masive ca doi butuci, de talia lui Chris Jones. Se repezi direct spre Malko şi îl interpelă în ruseşte:

— Cine eşti, ticălosule?

Mic de statură, se ţinea drept, întinzându-si gâtul de taur, cu bărbia ridicată, ca Mussolini. Malko, cu un surâs dulce, îi arătă bancheta din faţa lui:

— Cred că ne-am întâlnit deja la Vajşovia la prietenul nostru Samir Mussawi. Eraţi cu fermecătoarea Galina.

Şurik Kuciulori îl fixa, cu fruntea încreţită, simulând nedumerirea. Era pentru prima oară când cineva îl înfrunta. Mormăi:

— Ticăloasa asta te-a informat. O aranjez eu! Şi ce doreşti?

— Un mic serviciu, zise Malko. Mă interesează foarte tare Vladimir Bazarnov. Bărbatul pe care l-ai săltat acum trei zile la hotelul Kaliningrad. Vreau să ştiu unde se află.

Ochii mafiotului uzbec se micşorară.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti.

Malko îi adresă din nou un surâs dezarmant.

— În cazul acesta, conteinerele dumitale vor continua să mai ardă. Ce păcat să vezi cum se transformă în scrum toţi dolarii aceia. Apropo, nu încerca să le deschizi. Sunt „aranjate” şi vor lua foc imediat. Şi nici nu poţi să le clinteşti din cauza vameşilor…

O clipă crezu că Şurik Kuciulori îi va sări în gât. Îl fixa cu o asemenea ură, încât barmanul se refugie în spatele tejghelei. Apoi mafiotului uzbec i se desumflară venele de la gât.

— Cine eşti? Croncăni el. Ştii ce rişti?

— Cu siguranţă, zise Malko. Dar în cazul în care prietenii nu ţi-au spus, află că lucrez pentru Serviciul American de Informaţii, care e mult mai puternic ca al vostru. Dacă refuzi să colaborezi, conteinerele tale vor arde până la ultimul. Sunt toată averea ta, nu-i aşa?

Mâna lui Şurik Kuciulori se strecură în buzunarul interior, scoţând un pistol automat.

— O să te omor! Şuieră el printre dinţi.

— Dă-te înapoi, îl sfătui Malko.

Chris Jones nu se clintise. Doar mâna îi ţâşni din buzunar, ţinând un Tokarev, pe care îl îndreptă spre mafiot. Acesta calculă riscul instantaneu şi, spumegând de furie şi livid, băgă pistolul în buzunar.

— Haraşo, făcu el. Lucrezi repede.

— Nu mi-ai răspuns, insistă Malko. Sunt presat de timp. Am nevoie să-l găsesc pe Vladimir Bazarnov.

— De ce?

— Ţii neapărat să ştii? În momentul în care vei afla, prietenii tăi te vor lichida. Te afli într-o afacere care te depăşeşte.

Şurik Kuciulori număra secundele în tăcere. Puţin câte puţin, mânia părea să i se domolească. Mintea îi lucra repede. Îşi putea da seama de o situaţie în care raportul de forţe nu era în favoarea sa. Mârâi ca o fiară:

— Nu ştiu unde e imbecilul de Bazarnov.

Malko îi căută privirea. După cum îi zvâcneau muşchii pe faţă, îşi dădu seama că spune adevărul.

— Ce i-aţi făcut?

— Nici măcar nu l-am văzut. Dumnezeu ştie unde l-au dus. Nu mi-au spus.

Părea verosimil.

— Te sfătuiesc să faci pe dracu-n patru să-l găseşti, conchise Malko. De nu, pe docuri va avea loc un afurisit de foc de mai mare bucuria…

Din nou, mafiotul uzbec păru gata să-l atace. Ţinând mâinile pe masă, continua să spumege. Gorilele lui îl priveau din uşă înmărmurite. Pentru mai multe secunde se aşternu tăcerea. Deodată, fără un cuvânt, se ridică, o luă spre uşă şi dispăru pe scări, însoţit de gorile.

Malko îşi stăpânea cu greu furia, întins pe pat în camera sa din Klaipeda, când sună telefonul. Recunoscu imediat vocea aspră a lui Şuhk Kuciulori.

— Dau o mică petrecere, la mine, diseară, îl anunţă el. Te aştept. Cu Galina.

— Nu mă aflu aici să merg la petreceri, îi răspunse Malko. Mafiotul uzbec înjură nedesluşit şi îi preciza:

— Nu te chem numai să bem vodcă. M-am gândit la oferta dumitale. Ar exista un mod s-o perfectăm. Trebuie să discutăm. Aşadar, te aştept, la ora zece. Galina ştie unde.

— De ce şi cu Galina? Mafiotul uzbec rânji:

— O să-ţi explic. Dar nu vreau nicidecum să-i fac vreun rău. Îţi jur pe Sfânta Cruce.

În gura lui asta suna trist.

Închise, fără să-l mai lase pe Malko să-i pună vreo întrebare. Acesta stătu să-si calmeze bătăile inimic Dialogul era de data asta bine stabilit, dar Malko ştia că uzbecul va face totul ca să-l elimine. Asta ar putea fi o partidă redutabilă.

În lumina farurilor se zăreau mesteceni argintii, cu trunchiul drept, un peisaj care putea fi la fel de bine din Landuri. La dreapta, pădurea, la stânga, dunele de nisip ce se terminau

cu plaja pe care se spărgeau valurile Balticii. Un panou indicând intrarea în Palanga sclipi rapid. Galina Vasilieva se întoarse spre Malko şi îi zise cu o voce sugrumată:

— Mi-e frică.

Erau singuri în Mercedes. După o matură chibzuinţă, Malko decisese să-i lase pe Chris şi pe Milton să-i protejeze din afară. Galina le găsise un taxi, pe care-l puteau folosi la nevoie, cu un şofer ce vorbea engleza. Dacă ar fi căzut toţi patru în vreo capcană ar fi fost pierduţi. Şurik Kuciulori nu ştia de câţi oameni dispunea Malko. Va fi desigur impresionat să-l vadă venind singur. Evident, pe propriul risc. Malko puse o mână pe genunchiul Galinei.

— N-ai de ce să te temi. Şurik iubeşte dolarii înainte de orice. Incendiul din conteiner l-a făcut să se gândească mai bine. E singurul limbaj pe care-l înţelege.

Chris Jones şi Milton Brabeck aveau instrucţiuni să atace reşedinţa mafiotului dacă Malko nu se întorcea până la orele două noaptea. Acesta din urmă, pentru o mai mare siguranţă, îşi ascunsese pistolul său extraplat sub scaunul Mercedesului.

— La dreapta, indică Galina.

Era un drum perpendicular pe şosea. Ajunse la o barieră albă, păzită de doi oameni care-i făcură semn să oprească. Fiecare avea în mână câte un Kalaşnikov. Examinară Mercedesul, vorbiră ceva la un walkie-talkie şi îi făcură semn lui Malko să continue drumul.

Dacea mafiotului uzbec era toată scăldată în lumină. La uşă, trebui să forţeze bariera făcută de doi paznici care, de data asta, îl percheziţionară pe Malko. Galina, cu picioarele tremurând, se agăţă de braţul lui. Şurik Kuciulori îl aştepta, îmbrăcat într-un costum de mătase albastră, cu o cravată galben-canar şi cizme cu blană de vizon. Ocaricatură de gangster american. Camera mare, în stil rustic, ce avea pereţii împodobiţi cu tablouri şi fotografii reprezentând cai, era plină de lume. O orchestră cazacă – ai cărei membri, în costume populare, arborau toţi nişte mustăţi enorme – cânta cu zel acompaniind trei cântăreţe fermecătoare cu sânii mari, pe care costumele folclorice le prindeau foarte bine. Mafiotul uzbec îi strânse îndelung mâna lui Malko, ignorând-o pe Galina.

— Bine aţi venit, zise el. Haideţi să gustaţi nişte sardele de Soci. Luându-l pe Malko de braţ, îl duse spre bufet, aruncându-

se pe tradiţionalele zakuski: sardele, carne afumată, cârnaţi, icre negre, castraveţi, salate de toate felurile. Alături erau aliniate băuturile cele mai apreciate în Vest, lângă şampania de Crimeea şi vodcă: Dom Perignon, Cointreau, Johnnie Walker, Black Labei, Moet medaliat. Era ca în peştera lui Aii Baba. Stăpânul casei se opri în faţa unei cutii de vreo cinci kilograme ce. Conţlnea un excepţional caviar.

— Serviţi-vă, zise el.

— E caviar adevărat, nu heringi, remarcă Malko.

Faţa lui Şurik Kuciulori se lumină de un râs fericit arătându-i eticheta: Heringi made în Soci.

— Pentru vameşi sunt doar heringi. Aşa că nu trebuie să plăteşti decât o taxă de nimic.

Încă una din multele aranjamente care extorcau Uniunea Sovietică. Malko se servi, uitându-se în jur: era plin de fete superbe, multe dintre ele foarte tinere, care păreau stingherite, aşezate în colţuri. Galina se aplecă la urechea lui Malko: _

— Le vezi pe fetele alea? Le-a luarpe câteva sute de ruble. Sunt virgine. Înainte de sfârşitul petrecerii n-or să mai fie. E cea mai mare plăcere a ticălosului.

Şurik umpluse două pahare de vodcă. Îi întinse unul lui Malko.

— Na zdarovie, rebiata! *

Băură amândoi după obicei şi azvârliră paharele pe jos. Mafiotul îi aruncă lui Malko o privire insistentă.

— Ai ceva c!... Chiar şi cei de la KGB se tem să vină aici.

— Cred că a venit rândul să discutăm afaceri, îi replică Malko.

Mafiotul uzbec rânji, descoperindu-si dinţii de fiară.

— Bineînţeles! Sunt fericit să lucrez cu americanii! Asta e viitorul! Redevenind serios, se ridică în vârful picioarelor pentru a-i şopti lui Malko.

— În conteiner erau jeanşi în valoare de 100 000 de dolari. Trebuie să mi-i plăteşti. Pe lângă asta, voi avea necazuri dacă te ajut. Mari necazuri. Ceea ce te costă cam 50 000 de dolari. Şi pentru Galina, dacă nu vrei să-mi fac o geantă din pielea de pe sânii ei, trebuie să-mi dai încă 20 000 de dolari. La care s-ar mai adăuga, la capitolul alte cheltuieli, încă 30 000 de dolari.

El număra dolarii salivând. Apoi se trase înapoi pentru a urmări reacţia lui Malko.

Acesta stătea nemişcat.

— Mi se pare scump, dar rezonabil, având în vedere circumstanţele, zise el simplu. Vei avea cele două sute de mii de dolari în momentul în care voi cunoaşte locul unde se află Vladimir Bazarnov.

Şurik Kuciulori avu o expresie aprobatoare. În mod vizibil se temea mai puţin de KGB decât de ideea de a-si vedea averea transformată în scrum.

— Haraşo, numai că nu ne cunoaştem prea bine. O dată ce vei obţine ceea ce doreşti, nu ştiu dacă vei avea chef să-l mai vezi pe prietenul tău Şurik. Aşa că o opresc pe Galina. Dacă nu te întorci, îi sfâşii pielea cu cnutul. Dacă te ţii de cuvânt, totul va fi bine. Vii cu cei 200 000 de dolari şi ţi-o dau înapoi pe căţeaua asta.

— De acord, acceptă Malko. Unde e Vladimir Bazarnov? Obrazul uzbecului se întunecă.

— Nu ştiu încă, mărturisi el. Cel care poate să ni-l aducă va veni curând, maiorul Serghei Medunov. Până atunci, să ne distrăm.

Ignorând-o pe Galina, îi făcu semn unei brunete suple ca o liană, având un păr lung despărţit printr-o cărare şi împletit în cozi la spate, cu un vag aer asiatic, dar cu ochii albaştri. Rochia-i neagră, extrem de mulată, era încheiată cu nasturi de la gât până la glezne, modelând un corp perfect.

— Ea este Maşa, Miss Baltica 1991, îl anunţă el. O să-ţi facă aşteptarea mai plăcută.

Apoi se depărta de Malko, pentru a pălăvrăgi cu alţi invitaţi. Maşa se agăţă de braţul lui Malko.

— Vrei să dansezi, să bei sau să vizitezi dacea cu mine? Indiferentă, Galina luă o vodcă, după ce schimbase câteva cuvinte cu fata nou-venită. Malko se aşeză între cele două, pe o canapea. Câteva momente mai târziu, începu o defilare de fete superbe, toate în costume sofisticate şi sexy. Te credeai la Las Vegas, în ciuda prezenţei cazacilor…

Vecina lui Malko părea foarte decepţionată că nu se ocupă de ea. Îşi înecă tristeţea într-un pahar de Cointreau, în care pusese trei cuburi de gheaţă. Gânditoare, ea privea lichidul cristalin devenit opalescent, ce degaja efluvii mentolate. Odată terminată defilarea, cazacii prinseră să cânte ce ştiau mai

frumos, dar nimeni nu-i asculta. Deodată, un mălău îmbrăcat într-o cămaşă de mătase roşie se aplecă la urechea lui Malko.

— Urmaţi-mă, zise el simplu.

Ieşiră, traversând o curte interioară, ce separa clădirea principală de grajduri. Uşa era deschisă. La dreapta, Malko zări boxele cailor. La stânga, o încăpere bizară ce ţinea loc şi de birou şi de dormitor. Aproape de intrare, un superb birou Ludovic al XV-lea poleit cu aur şi un fotoliu care era un tron veritabil. În faţa lui, se afla o canapea de mătase albastră. Lângă ea, încă o masă turnată şi sculptată în plexiglas. În fund, un imens pat cu noptiere asortate şi un bar, tot în oglinzi. O cuvertură de guanac, aruncată pe pat, atârna până la pământ. Pe canapea erau instalaţi Şurik Kuciulori şi un necunoscut roşu la faţă. Kuciulori veni să-l întâmpine pe Malko cu un surâs luminos. %

— Îţi place aici? Totul a fost comandat la Paris, la un mare decorator, Claude Dalie. Nici la Moscova n-au mobilă din asta!

Malko se prefăcu extaziat. Dar era nerăbdător să treacă la lucruri serioase.

Vizitatorul mafiotului uzbec avea părul foarte scurt, tuns ca ofiţerii sovietici, o faţă de ţăran cu ochii mici, cenuşii şi o alură de măcelar. Cu ţigara în gură, Şurik închise uşa după Malko şi se postă în faţa lui. Îşi scoase ţigara şi zise:

— Serghei Dmitrievici, îţi cer un serviciu!

Serghei Medunov surâse larg şi, maşinal, se ridică.

— Pojaluista, Şurik Issenkovici.

Vocea sa vibra de un ton servil. Cu mâinile pe lângă corp, se legăna de pe un picior pe altul. Şurik îndreptă ţigara spre el şi adăugă cu o voce mângâietoare:

— Şi în plus, Serghei Dmitrievici, asta îţi va aduce nişte ruble adevărate.

— Spasiba, Spasiba, zise maiorul KGB, în extaz. Mafiotul uzbec se îndreptă spre Malko.

— Serghei Dmitrievici e cel care şi-a asumat livrarea coletului, ieri, la Kaliningrad.

Ofiţerul KGB îi aruncă lui Malko o privire intrigată, întrebându-se cine era de avea Şurik atâta încredere în el? Şurik nu-i lăsă timp să se gândească.

— Unde ai depus coletul ăla? Îl întrebă el pe un ton indiferent. Rusul îşi umezi buzele, apoi clătină din cap înainte de a zice cu ezitare în voce:

— Nu pot să spun. Nici măcar ţie, adugă el jalnic. Uzbecul râse zgomotos.

— Dar nu mie îmi vei spune, ci lui…, zise, arătându-l cu ţigara pe Malko.

— E imposibil, imposibil, murmură bărbatul, care pălise. Ştii bine, Şurik, este secret de stat.

— Sigur, sigur, aprobă Şurik Kuciulori dând din cap plin de înţelegere.

Deschise uşa şi fluieră scurt, printre dinţi, ca un birjar. Îndată, vlăjganul cu cămaşă roşie răsări din umbră, însoţit de geamănul său…

Fără vreun cuvânt, se năpustiră asupra ofiţerului KGB. Avu loc o luptă scurtă şi inegală. Lovit cu o violenţă extraordinară. Acela se trezi legat fedeleş în mijlocul camerei, într-o postură ciudată. Îngenuncheat, ca un musulman ce-si face rugăciunea, graţie unui sistem complicat de frânghii. Dintre bărbaţi îi puse un picior pe ceafă, în momentul în care acesta vru să se ridice. Şurik Kuciulori trăgea scurt din ţigară, pe care o stinse apoi în scrumieră. Se aşeză, scoase o altă ţigară din pachet şi o aprinse tacticos. Râsetele şi cântecele cazacilor continuau în dacea, răzbătând slab până la ei.

— Davai! Le zise deodată celor doi acoliţi ai săi.

Unul dintre ei se repezi şi scoase cureaua de la pantalonii omului îngenuncheat în mijlocul biroului. Îi trase mai jos de fund, apoi făcu la fel cu chiloţii, dezvelindu-i fesele albe şi păroase. Malko simţi un nod în gât. Nu-i plăcea deloc ce vedea…

Mafiotul uzbec se îndreptă spre prizonier şi îl anunţă cu o voce suavă:

— Serghei Dmitrievici, cred că n-ai înţeles exact ce vreau. Unde ai depus coletul?

Celălalt răspunse, sugrumat de furie:

— Secătură! Urlă el, când generalul va afla ce-ai făcut, nu te văd bine.

Uzbecul nu se clinti. Trase din ţigară cu nesaţ câteva secunde, până când la capătul ei apăru un cerc roşu, apoi îi făcu semn tipului cu cămaşa roşie. Acesta, cu amândouă mâinile desfăcu fesele maiorului.

Fără ca măcar să se mişte de pe scaun, Şurik Kuciulori stinse ţigara în anusul prizonierului.

Urletul care ţâşni din gâtul nenorocitului acoperi strigătele şi fluierăturile cazacilor. Cei doi bărbaţi abia îl putură împiedica să nu se rostogolească pe jos.

Malko făcu un pas înainte, dezgustat.

— Opriţi-vă!

Mafiotul se opri brusc. Unul dintre cei doi „asistenţi” trase din cizmă un pumnal pe care-l îndreptă spre ficatul lui Malko. Gata să-l înjunghie.

— Trebuie să aflăm ce ne interesează^mormăi uzbecul. Lasă-ne să ne facem treaba.

Mirosul de pârlit era greţos. Uzbecul lăsă ţigara câteva momente, apoi trase din ea până când apăru iar un cerc roşu. Se aplecă din nou asupra victimei şi zise, cu o voce impasibilă:

— Serghei Dmitrievici, fiindcă n-ai priceput, vom fuma ţigara asta în doi. Pentru tine va fi foarte dezagreabil, pentru mine, foarte agreabil. Este un trabuc Coiba, tot ce produce mai bun tovarăşul Castro. Vezi cât e de lung?

Plimbă trabucul pe sub nasul ofiţerului KGB, înainte de a-l introduce din nou între fesele desfăcute. Urletul care urmă îi păru lui Malko şi mai atroce. De data asta, Şurik se amuza, răsucindu-l mai mult în sfincterul victimei. Se întoarse spre Malko.

— Este o metodă pe care o aplicăm hoţilor, pentru a-i face să mărturisească unde ascund prada. Nu rezistă până la capătul ţigării.

Ofiţerul rezista încă… Printre urlete, îi mai arunca torţionarului său nişte înjurături cumplite.

Anusul îi era tot o rană sângerândă. Trabucul, cu fiecare milimetru, pătrundea în intestin. Durerea devenise absolut insuportabilă. Impasibil, Şurik continua să tragă din trabuc şi se apleca să-l îndese în anusul ofiţerului.

Cei doi asistenţi erau la fel de impasibili, obişnuiţi cu acest gen de tratament. Uzbecii erau cunoscuţi pentru cruzimea lor…

O treime din trabuc fusese consumată şi camera se umpluse de un fum gros, când victima se decise să vorbească. Mutilarea ireversibilă era fapt împlinit.

Note: 'Unde? (N. Tr.)

Uriaşe atât de tare, că-si pierduse vocea. Din timp în timp, pentru amuzament, Şurik mai vărsa puţină vodcă pe anusul sângerând, ceea ce-l făcea să urle şi mai tare.

— Asta e pentru dezinfectare, glumi mafiotul. Malko era total dezgustat.

Şurik Kuciulori ridică obrazul brăzdat de suferinţă al victimei sale, care începu să vorbească cu o voce joasă. Uzbecul îi puse câteva întrebări, apoi îi lăsă capul să cadă. Bărbatul se prăbuşi, gemând de durere. Şurik se întoarse spre Malko.

— Mi-a dat informaţia.

— Ei?

— Înţelegerea noastră rămâne valabilă?

— Da.

— Bine, atunci să bem puţin.

Îl luă pe Malko afară din birou. În livingul dacei era o sarabandă indescriptibilă. Toţi erau beţi morţi. Majoritatea fetelor făceau strip-tease, numai în cizme sau în pantofi. Un cazac mustăcios o pusese pe una dintre ele pe masă şi, cu picioarele ei pe umeri, o bând vodcă dintr-o sticlă…

Şurik bău şi el un gât zdravăn de vodcă. Ochii săi deveniseră sticloşi. Maşa voi să i se aşeze pe genunchi, dar el o împinse atât de brutal că o trânti pe covor.

Puse ochii pe una dintre virgine, îi făcu semn şi ea veni supusă. Imediat, o aşeză pe genunchii săi şi începu s-o… pe sub rochie, ca şi cum ar fi fost o păpuşă. Malko rar mai văzuse un personaj atât de dezgustător… Galina, prăbuşită pe un colţ al canapelei, ţinând un pahar de Cointreau în mână, părea absentă.

Şurik Kuciulori se îndreptă spre Malko, spunând:

— Asta nu înţelege decât lituaniana. Putem vorbi.

În acelaşi moment, o detunătură înfundată venind de la grajduri străpunse gălăgia. Impasibil, mafiotul uzbec spuse:

— Ajunsese pe culmea pierzaniei…

Gata cu ofiţerul KGB. Malko era pe cărbuni încinşi. Mafiotul îl fixa cu o privire tristă.

— Cred că l-am torturat degeaba.

— De ce?

— Fiindcă Vladimir Bazarnov se află într-o cazarmă a Armatei sovietice, vârât într-o celulă sub protecţia KGB-ului şi a cinci sute de soldaţi tâmpiţi.

Cântecele cazacilor şi sunetele stridente ale acordeonului îi deveniră deodată insuportabile lui Malko. Să accepţi asemenea orori pentru un astfel de rezultat! Strigătele inumane ale celui torturat şi zgomotul surd al gloanţelor care puseseră capăt suferinţelor lui îi răsunau încă în timpane… În câteva cuvinte, Şurik Kuciulori redusese speranţele CIA la zero. Chiar şi cu Chris şi Milton nu putea să atace o cazarmă a Armatei Roşii. Malko cunoştea metodele KGB-ului. Vladimir Bazarnov sfârşise prin a mărturisi şi grupul Alfa recuperase documentele compromiţătoare pentru preşedintele Uniunii, chiar cu preţul unei băi de sânge.

Dă-mi detalii, se trezi el spunând, maşinal.

Mafiotul uzbec trebui să ţipe pentru a acoperi vacarmul.

— L-au închis în Cetatea Nordului, cazarma Diviziei mecanizate 107 – blindate – de pe strada Apkasy, în nordul Vilniusului. O parte din acele construcţii se află sub controlul generalului KGB Fedosejevas. Există celule la subsol în care militarii de la 107 n-au acces. Şi el tocmai acolo a fost închis. Se pare că mulţi ştabi din Moscova s-au dus să asiste la interogatoriu. Ei?

Mafiotul îl sfredelea cu o privire vicleană, ţinându-si bărbia ridicată, apoi îşi strecură mâna între coapsele fetei aşezate pe genunchii săi. Era o blondă foarte palidă, ce părea să nu aibă mai mult de şaisprezece ani. În jurul lor, petrecerea era în toi, transformându-se puţin câte puţin într-o orgie. Şurik Kuciulori înşfacă de pe un platou o scovardă cu varză şi începu s-o devoreze.

Cu gura plină, comentă:

— Trebuie să te mişti repede dacă vrei să-ţi încerci norocul. Cât despre Serghei Medunov, nimeni nu va şti vreodată adevărul. Mă vor căuta mâine să mă întrebe unde este. O să spun că a plecat cu maşina, beat mort. O să simulăm un accident pe şoseaua spre Klaipeda…

— Plecăm imediat, zise Malko.

Gazda sa clătină din cap.

— Nu „plecăm”. Pleci numai dumneata. O ţin pe Galina cu mine, până când primesc cei 200 000 de dolari. Aşa a fost învoiala.

Galina continua să bea, nu departe de ei. Total desprinsă de realitate. Malko înţelese că Şurik nu voia să rişte nimic.

— Dacă îi clinteşti vreun fir de păr, zise el calm, nu dolarii o să ţi-i primeşti…

Uzbecul râse puternic.

— Crezi că face 200 000 de dolari! Nu-ţi fie frică, ţi-o voi preda intactă.

Malko se duse spre Galina. Ea ridică spre el obrazul de madonă, cu o expresie întrebătoare.

— Am avut o înţelegere cu Şurik, o anunţă el. Rămâi aici, sub protecţia mea. Voi veni să te iau peste două sau trei zile.

O licărire de panică trecu prin ochii Galinei, apoi se stinse.

— Haraşo, zise ea, cu un ton fatalist.

Şurik Kuciulori îl conduse pe Malko până la maşină. Cei doi nu-si dădură mâna. Malko era convins de discreţia celuilalt. Altfel, KGB-ul nu l-ar fi iertat niciodată că a trădat.

Şurik Kuciulori privi cum dispar farurile Mercedesului, apoi intră în casă. O nelinişte neobişnuită îl sufoca. Chiar dacă KGB-ul îşi slăbise autoritatea, să-l lichidezi pe unul dintre ofiţerii săi era un lucru grav. Mai cu seamă pentru unul ca el. Furios pe sine însuşi, îi părea rău că se lăsase prins în capcană. %

Avea nevoie să-si distragă atenţia. Galina şi tânăra virgină, Nyele, erau tot acolo unde le lăsase. Maşa îi veni în întâmpinare, cu un surâs lasciv pe buze. Virilitatea mafiotului o fascina şi lua parte la toate orgiile lui. În plus, îl şi cunoştea bine. Luându-l cu braţul de după gât, îi susură la ureche:

— N-ai chef să te distrezi puţin?

Dorinţa ce i se citea în ochi alungă instantaneu grijile mafiotului.

— La-le pe Nyele şi pe Galina şi vino dincolo. Mă găseşti acolo. Invitaţii săi nu mai aveau nevoie de el, iar el adora grajdurile cu miros de cal şi „biroul” său. Până ce sosiră cele trei femei, el se şidezbrăcase, rămânând doar în cizmele cu blană de vizon. Avea un corp masiv, extrem de păros şi un membru viril care atârna până pe la mijlocul coapsei. Nici nu intră bine Maşa, că se şi aruncă asupra lui şi începu să-l manipuleze în toate sensurile până ce enormul ciomag fu în poziţie orizontală.

Nyele, aşezată pe marginea patului, foarte palidă, contempla spectacolul cu gâtul uscat. Galina continua să bea. Ea văzuse altele şi mai şi… Când Maşa deschise gura spre a înghiţi o parte a membrului, Şurik scoase un muget de satisfacţie şi ochii i se fixară asupra Nyelei cu o asemena

expresie că ea se simţi străpunsă. Se întoarse spre Galina şi-i spuse:

— Ei, tu nu faci nimic?

Docilă, ea li se alătură şi începu să completeze activitatea Masei. Şurik mormăia, oscilând dinainte înapoi şi tot aşa. Atingând culmea plăcerii, o împinse pe Maşa. Ea se ridică cu un surâs lubric şi îi şopti câteva vorbe la ureche, care îl făcură să grohăie încântat. Maşa se şi apropie de Nyele, forţând-o să se ridice de pe pat.

Şurik se masturba încet, cu ochii aţintiţi asupra tinerei fecioare. Un cal necheză în grajdul învecinat şi el frisonă de plăcere.

— La-mă de gât, îi ordonă Nyelei.

Aceasta, terifiată, se supuse. Imediat Maşa, plasată în spatele ei, o ridică şi-i spuse la ureche:

— Acum, înconjură-i mijlocul cu picioarele.

Privirea Nyelei deveni rugătoare şi vru să se dea jos, dar Maşa o ţinea de glezne.

— Nu, n-o să reuşeşti aşa, îi spuse Maşa lui Şurik. Eşti mult prea mare.

El nici măcar nu răspunse, ci continuă să se ţină în forţă de umerii Nyelei. Aceasta strigă când simţi extremitatea fierbinte a membrului pe sexul ei. Galina, la o privire a mafiotului, sări în ajutor. Luând între degete masiva coloană de carne, o plasă exact unde trebuia. Nyele plângea în hohote, implorând. Şurik respira greu, înnebunit de excitare.

„Şaua uzbecă” era metoda lui preferată de a-si deflora victimele.

Deodată, un răcnet de durere izbucni din gura Nyelei. Imensul paloş îi împungea himenul.

— Mă doare! Striga ea. Mă doare tare. Lasă-mă!

Ca răspuns, Şurik o luă de şolduri ridicând-o puţin. Ea n-avu timp să sufle. Apăsându-i umerii cu putere, mafiotul o forţă „să se tragă în ţeapă”, adică în bara lui monstruos de dură, care dintr-o mişcare se vârâse până la capăt în pântecele Nyelei. Fata scoase un urlet de durere.

Cele două femei se îndepărtaseră. Maşa, cu un surâs vicios contempla copila „trasă în ţeapă”, căreia acum Şurik, spre a se amuza, îi tortura sânii. El se porni să se plimbe în jurul camerei, sfârşind prin a-i îndoi fetei genunchii, aşezând-o delicat

pe marginea patului. Cu un gest rapid, se retrase, o aşează pe pat în genunchi şi o violă din nou. Ţinând-o de şolduri, o călări gâfâind ca un bou.

Cu gura deschisă, Nyele se zbătea sub loviturile râtului, care o desţeleneau, ca o gâză pusă în insectar.

Când se goli în ea, Şurik, fulgerat, o strânse din toate puterile, strivind-o cu greutatea trupului său.

Maşa se aplecă spre Galina şi murmură cu vocea răguşită:

— Ce-a putut să-i facă...

Ei îi plăceau grozav aceste şedinţe sălbatice, aproape primitive. Galina nu răspunse. Era dezgustată. In starea în care se afla, Şurik plecă să se distreze cu caii săi. Or, acolo el devenea nebun. O prietenă de-a ei a trebuit să fie îngropată în grădină după o asemenea şedinţă care sfârşise prost.

*

Mercedesul zbura cu 180 la oră pe^utostrada pustie Klaipeda -Vilnius. Trei sute douăzeci de kilometri. FTOua. Chris Jones se străduia să fie atent la drum, dar Milton, în spate, era epuizat. Mai rămăsese o oră de mers până la Vilnius. Creierul lui Malko făcea 100 000 de turaţii. Avea un timp foarte limitat pentru a încerca să-l recupereze pe Vladimir Bazarnov. Dacă mai avea timp...

Apropiindu-se de Vilnius, îl fulgeră o idee. De o îndrăzneală vecină cu nebunia, cu mici şanse de reuşită, dar era ultima speranţă.

— Chris, zise el, cred că vom întreprinde o operaţiune foarte riscantă.

Gorila ridică din umeri.

— Mi-ai spus că gulagul a fost închis, aşa că dacă primim vreun glonţ, sunt riscurile meseriei. Tot ce aş vrea ar fi să nu mă înmormânteze în ţara asta nenorocită.

— Dacă ne lăsăm prinşi, remarcă Malko, ei riscă să-l redeschidă special pentru noi, după ceea ce le vom face.

Ajunseră fără necazuri la Lietuva. Era două şi jumătate noaptea. La orele şapte, Malko fu în picioare. După ce-l sună pe Vitas Kudaba, se îndreptă spre hotelul Drogysta. James Pricewater dormea încă, dar el îl trase din pat. Americanul se trezi de-a binelea ascultându-i relatarea.

— Bravo pentru anchetă, conchise el, dar nu mai e cazul.

— Poate că e, zise Malko.

Americanul îl privea de parcă-l lovise insolaţia.

— Eu ştiu bine ce înseamnă detenţia, zise el, dar nu te văd bine dacă te duci să intervii pentru un prizonier la KGB, în fundul unei cazărmi sovietice.

— Să intervin, nu, protestă Malko, dar să-l recuperez, da. Asta ar fi posibil cu câteva condiţii. Cunoaşteţi traseul celor cinci membri ai Comisiei KGB?

— Nu au aşa ceva, răspunse James Pricewater. Ei se plimbă între vechiul sediu al KGB-ului, Piaţa Lenin, hotel şi Cetatea Nordului.

— Cu ce vehicule circulă?

— În nişte Volgi negre, puse la dispoziţia lor de lituanieni. Echipate cu telefoane. Sunt maşinile foştilor activişti.

— Şi sunt tot timpul împreună?

— Nu. Şeful delegaţiei, generalul Serghei Marcinkus, ăla solid cu ochelari de baga, se duce adesea după prânz, la Cetatea Nordului. Este însoţit de un soldat al Armatei sovietice. În uniformă.

— E vreo pază la intrarea în cazarma asta? Americanul îi aruncă o privire surprinsă.

— Cred că da, ca în toate cazărmile.

Bănuiesc cam ce-ai vrea tu să faci, dar nu pot să te încurajez. Dacă te prind, nimeni nu te mai poate ajuta, nici chiar George Bush. Este aproape o acţiune de război. Ai de gând să sfârşeşti în faţa unui pluton de execuţie sau într-o celulă?

— Nu, zise Malko. Dar aş vrea să-l smulg pe Vladimir Bazarnov din ghearele KGB-ului. Pentru a recupera documentele acelea.

— Să admitem că ai reuşi, replică americanul, ce vei face după aceea?

Sovieticii controlează spaţiul aerian al celor trei republici baltice. Fac ce vor. Ei n-or să vă lase niciodată să părăsiţi Lituania. Frontiera cu Polonia e departe.

— Am o idee pentru a rezolva problema asta, zise Malko. Un loc unde nici chiar sovieticii nu pot să vină să mă caute. În tot cazul, Vladimir Bazarnov nu are asupra lui aceste documente. Atâta timp cât nu le are, nu riscăm nimic.

Galina Vasilieva se trezi, zdrobită. Noaptea fusese un coşmar, îmbibat de vodcă, Şurik, încă extenuat după viol, vruse să se dedea jocului său favorit: să-si excite armăsarii. Şi o

făcuse, în toate felurile, cu ajutorul Masei. Care acum dormea lângă ea, în timp ce Şurik sforăia culcat direct pe covorul caucazian, răpus de plăcere şi de vodcă.

Nyele fugise, iar el n-o reţinuse, nemaiaşteptând nimic în plus de la ea.

Galina se ridică, spunându-si că nu va mai rezista mult în atmosfera asta din dacea. Toată lumea dormea încă după orgia din ajun. Dacă ar fi luat-o pe şoseaua dinspre coastă, ar fi găsit un camion sau o maşină care mergea spre Klaipeda, de unde putea prinde în continuare un autobuz spre Vilnius. Nu mai voia să se întoarcă la Kaliningrad, unde mafiotul uzbec ar fi găsit-o uşor. La Vilnius, americanii ar fi protejat-o. Ştia numele, hotelul şi numărul de telefon din camera lui Malko…

Se îmbrăcă rapid. Afară ploua. Îrynomentul în care deschise uşa biroului, Şurik se trezi, cu ochii urduroţi şi o văzu.

— Unde pleci, ticăloasă mică? Mormăi el.

Galina nu-i răspunse, luptându-se cu broasca de la uşă. Şurik se încuia întotdeauna, din prudenţă. N-avea prea multă încredere în complicii săi, la fel de grosolani şi feroci ca şi el. Cel mai bun mijloc de a nu fi deconspirat este să-ţi lichidezi partenerul…

Se ridică dintr-o săritură, gol ca un vierme, exceptând ghetele de vizon, iar Maşa tresări şi ea brusc, trezindu-se.

Galina deschise, în sfârşit, uşa batantă. În faţa fiarei care se îndrepta spre ea, cu privirea fioroasă, ea fu cuprinsă de panică şi făcu ceea ce nu credea că va putea face vreodată. Atacă precis, vizându organele genitale ale mafiotului. Şurik răcni de durere când vârful ascuţit al cizmei îi lovi testiculele, cu o violenţă extraordinară. Durerea îl străbătu ca un fulger, aproape de pierderea cunoştinţei, îi veni gust de fiere în gură, dar, înainte de a cădea greoi pe spate, prinse, din reflex, una din gleznele Galinei.

Aceasta vru să se elibereze, dar uzbecul era ca un buldog, chircit şi urlând de durere. Galina se întoarse spre Maşa.

— Ajută-mă! Ajută-mă!

Masei îi era prea frică să facă vreo mişcare. Puţin câte puţin, Şurik îşi recăpăta forţele şi, strâmbându-se de durere, se ridică într-un genunchi. Cu o smucitură violentă, o trânti pe Galina la pământ. Cu faţa crispată de ură, ajunse dintr-un pas la scaunul unde-si pusese cnutul! Maşa strigă îngrozită în

momentul în care cureaua de piele şuieră. Prima şfichiuire fu asupra pieptului Galinei. Apoi o lovi cu sârg peste faţă, smulgându-i o fâşie din obraz. Maşa simţi cum i se scurge sângele în tălpi. În furia sa, Şurik se hotărâse s-o omoare pe Galina! Altfel, n-ar fi desfigurat-o în halul ăsta!

Cu o voce imploratoare, ea încercă să-i oprească braţul. Dintr-o lovitură de cot în plin piept, o mătură cât colo şi-si reluă masacrul, lovind cu toate forţele până când Galina se prăbuşi la pământ. În scurt timp, nu se mai auziră decât şuierăturile cnutului şi respiraţia sacadată a uzbecului. Galina nu mai mişca, iar rochia ei era făcută zdrenţe. Loviturile se răriră. Şurik începu să se calmeze. După o ultimă lovitură, aruncă cnutul şi căzu pe pat. Galina mai respira încă slab. Maşa se grăbi s-o ajute. Putură să mai schimbe doar câteva cuvinte înainte ca Şurik să se scoale. El se îndreptă spre Galina, văzând că încă mai trăieşte. Calm, puse cizma de vizon pe gâtul tinerei femei şi apăsă cu toată greutatea până când aceasta nu mai respiră.

Vitas Kudaba dusese un imens pachet la hotelul Lietuva. Uniformele pe care le procurase erau acum etalate pe pat. Găseai de toate, de la lungile redingote de miliţian cu decoraţii, până la uniformele mai austere ale trupelor terestre şi chiar ale Marinei Sovietice. Malko alese o uniformă simplă de soldat KGB, cu epoleţi verzi, cu cascheta adecvată. Plus încă una, de căpitan al armatei terestre.

— Îşi vând totul în momentul ăsta. Îi explică stringerul. Dacă ma doriţi şi altceva… M

— Mulţumesc, zise Malko. Să nu afle nimeni cine a cumpărat uniformele. Viaţa noastră depinde de asta.

Nici chiar lui Kudaba nu-i mărturisise proiectul său. Nu se ştie niciodată. Puse uniformele în valiza pe care o închise cu cheia, după ce vârî un fir de păr în închizătoare. Dintr-o clipă într-alta se aşteptă la un nou atac împotrivă-i. Doar ca să elimine pe unul ce era la curent cu adevăratul secret al lui Vladimir Bazarnov. Dar adversarii săi trebuiau să se simtă acum mai liniştiţi. Asta în cazul în care nu li se păruse suspectă dispariţia invitatului lui Şurik Kuciulori.

Odată veşmintele puse în ordine, Malko plecă împreună cu Vitas Kudaba, împrumutând maşina acestuia. Pe un plan al Vilniusului reperase cazarma Diviziei a 107-a mecanizate în Apkasy gatve. Avea nevoie de informaţii suplimentare.

*

Vladimir Bazarnov se trezi de frig. Un aer glacial pătrundea prin deschizătura rectangulară cu grilaj aflată sus, într-un perete al celulei. Se enervă, ceea ce-i smulse un geamăt de durere. Tot corpul îi era o rană. Mai mult ca sigur că un rinichi îi fusese atins de lovituri, fiindcă urina cu sânge.

Avea mai multe degete rupte, dinţii erau doar o amintire, iar cartilagiile nazale atât de strivite, că nici nu-si putea sufla nasul fără să urle de durere. Probabil îi explodaseşi splina. Îşi spuse că supliciul său se va termina curând. Anchetatorii^rau neîndemânatici şi n-aveau tehnică. Dacă s-ar fi găsit la Centru, la Moscova, ei ar fi reuşit poate să-l facă să vorbească, utilizând sofisticate tehnici moderne de pătrundere în subconştient. Aici, încă se aflau în epoca de piatră.

Bunul şi bătrânul stalinism. Băteai prizonierul până ce acesta devenea o zdreanţă, o masă de carne sângerândă, care mărturisea orice numai să obţină un pic de linişte.

După capturarea sa la Kaliningrad, zilele se scurseseră fără vreo schimbare. La sosirea sa în clădirea KGB-ului din cazarmă, fusese dus în faţa generalului Marcinkus. Care era însoţit de trimisul Centrului. Katia Budarenko. Nu schimbaseră practic nici o vorbă. Generalul îl anunţa că este acuzat de înaltă trădare, inculpare care aducea automat pedeapsa capitală, după o judecată în secret.

Cu răutatea-i caracteristică, Katia îl prevenise atunci că această sentinţă, pe care o pronunţaseră cu mare satisfacţie, nu va fi executată decât după o mărturisire completă. Adică, atunci când grupul Alfa avea posibilitatea să recupereze documentele ce puteau pune în pericol guvernul sovietic.

— Nu ştiu nimic, zise el de formă, înainte de a fi fost luat de acolo.

Totul avea să înceapă imediat. Piotr Letonul îl aştepta la subsol, într-o celulă nenumerotată, situată între cele cu numerele 13 şi 14. Aceasta era diferită de restul. Înăuntru nu se găsea nimic, nici măcar un pat sau o găleată pentru nevoi fiziologice. Nu era nici o fereastră, doar o mică deschizătură cu grilaj, foarte sus şi o aerisire laterală. Dar, mai ales pereţii şi uşa aveau o îmbrăcăminte de piele foarte groasă, la fel şi podeaua ca o chiuvetă, pe care nu se putea dormi normal fiindcă marginile te trimiteau mereu în centru.

O vizetă montată în uşă permitea observarea prizonierului. Vladimir ştia de existenţa acestor celule destinate celor ce trebuiau distruşi, dar nu le văzuse niciodată. De altfel, la centru nu se mai utilizau.

Nici nu intrase bine acolo, că Piotr Letonul îl şi luă la pumni ca pe un sac de box. Pentru menţinerea formei… Letonul îl lovea la întâmplare, spre a-i învinge rezistenţa. Când Vladimir se prăbuşi, el continuă; ridicându-l, pentru a-l doborî din nou şi terminând cu lovituri de picioare.

Pereţii căptuşiţi cu piele erau mânjiţi cu dâre de sânge de la precedenţii ocupanţi.

Vladimir Bazarnov se chircea încă. Auzi cheia răsucindu-se în broască pe dinafară.

Cu o oră în urmă, i se dăduseră cartofi cu heringi. Murea de sete. Asta făcea parte din tratament. Întoarse capul şi îl văzu pe Piotr Letonul în compania unui alt bărbat, în uniformă de paznic, cu epoleţi verzi. Letonul ţinea în mână o sculă ciudată.

Lui Vladimir îi trebuiră câteva secunde pentru a identifica maşina electrică de găurit…

Imediat îi puseră cătuşe, imobilizându-i braţele la spate. Închiseră uşa. Trecând firul pe dedesubt. Letonul i se aşează pe burtă cu cele osută de kilograme ale sale, luă aparatul în mână, sprijinind burghiul pe tibie şi îl puse în funcţiune, apăsând cu toată greutatea.

De-acolo de unde se afla, Malko supraveghea perfect intrarea în Cetatea Nordului, cazarma în susul coastei lui Apkasy gatve, înainte de o cotitură. Nimeni nu l-ar fi recunoscut în Lada roşie a lui Vitas Kudaba. Zidul alb avea o poartă metalică gri, ce culisa în două părţi. La dreapta, un panou indica „Stop” şi „Claxonarea interzisă”. O santinelă apatică veghea în partea dreaptă a grilajului. Cu inima bătându-i puternic, Malko văzu venind o Volga albă, cu o antenă de telefon pe capotă, condusă de un soldat sovietic.

Volga încetini în faţa grilajului, dar nu se opri, santinela făcându-i semn să treacă. Maşina o luă la dreapta, dispărând din câmpul vizual al lui Malko. Acesta făcu legătura: văzuse suficient şi deţinea acum toate elementele necesare tentativei sale nebuneşti.

Cei cinci bărbaţi apărură unul după altul pe poarta laterală a masivei clădiri a KGB-ului, ce dădea în strada Văsărio. Avură o

scurtă conversaţie în şoaptă, pe trotuar, înainte de a se despărţi. Patru dintre ei o luară pe jos spre Piaţa Lenin, iar al cincilea urcă din nou în direcţia parkingului unde îl aştepta maşina. Serghei Marcinkus avea o alură bizară, cu coama de păr pe craniul ras lateral până sus, descoperindu-i urechile, în stilul vechilor activişti, ceea ce-i dădea capului său alungit forma unei căpăţâni de zahăr.

Avea un mers greoi şi părea incomodat de trupul său masiv, îmbrăcat într-un costum sumbru şi fără formă dintr-o stofă grosolană. Picioarele şi mâinile îi erau atât de mari, încât geanta diplomat din piele neagră părea o jucărie pe lângă ele.

Privirea sa mioapă din spatele ochelarilor mari de baga scrută parkingul în căutarea maşinii.

Volga albă cu telefon era singura în genul său. Zări spatele propriului şofer care, ca de obicei, citea Pravda. Anticipă cu plăcere momentul agreabil al zilei: ceaiul luat cu generalul Fedosejevas, după care vor telefona la Moscova, pe o linie protejată, pentru a încheia negocierile lor cu lituanienii.

Lui Serghei Marcinkus nu-i prea plăcea să rămână mult timp departe de Moscova, în perioada asta tulbure.

Grăbise la maximum tratativele pentru transferul arhivelor KGB, „curăţate”, din fericire, de documentele cele mai incomode, chiar de la debutul evenimentelor. Deschise portiera Volgăi şi se trânti pe scaun, oftând.

— Dă-i drumul, Grişenko! Zise el.

Maşinal, aruncă un ochi spre şoferul său şi observă un lucru bizar: acesta citea Pravda de-a-ndoaselea!

N-avu timp să-i ceară vreo explicaţie. Portiera din stânga se deschise şi un necunoscut se trânti lângă el. În acelaşi timp, un căpitan al Armatei sovietice urcă în faţă, lângă şofer. Acesta din urmă se întoarse şi Serghei Marcinkus realiză că nu e Grişenko, ci un tip masiv cu ochii gri şi faţa energică.

Se întoarse spre bărbatul care tocmai se aşezase lângă el: acesta era blond, solid, cu ochii aurii, ce surâdeau cu răceală. Coborî privirea şi zări ţeava lungă a unui pistol vârât în costum, la înălţimea buzunarului.

Volga demară încetişor, ieşi din parking şi coborî pe strada Văsărio. Bărbatul cu pistol spuse în ruseşte, cu o voce calmă şi cu un uşor accent care demonstra că era străin:

— Serghei Denisovici. Nu veţi păţi nimic, dacă vă veţi conforma cu stricteţe ordinelor mele.

Sovieticul întoarse privirea sa mioapă spre Malko. Stupefiat şi nebun de furie. Volga o luă spre Gedimino Prospektas.

— Cine sunteţi? Ştiţi cu cine aveţi de-a face?

— Absolut, zise Malko. Sunteţi generalul Serghei Denisovici Marcinkus de la Direcţia a 5-a a KGB-ului, director al Departamentului 9, aflat în misiune specială la Vilnius. Aveţi două obiective, dintre care unul este învăluit în secret absolut: recuperarea documentelor stânjenitoare pentru preşedintele Uniunii Sovietice, Mihail Gorbaciov. Întâmplător, am aceeaşi misiune.

Volga se deplasa acum de-a lungul Nerisului.

— Sunteţi american? Întrebă, cu neîncredere, generalul KGB. Dar ce vreţi? Unde mergem?

— Spre Cetatea Nordului. Acolo unde şi porniserăţi de fapt. Şi cum mergeţi zilnic pe-acolo, santinela, normal, ne va lăsa să trecem.

— Dar nu ăsta e drumul, remarcă ofiţerul KGB.

Chris Jones o luase la dreapta. Înfundându-se pe aleile parcului Kalny, după intinerarul stabilit dinainte. Curând nu se mai văzură în jurul lor decât copaci. Volga se opri pe o ridicătură de pământ, unde se afla o Lada goală, probabil a vreunui culegător de ciuperci. Bărbatul masiv de la dreapta lui Malko se mişcă neliniştit pe scaun.

— Ce doriţi? Întrebă el. Nu sunt... Malko îl opri cu un gest tăios.

— Generale, nu avem prea mult timp. Vă propunr un lucru foarte simplu. Am nevoie de o informaţie precisă, pe care puteţi să mi-o daţi. Dacăacceptaţi, nu vi se va face nici un rău şi veţi fi eliberat în scurt timp. Dacă refuzaţi, voi fi obligat să vă trag un glonţ în cap. Amândoi suntem profesionişti, respectăm viaţa umană, aşa încât înţelegeţi că acest lucru nu este nici o ameninţare, nici un capriciu. Vă aflaţi pur şi simplu în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Îi lăsă câteva momente generalului KGB pentru a-si veni în fire. Acesta trecu o limbă mare peste gura-i uscată şi întrebă:

— Ce vreţi să ştiţi?

La un an de la pensionare, n-avea nici o poftă să facă pe eroul.

— Unde se află închis exact Vladimir Bazarnov.

Serghei Marcinkus deveni livid, dar rămase mut. Malko înţelese că trebuie să-l ajute.

— Ştiu că este ţinut în arest, în subsolul clădirii administraţiei dumneavoastră, în cazarma Diviziei a 107-a mecanizate, zise el, dar mai am nevoie de ceva detalii…

De data aceasta, generalul rămase trăsnit. Această informaţie era practic deţinută numai de trei sau patru persoane, nici chiar ceilalţi membri ai Comisiei nu o ştiau. Or, acest necunoscut părea foarte la curent. Asta îl destabiliza şi mai tare. Ceea ce-l dădu gata fu zgomotul sec la piedicii pistolului. Nu se pronunţase nici un cuvânt, dar ştia că nisipul din clepsidră se scurgea necruţător…

Se decise dintr-un singur elan.

— Omul acela se află în primul subsol, zise el cu o voce albă, într-o celulă specială, fără număr.

— Cum se poate ajunge la celulele alea?

— Pe la parter, printr-o uşă pe care scrie „Accesul permis numai în interes de serviciu”. Aceasta se află în capătul culoarului cu birourile Rezidenţei generalului Fedosejevas.

— Uşa asta este închisă cu cheia?

— Nu. Are o închizătoare cu cod.

— Care este codul?

Până aici nu ridicase vocea. Dar acum, el simţi că ofiţerul KGB se va da bătut. Rezistenţa lui Serghei Marcinkus nu dură prea mult.

— Codul se schimbă săptămânal. În momentul acesta este 1917.

— Apoi?

— Coborâţi pe o scară care dă în culoarul ce duce la celule. La dreapta, se află biroul gardienilor. Ei au cheile tuturor celulelor.

— Au vreun mijloc de a da alarma?

— Da. Telefonul.

— Câţi sunt?

— Doi sau trei, depinde de oră. S-ar putea să fie acolo şi un deţinut care face curăţenie.

— Biroul lor este încuiat?

— Nu, bineînţeles.

Apoi tăcu. Malko reţinuse toate aceste indicaţii preţioase.

— Haraşo, zise el cu un surâs îngheţat. Acum ne vom îndrepta spre cazarmă. Aşa cum am observat până acum, ştiu că, de regulă, santinela nu vă opreşte maşina. Cred că şi azi va fi la fel. În caz contrar, aştept de la dumneavoastră o atitudine cât mai degajată. Dacă va fi cazul, vă veţi declina identitatea.

Dacă aveţi de gând s-o alertaţi, o să vă omor imediat, să fim bine înţeleşi. Acest pistol, cum puteţi vedea, are încorporat un amortizor, aşa încât nu-i greu să înscenăm un leşin…

— Şi apoi? Bâigui generalul.

— Apoi, zise Malko, îi facem o vizită lui Vladimir Bazarnov. Iar rolul dumneavoastră se va sfârşi. Dă-i drumul! Îi zise el, în engleză, lui Chris Jones.

Gorila viră la stânga şi, câteva minute mai târziu, se aflau din nou în oraş. În ciuda antrenamentului său, Chris Jones avea mâinile transpirate şi pulsul nu mai puţin de 150. Să pătrunzi, ca agent CIA, într-o cazarmă sovietică, era o ispravă despre care se va vorbi mult timp la Langley.

Dacă vor mai ieşi de-acolo…

În oglinda retrovizoare, îl privi pe m^vul bărbat, cu faţa lividă, care-si ştergea ochelarii. Aveau de împărtăşit aceeaşi soartă. Ajunşi la Arsenalo gatve, o luă la stânga, de-a lungul râului. Ajunseră în zece minute. O linişte de moarte domnea în Volga. Aceasta fu întreruptă de telefon, care îi făcu pe cei patru bărbaţi să tresară.

— Răspundeţi, îi ordonă Malko lui Serghei Marcinkus şi nu spuneţi nimic…

Culcat în propriile excremente, Vladimir Bazarnov suferea ca un martir. Gaura pe care bormaşina i-o făcuse în tibie, pe viu, îi provoca dureri inimaginabile. Ghemuit pe jos, nu putuse nici măcar să mănânce. Doar băuse nişte apă greţoasă. De câteva ore, simţea că-l lasă puterile. Se ruga să moară, dar era imposibil să te sinucizi în_această celulă diabolică. Încercase în van să se izbească de pereţi. În primul rând, pe piciorul mutilat nu se putea sprijini, iar capitonajul de piele îl făcea să se rostogolească precum o minge…

Ştia că cei care-l torturau erau presaţi şi hărţuiţi de Centru. Fiecare minut mărea riscul difuzării benzilor sonore devastatoare. Numai câţiva responsabili ştiau despre ce este

vorba. Şi asta condiţiona diverse atitudini. Americanii nu erau singurii care voiau să pună mâna pe convorbirile lui Mihail Gorbaciov… Boris Elţân şi-ar fi ucis mama ca să le obţină.

Era o luptă atroce, în care el era arbitrul, chiar dacă trebuia să moară.

Zgomotul cheii ce se răsuci în broască îi smulse un sughiţ de nelinişte. Cu colţul ochiului, zări silueta enormă a lui Piotr Letanul, care intră ţinând în mână maşinăria sa infernală. De data aceasta, Letonul era singur. Dată fiind starea lui Vladimir, n-avea nevoie de cineva ca să-l ţină…

Uşa se închise în urma lui. Ca un muncitor conştiincios, Letonul dădu drumul maşinii câteva secunde.

Huruitul ei caracteristic îi provocă greaţă prizonierului. O repulsie ce se transforma într-o panică visceralã, abominabilă, care-l paraliza. Nu mai avea curaj să simtă din nou bormaşina sfredelindu-i oasele. Tot corpul îi tremura de groază. Era prea mult. În fiecare dimineaţă îi făceau o injecţie cu o doză masivă de vitamina A, cu oligoelemente şi amfetamine, ca să simtă mai tare durerea.

Piotr Letonul se aruncă asupra lui şi îl întoarse. În creierul său minuscul se produse o licărire de milă. El însuşi suferise prea mult în lagărele de concentrare ca să nu fie puţin mişcat.

— Trebuie să vorbeşti, tăicuţă, îl sfătui el. Oarecum jenat, îşi spuse că, pentru un interogatoriu reuşit, va beneficia de o primă.

Vladimir Bazarnov ridică capul şi reuşi să se aşeze, căutându-i privirea.

— Crezi?

Piotr Letonul dădu afirmativ din cap. Ţinea greaua bormaşina ca peun pistol, la orizontală, cu arătătorul pe butonul de pornire. Nu observă gestul pe care avea să-l facă în clipa următoare Vladimir Bazarnov, fiindcă se simţea în siguranţă în faţa acestei zdrenţe umane. Prizonierul întinse braţul drept, apucând coada bormaşinii şi apăsă cu toată puterea. Burghiul începu să se învârtă. Letonul n-avu timp să reacţioneze. Vladimir Bazarnov se aruncă asupra bormaşinii, cu chipul deformat de teamă şi luptând din toate puterile contra instinctului de conservare!

Burghiul îl străpunse puţin pe deasupra buricului, dar, în ciuda durerii atroce, el continua să apese, cu mâna dreaptă

crispată, în jurul mânerului. Când Piotr Letonul reuşi, în sfârşit, să oprească motorul, burghiul pătrunsese cam cincisprezece centimetri în burta prizonierului… Când îl scoase, un val de sânge începu să curgă din rană. Îngrozit, Piotr încercă să-i oprească hemoragia cu batista sa. Colonelul KGB avea deja ochii sticloşi… Letonul se ridică cu mintea răvăşită. Îi auzea încă pe generalul Marcinkus şi pe Katia spunându-i că prizonierul trebuia să rămână în viaţă, cu orice preţ…

Era clar că or să-i ia capul.

Rămase mut câteva secunde, privind sângele ce se scurgea din rana oribilă. Văzuse destui oameni murind în lagăre, ca să-si de sema că nici acesta nu mai avea mult… Se gândi fulgerător să cheme pe cineva în ajutor, dar îşi spuse că ar fi în zadar. Vladimir Bazarnov, cu un spasm de durere, se întoarse pe burtă, chircit de tot şi gemând. Piotr Letonul se năpusti asupra uşii şi introduse cheia în broască. Auzind uşa deschizându-se, un gardian se apropie. Ijjn cauza proastei iluminări, nu remarcă trăsăturile descompuse ale Letonului. Cât despre prizonier, acesta, după şedinţele „speciale” prin care trecuse, era aproape mort.

— Ce i-ai făcut azi? Spuse el. Îi mergea gura, că nici nu mai aveai loc să vorbeşti.

Letonul mormăi ceva vag ca răspuns, şi-l urmă pe gardian în biroul său, îi dădu bormaşina, pe care acesta o puse cu grijă pe o etajeră, fără măcar să-i şteargă urmele de sânge.

Piotr Letonul o luă la sănătoasa. Coborî scările câte patru, apoi merse de-a lungul culoarului pentru a ieşi din clădire şi se îndreptă cu paşi repezi spre poarta cazărmii.

— Da! Da! Haraşo.

Generalul Marcinkus răspundea onomatopeic interlocutorului său invizibil. Când închise telefonul, fruntea îi era acoperită de sudoare. Malko îl întreba din priviri.

— Cine era?

— Generalul Fedosejevas. A sunat la Comisie şi se întreba ce fac. Mă aşteaptă.

— Pentru ce?

— Pentru o reuniune referitoare la cazul „special”.

— Nu era neliniştit?

— Nu.

Creierul său refuza să funcţioneze, gândindu-se la ce se va petrece în următoarele ore. Ajunseră în Apkasy gatve. Strada urca în pantă uşoară circa trei sute de metri. La capăt, chiar înainte de cotitură, se afla grilajul cazărmii Diviziei a 107-a. În maşină domnea o tăcere de plumb. Chris Jones se întoarse, aşteptând o încurajare din partea lui Malko. Pe Milton Brabeck îl furnica la stomac.

— It's gonna be al! Right, îi asigură Malko.

Grilajul era la câţiva metri. Santinela, cu Kalaşnikovul în mână, făcu un pas înainte pentru a se uita la vehiculul ce se apropia de intrare.

Chris Jones, intimidat, în loc să continue, frână şi opri brusc lângă soldatul sovietic. Acesta, un tânăr cu părul lung, părea la fel de uimit ca şi el, mai mult, când Serghei Marcinkus scoase din buzunar carnetul său roşu de ofiţer KGB şi îl întinse în direcţia sa… Nu puse nici o întrebare. Îl salută vag, îi făcu semn să treacă, apoi se întoarse să se sprijine de zid.

În faţa lor se înălţa un T.34 din ultimul război, pe un soclu de piatră, emblema regimentului. Nu prea era multă lume. Chris se întoarse, cu privirea îngrozită:

— Unde mergem? Malko traduse.

— La dreapta, spre clădirea joasă, spuse generalul.

Generalul părea la fel de zdruncinat ca şi cei trei răpitori ai săi. Milton îşi şterse fruntea. Avea mâinile crispate pe un Kalaşnikov, cu muşchii încordaţi la maximum. Totul îi dădea impresia unei debarcări pe Lună. Un camion demară în curte, într-un nor de fum negru. Puţin mai încolo, vreo douăzeci de soldaţi executau manevre. Un ofiţer, cu o caschetă cu banda albastră, ieşi dintr-o altă clădire şi urcă într-un Jeep.

Un spectacol obişnuit, doar că aceştia mau ruşi! Chris Jones nu-si imaginase nici în visele cele mai urâte ceva asemănător. Opri în faţa clădirii KGB-ului, care nu se distingea defel de celelalte. Urma momentul critic. Malko îl împinse pe generalul Marcinkus cu ţeava pistolului.

— Davai, paidiom, mai am încă nevoie de dumneata. Chris, rămâi la volan, Milton, tu vii cu mine.

— Şi dacă mă întreabă ceva? Spuse Chris îngrozit.

— Nu răspunzi, demarezi şi te învârti prin curte. Nu opreşti motorul. Fă-te că dai un telefon, or să te lase în pace.

Generalul Marcinkus se execută şi Malko zări în faţa lui o scară din piatră, foarte îngustă. Îşi împinse prizonierul. Cu greu, acesta ajunse la nivelul inferior, când apăru un gardian, ras în cap, alertat de zgomot. Recunoscându-l pe generalul kaghebist, schiţă un salut şi intră din nou în biroul său. Malko şi Milton Brabeck mergeau în spatele ofiţerului sovietic, în camera de gardă se aflau doar gardieni. Cel pe care-l întâlniseră şi altul instalat în faţa centralei telefonice, pe cale să citească ceva.

Cu o lovitură de umăr, Malko îl împinse pe generalul KGB şi, scoţând pistolul din buzunar, îl îndreptă asupra celor doi.

— Nu mişcă nimeni, le zise el în ruseşte.

Aceştia îl fixară cu gura căscată. Când îl văzură pe Milton Brabeck cu Kalaşnikovul său, rămaseră paralizaţi. Cel de la centrală întinse braţul spre fişele telefonice, dar n-apucă să facă gestul până la capăt, fiind oprit de Malko, care-i zise imediat:

— Veniţi cu mine, amândoi. Deschideţi-mi celula specială. Dacă suflaţi vreun cuvânt, vă omor!

Asta fusese o ameninţare inutilă, deoarece camera avea un luminator înspre curte. O împuşcătură ar fi ridicat cazarma în picioare. Dar cei doi gardieni n-aveau stofă de eroi. Se ridicară, docili. Cel de la telefon întrebă, tânguitor:

— Şi cine o să răspundă?

— Lasă asta, zise Malko.

Cei cinci bărbaţi porniră pe culoarul care se_ întindea de-a lungul întregii clădiri, luminate de becuri gălbui cu gratii. În aer plutea un miros de urină, umezeală şi varză râncedă. În dreapta sa, Malko zări o sală de duşuri rudimentară, de o murdărie respingătoare. Toate uşile celulelor erau închise, având doar câte o vizetă care permitea să se vadă ce se petrecea în interior.

Trecură prin faţa celulei cu numărul 14 şi paznicul se opri în dreptul uşii următoare, ce nu avea număr. Începu să se scotocească după cheie, dar mâinile îi tremurau în aşa hal că nu reuşea s-o vâre în broască. În liniştea de pe culoar nu se mai auzea decât respiraţia apăsată a generalului şi zdrăngănitul cheilor.

În sfârşit, zăvorul cedă.

— Daţi-vă înapoi, cu mâinile la ceafă, le zise Malko celor trei sovietici.

Aceştia îl ascultară, ţinuţi la respect de Kalaşnikovul lui Milton Brabeck, care avea impresia că se turnează un film: el, agent al CIA, pe cale de a realiza un hold-up într-o cazarmă sovietică! O să se vorbească despre asta la Langley în decursul a trei generaţii.

Malko deschise uşa şi îi veni să vomite la mirosul respingător ce răzbătea din celulă. Un amestec de excremente, sânge, jeg şi amoniac. O oroare. Crezu că-i stă inima în loC. În celula cu pereţii îmbrăcaţi în piele, Vladimir Bazarnov zăcea, chircit într-o baltă de sânge.

— Vladimir!

Sovieticul nu răspunse.

Malko se aşează pe vine şi îl întoarse cu precauţie. Văzu rana pe care sângele se coagulase deja. Îi puse mâna pe inimă şi simţi câteva bătăi slabe. Dar bărbatul era complet inconştient. Trebuia să se acţioneze rapid. Luându-l de subsuori, îl trase cu greu afară din celulă şi zbieră la Milton Brabeck:

— Repede, bagă-i pe toţi trei aici!

Milton nu trebui să folosească forţa: cei trei erau atât de înspăimântaţi încât intrară singuri în celula specială, înghesuindu-se care să pătrundă primul… Lui Malko îi mai rămase să închidă uşa şi să întoarcă cheia.

— Ce facem? Întrebă Milton.

— La-l. Cu atenţie, fiindcă e grav rănit.

Gorila îşi puse Kalaşnikovul pe umăr, ridică fără efort rănitul şi îl urmă pe Malko. Începu să sune telefonul.

Malko ajunse primul pe culoarul de la parter. Mai erau câţiva metri periculoşi de parcurs… La jumătatea drumului, se ciocniră de un agent al KGB în cămaşă, care-i privi, stupefiat.

— Ce se pe?… Începu el. ^

— Vezi-ţi de treaba ta, zise Malko, în ruseşte, pe un ton ce nu lăsa loc de replică. Jumătate de minut mai târziu, ieşiră afară, chiar în faţa Volgăi. Milton Brabeck se aruncă în spate cu coletul său uman, iar Malko, lângă Chris.

— Hai s-o ştergem! Zise el.

Poarta era deschisă, nimeni nu remarcase nimic. Deodată, îi interpelă o voce furioasă, de la o fereastră a etajului al doilea. Malko întoarse capul şi văzu un bărbat cu capul ras, în uniformă de general, care-i apostrofa.

— Unde e Serghei Denisovici?

Chris continuă să apese pe accelerator, ocolind soclul cu T.34. Santinela ridică capul înspre general, care vocifera la fereastră şi nu aruncă nici o privire maşinii albe care ieşea din cazarmament. Mulţi ofiţeri locuiau aici cu familiile lor şi nu se puteau controla toate vehiculele care ieşeau.

Volga coborî pe Apkasy gatve, în direcţia centrului. Starea lui Vladimir Bazarnov îi modifica planurile lui Malko. Îşi propusese să se refugieze la Parlament, dar cu un muribund, asta nu mai era o soluţie bună.

Înainte de toate, trebuia să găsească un medic.

Puse mâna pe telefon şi formă numărul lui Vitas Kudaba, căruia îi spusese să nu facă nici un pas fără el.

Chiar dacă linia era supravegheată, adversarii săi n-aveau timp să acţioneze.

— Te iau de jos, de la tine, în cinci minute, îl anunţă Malko, fără să pronunţe vreun nume.

— Bine, răspunse imediat stringeru.

Trebuiau să străbată din nou o parte a Vilniusului. În scurt timp, aveau să fie pe urmele lor tot ce era agent KGB în Vilnius. Bineînţeles, nu mai era ca înainte, nu-l mai puteau urmări oficial pe Malko, instituind baraje făcând apel la miliţie. Dar faptul că acţiunea se petrecuse într-o cazarmă sovietică le dădea dreptul să alerteze poliţia lituaniană.

Vitas Kudaba aştepta pe Skroddy gatve la marginea trotuarului, în faţa blocului său. Chipul i se descompuse la vederea bărbatului leşinat, înghesuit în spate.

— Omul ăsta e pe moarte, zise Malko şi îmi trebuie, de urgenţă, un medic. Ştii pe cineva de încredere?

Lituanianul se gândi doar câteva secunde.

— Există unul la Lazdynai şi nu e departe. Sper că e acasă. E un chirurg care a îngrijit mereu victime de-ale KGB-ului.

Merseră în jur de zece minute. Milton Brabeck ţinea în permanenţă policele pe artera radială a lui Vladimir Bazarnov.

— Cred că se duce! Îi avertiză el. Aproape că nu mai are puls.

Se opriră, în sfârşit. În faţa unei vile de pe Arhitekty gatve, într-uncartier liniştit şi pitoresc, la vest de Vilnius. Vitas Kudaba sări din maşină şi năvăli în casă. Ieşi în mai puţin de trei minute, însoţit de un bărbat de statură înaltă, înclinând scurt din cap şi

se aplecă asupra rănitului. Îi spuse câteva cuvinte în lituaniană lui Kudaba, care-i traduse lui Malko.

— Zice că e foarte grav şi nu ştie dacă poate să-i facă ceva.

Cu ajutorul celor două gorile, îl transportară pe Vladimir Bazarnov în cabinet, unde îl întinseră pe o masă de operaţie. Hainele sale erau ţepene, iar, pe deasupra, prinseseră o tentă maronie. La prima vedere, părea mort.

Malko se întoarse spre Chris Jones.

— La maşina şi parcheaz-o mai încolo.

Nu trebuia să se ştie unde sunt, cu nici un preţ... Medicul se pregătea să taie cămaşa şi pantalonul rănitului. Acesta nu se mişcă nici când i se examina oribila rană, din care se mai scurgea încă sângele. Chirurgul ridică capul:

— Nu pot să fac prea mare lucru, omul acesta are hemoragii interne multiple. Trebuie operat, dar asta nu se poate face decât într-un spital şi a pierdut atâta sânge că e, probabil, deja prea târziu.

Malko privi pieptul lui Vladimir Bazarnov care sălta imperceptibil. Ce se întâmplase cu el? De ce-l lăsaseră călăii săi să moară? Asta nu putea avea decât o explicaţie: vorbise, în sfârşit şi nu le mai folosea. Lui îi fusese foarte frică să nu se descopere adevărul.

— Doctore, întrebă el în ruseşte, puteţi să-l faceţi să-si recapete cunoştinţa? %

— Pot să încerc, răspunse acesta, pregătindu-se să-i facă o perfuzie cu ser. Dar asta nu va dura mult timp. Nu vreţi să sun la spital?

— Asta ar fi soluţia cea mai periculoasă pentru el. Sovieticii vor veni să-l ia.

Medicul tăcu după aceea. Se pregăti să-i facă o injecţie cu un puternic tonicardiac. Aplecat deasupra lui Vladimir Bazarnov, Malko îl privea neliniştit. Dorindu-si să nu ia secretul cu el în mormânt... După un minut, rănitului îi reveni puţin culoarea în obraji, apoi gemu, stram bându-se de durere. Trecându-si mâna peste burtă, găsi un pansament şi, pentru prima oară, deschise ochii. Privirea îi era tulbure, deja sticloasă.

— Vladimir?

Malko văzu efortul pe care-l făcea sovieticul ca să-l recunoască, fiind fără ochelari. Încercă să vorbească, dar nu

putu să scoată nici un sunet, decât un geamăt firav. Medicul îi cerceta pulsul, cu un aer preocupat.

— Asta nu înseamnă mare lucru, zise el. E prea slab.

Malko se aplecă peste obrazul cenuşiu.

— Vladimir, sunt eu, Malko Linge. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat. Aţi mărturisit?

Obrazul se întoarse spre el foarte lent, iar pupilele i se dilatară puţin. Vladimir Bazarnov clătină din cap şi un prim cuvânt i se strecură de pe buze:

— Niet.

Malko crezu că a primit o lovitură în stomac. Deci, se mai afla încă în cursă. Dar cum să-i smulgă muribundului secretul?

— O să vă ducem la spital să vă operăm, zise el. Ce v-au făcut?

— Eu… Eu., gângavi sovieticul, l-am avut pe aceşti ticăloşi… Bormaşina… Or să se omoare între ei.

Malko insistă.

— Vladimir, spune-mi unde sunt documentele, cu cine pot să negociez?

Urmă o tăcere interminabilă, întreruptă de respiraţia şuierătoare a muribundului. Medicul interveni.

— Trebuie să-l îngrijim, nu vă pot lăsa să-l torturaţi. Sun la spital. Vladimir Bazarnov îl privea încontinuu pe Malko, cu un amestec de rânjet şi zâmbet. Tuşi, ceea cei scutură tot corpul. Şi-l făcu să verse puţin sânge din stomac. Când îşi reveni, îi zise cu o voce pierdută:

— Fără spital, crăpat…

— Cine vă înlocuieşte? Fratele dumneavoastră?

— Nu. Duceţi-vă… Moscova. Valeri Nikolaevici Vlasov.

— Cine e?

Prieten bun… Sigur…

— O să-mi dea documentele?

— Da, dar trebuie să i se dea biletul Balşoi… La Dmitri. Dacă nu… Spuneţi. El…

Malko aplecă urechea să nu piardă nici un cuvânt de-al lui Vladimir. Care vorbea cu un imens efort. Nu pricepea mesajul.

— Ce bilet? Întrebă el. Încercând să-si mascheze panica.

Ar fi fost prea tâmpit să greşească tocmai acum… Dar ce poţi să obţii de la un muribund? Deodată, Vladimir îşi ridică puţin capul.

— Bilet Balşoi! Repetă el.

Capul îi căzu apoi pe spate. Sughiţă, cu mâna înţepenită pe burtă şi, când rămase din nou imobil, Malko înţelese că mai avea foarte puţin până să moară. Medicul îl trase de mânecă.

— Este dezgustător, trebuia să-l îngrijim. Malko ridică din umeri.

— Ştiţi la fel de bine ca şi mine că nu se mai putea face nimic.

— Trebuie să chem poliţia. Malko făcu o faţă gravă.

— Doctore, aţi făcut un serviciu imens duşmanilor KGB-ului ajutându-mă să vorbesc cu acest om. Nu pot să vă dezvălui totul, dar este imperios necesar să vă informez că nu trebuie să afle nimeni de vizita noastră. Vom pleca, luând şi corpul lui Vladimir Bazamov.

— Nu pot accepta asta.

— Dacă anumite persoane vor afla că aţi avut contact cu acest bărbat, veţi fi omorât împreună cu familia. Toţi cei care s-au apropiat de el au avut aceeaşi soartă… Nu ştiu cum vă cheamă şi nici nu vreau să ştiu. Uitaţi tot ce s-a întâmplat şi totul va fi bine pentru dumneavoastră.

Vitas Kudaba îi repeta în lituaniană, cu o voce convingătoare şi medicul sfârşi prin a se lăsa convins. Milton Brabeck înveli corpul într-o pătură, apoi ieşiră. Din fericire, era noapte.

Malko încercă să nuse gândească că toate efectivele KGB-ului erau acum pe urmele lor. Începea pa%a cea mai periculoasă a misiunii sale.

Ce să facă oare cu cadavrul lui Vladimir Bazarnov? Era problema cea mai urgentă pe care Malko trebuia s-o rezolve, în vreme ce se deplasau pe străzile sumbre ale Vilniusului. Realiză imediat că cea mai bună soluţie era să-l abandoneze în Volga, după ce înlătura toate urmele îngrijirilor medicale. În felul acesta, Katia şi prietenii săi puteau să creadă că murise deja când Malko îl luase din celulă. Gardienii puteau confirma starea acestuia.

— Vitas, zise el, ne laşi la Zygimanty gatve. Poţi să mergi apoi să laşi maşina în parcul Kalny şi să pleci spre casă cu autobuzul, ca să ni se piardă urma?

— Bineînţeles, aprobă sthnger-u.

Zece minute mai târziu, Malko şi cele două gorile, care-si luaseră hainele civile din portbagaj plecară pe jos spre Lietuva.

Nu intrară în hotel, ci urcară în Mercedesul blindat, pornind în direcţia Drogysta. James Pricewater era în sala de mese, în compania mai multor colaboratori de-ai săi. Veni în întâmpinarea lui Malko, trădându-si nerăbdarea de a-l vedea.

— Ai reuşit? Întrebă el, în surdină.

— Aproape.

Americanul ascultă expunerea lui Malko, cu privirea fixată pe buzele acestuia.

— Trebuie obligatoriu să-l găsim pe Valeri Nicolaevici Vlasov, zise Malko. Tot ce ştiu este că se află la Moscova. Eu trebuie să mă întorc laKaliningrad să lămuresc cu Dmitri Bazarnov ce înseamnă „biletul Balşoi”. Mâine, în zori, trebuie să luaţi avionul spre Moscova şi să vă ocupaţi de acest Vlasov, cu ajutorul Staţiei. Fără telefoane şi fără taxiuri.

— Este membru al KGB?

— Nu ştiu, mărturisi Malko.

— Pleci la Kaliningrad imediat?

— Nu, nu vreau să atrag atenţia, trecând frontiera în timpul nopţii. Plecăm mâine dimineaţă, foarte devreme. Apropo, nu uitaţi să luaţi de la Moscova 200 000 de dolari. Ca s-o recuperăm pe Galina.

— Nici o problemă, îl asigură americanul. Au acolo tot ce e nevoie. Trebuie doar să-mi dai o chitanţă.

— Şi un sfat bun, adăugă Malko. Să nu călătoriţi singur. Grupul Alfa ştie că l-am ridicat pe Vladimir şi că noi lucrăm împreună. S-ar putea să vă interogheze.

— O să iau cu mine doi dintre oamenii mei, propuse James Pricewater. În plus, am paşaport diplomatic, asta o să-i deruteze…

— Nu suntem la adăpost de nimic, repetă Malko. Este o problemă de stat.

Părăsi Drogysta urmat, ca de umbra sa, de Milton şi Chris. Toţi trei se aflau în aceeaşi barcă: niciunul nu avea imunitate diplomatică. KGB n-ar fi ezitat să-i răpească dacă ar fi crezut că-i poate face să vorbească.

Pătrunse cu greu în holul Lietuvei, când o femeie îi ieşi în întâmpinare.

Katia Budarenko, îmbrăcată într-un mantou lung şi sobru, arborase mutra de zile rele. Superbii săi ochi verzi aveau o duritate de cobalt. În spate, în mijlocul faunei obişnuite adunate în faţa televizorului, Malko reperă vreo şase namile suspecte…

— Trebuie să vorbim, îl anunţă ea, sec.

— Ne întâlnim la restaurantul de la etajul 22, îi sugeră Malko. Mai întâi o să trec puţin prin camera mea. Apropo, să nu ai gânduri rele, căci nu voi fi singur, prietenii nu mă pVăsesc deloc.

Ea îl urmări îndreptându-se spre ascensor, albă de furie.

— Unde e Vladimir Bazarnov?

Katia Budarenko trebui să ţipe ca să acopere zgomotul orchestrei. Malko luă un aer grav.

— Katia, mă aşteptam să-mi pui întrebarea asta. Ei bine, am să-ţi spun.

Se opri câteva secunde, privind-o fix, jucându-si spectacolul propriei confuzii.

— L-am săltat, continuă el, dar, din păcate, era mort. Nu mi-am dat seama decât mai târziu. Puteţi să-l găsiţi, scotocind aleile parcului Kalny. În Volga generalului Marcinkus.

Colţurile gurii Katiei se lăsară într-o expresie duşmănoasă.

— Îţi baţi joc de mine! Ştii foarte bine să faci diferenţa între un cadavru şi unul care mai trăieşte încă. Şi n-ai ridicat un mort.

— Adevărat, se corectă Malko, a murit la câteva minute după ce îl recuperasem. Fără să-si recapete cunoştinţa. Cred că gâdele vostru a avut mâna grea.

Katia spumega de furie.

— Noi nu l-am omorât, mărturisi ea. Nu ştiu ce s-a întâmplat, cel care l-a interogat a dispărut.

— Şoferul” tău?

Ea nu răspunse, dar Malko fu sigur că a lovit la fix. Acum, înţelegea mai bine. Fusese un accident. El sosise la timp, şi, ironia sorţii, tocmai lui îi mărturisise Vladimir secretul. O privi pe Katia. Furioasă, era şi mai frumoasă, cu faţa sa tipic slavă, bine conturată, cu ochii imenşi, care-i dominau obrazul şi cu expresia aceasta crudă şi tulburată, în acelaşi timp. Simţea vag că ea îl admira pentru ceea ce reuşise să facă. Dar erau fiecare de-o parte şi de alta a barierei.

— L-aţi eliberat pe prietenul nostru, generalul Marcinkus? Întrebă Malko.

Katia izbucni cu dispreţ:

— L-am acordat favoarea de a se sinucide. Era tot ce merita. Ar fi trebuit să refuze să vă ajute, chiar cu preţul vieţii. Nu era decât un birocrat fără importanţă. Ne-a dezonorat organizaţia.

— Katia, zise Malko, n-are rost să ne mai vânaţi. Vladimir Bazarnov e mort. Nu ne-a vorbit… Dosarul este închis.

— O să pleci din Vilnius?

Vocea ei îl plesni ca un bici. În mod vizibil, nu credea nici un cuvânt din ce-i spunea Malko.

— Sigur, zise Malko. Dar înainte, mă duc la Kaliningrad să-i spun lui Dmitri Bazarnov ce i s-a întâmplat fratelui său.

La ce bun s-o mintă? În mod sigur ar fi pus să-l urmărească. O licărire de surprindere i se aprinse în ochi.

— L-aţi găsit pe fratele său?

— Da. Nu ştiai?

— Nu.

Aici, părea sinceră. Tăcerea se aşternu între ei, iar Chris şi Milton se puseră pe mâncat. Cu toate că nu înţelegeau o boabă din conversaţia lor în ruseşte, nu voiau să scape nici o fărâmă. Brusc, Katia se ridică, fără să se atingă de caviarul său. Obrajii îi erau supţi, pupilele îi aveau o expresie fixă, bărbia îi tremura uşor.

— Dosvidania, zise ea cu o voce albă.

Apoi dispăru în mulţimea din restaurant. Lui Malko nu-i venea să creadă că terminase definitiv cu ea.

Mercedesul blindat se zdruncina greu pe şoseaua brăzdată de nenumărate camioane militare. Părăsiseră Vilniusul de mai bine de trei ore, fiind plecaţi de la Lietuva de la şapte dimineaţa. Nici un incident pe parcurs. Katia şi prietenii săi trebuie să fi recuperat corpul lui Vladimir Bazarnov, ceea ce-i liniştea, cel puţin, în privinţa unui punct.

Din cauza unui interminabil tren de marfă, care abia se mişca. Malko trebui să aştepte la un pasaj de nivel.

În fine, dădură de Moskovskii Prospekt şi de hidoasele sale cuşti din centru. Volga lui Vladimir Bazarnov era parcată în faţa casei, în acelaşi loc. Lăsând cele două gorile în Mercedes, Malko urcă singur.

Ajuns în faţa apartamentului lui Dmitri Bazarnov, Malko înţelese de ce Katia rămăsese indiferentă atunci când îi anunţase deplasarea la Kaliningrad. Pe uşă erau puse sigilii, interzicând intrarea. Sigiliile erau cam de mărimea unei monede de douăzeci de copeici, din ceară roşie, legate cu două sforicele. Cercetă sigiliul şi reuşi să desluşească: Procurorul Republicii Rusia… Deci, îl arestaseră şi pe Dmitri Bazarnov.

Ceea ce dovedea că KGB-ul avea încă braţul lung…

Malko coborî să-l caute pe Chris, specialistul lor în deschiderea broaştelor, graţie unei micuţe truse, de care nu se despărţea niciodată. Lui Chris îi trebuiră douăzeci de secunde să descuie broasca, apoi pătrunseră în apartament, închizând uşa după ei. Înăuntru era o dezordine de nedescris! Toate camerele fuseseră răscolite, cărţile erau aruncate pe jos, mobilele răsturnate, hârtii împrăştiate peste tot. Tablourile zăceau acum la pământ, pahare sparte…

Malko străbătu apartamentul, cu inima strânsă. În dormitorul lui Dmitri, era şi mai rău! Patul era spintecat, sertarele unui dulap erau sfărâmate, chiar şi pardoseala din baie fusese smulsă. Toate hainele din şifonier erau aruncate pe jos şi călcate în picioare. Nimic nu fusese cruţat. Malko examina rapid camera din priviri, descurajat şi se opri brusc deasupra comodei unde se găsea o oglindă de epocă. Mai multe hârtii erau împrăştiate în jurul ei. Invitaţii, o fotografie, o felicitare şi o bucată de hârtie de culoare cenuşie.

Malko se apropie şi o luă: era un bilet la Balşoi Teatr. Din iunie 1991, pentru balconul al patrulea.

Inima începu să-i bată cu repeziciune. Nu putea să fie decât cel de care-i vorbise Vladimir Bazarnov, cel pe care trebuia să i-l arate omului de legătură. Evident, cei de la KGB nu dăduseră vreo importanţă unui vechi bilet, pus la vedere, suvenir al unei seri superbe.

La acea dată, Dmitri Bazarnov se afla. Probabil, pe mare, pe Arhanghelsk.

Malko ieşI. Cu biletul în buzunar, lăsând sigiliile rupte. Cinci minute mai târziu, circulau spre ieşirea din oraş: direcţia Vilnius. Avea, în sfârşit, ultima piesă ce-i lipsea din puzzle. Nu-i mai rămânea decât să-l contacteze pe misteriosul om de legătură al lui Vladimir Bazarnov. Asta urma să fie treaba staţiei CIA din Moscova.

James Pricewater nu venea mai devreme de a doua zi. Nu avea altceva de făcut decât să rabde în tăcere… Ajunseră în Vilnius patru ore mai târziu, ameţiţi de zdruncinături şi morţi de foame. Meleagurile sovietice nu erau tocmai ospitaliere cu călătorii.

A doua zi de dimineaţă, la orele opt, Malko fu trezit de telefon. Îi luă ceva timp să desluşească explicaţiile încurcate ale recepţionerei. O femeie – o oarecare Maşa – îl solicita, insistând să-l pună în gardă.

Maşa… Era femeia care-i fusese prezentată la Şurik Kuciulori. Se îmbrăcă şi coborî.

Maşa purta aceeaşi rochie neagră închisă până la gât, mulată ca o mănuşă şi avea aceeaşi coadă împletită. Era vizibil că plânsese, faţa îi era crispată. Părea acum mai în vârstă. Malko îi dădu câteva rublerecepţionerei. Apoi o luă pe Maşa cu el la micul dejun. Ea îi aducea precis un mesaj de la Galina.

— Galina e moartă, spuse ea de îndată ce se aşeză.

Malko avu impresia că primeşte un pumn în stomac. Era sigur că mafiotul uzbec n-ar fi riscat 200 000 de dolari pentru o răzbunare. Maşa îi povesti ce se întâmplase. O crimă abominabilă.

— Ştie cineva că ai venit la mine?

— Oh. Nu: bineînţeles, protestă Maşa, cu un aer speriat.

— Şurik?

— Mai ales el.

Malko nu putea lăsa aşa treaba cu Galina. Erau nişte conturi de reglat. Chiar dacă nu ar fi prevenit CIA de intenţiile sale…

— O să-ţi iau o cameră aici, îi zise el Masei. Apoi, mai vedem.

Legătura între Vilnius şi Kaipeda nu era prea rea, dar Şurik Kuciulori urla în aparat, de parcă n-ar fi vorbit niciodată la telefon.

— Am banii tăi, îl anunţă Malko. Galina e bine? _

— Foarte bine, răspunse mafiotul uzbec. Îmi daĭ banii şi o recuperezi. Când vii?

— Azi, zise Malko. Ne întâlnim la patru. În faţa conteinerelor. Închise, uşurat. Va regla, în sfârşit, un conT. Li plăcea genul ăsta de acte gratuite: nimic nu-l forţa să se întoarcă la Klaipeda – căci asta n-o învia pe Galina – în afară de

o anumită idee proprie, mai importantă decât tot restul. Era evident că Şurik Kuciulori îi va întinde o cursă, din moment ce nu putea să i-o dea pe Gavia. Ceea ce va face ca ziua să fie interesantă. Să-si rişte viaţa pe nimic, ăsta era unicul lui lux contractual cu CIA.

Mercedesul blindat rula neîntrerupt pe autostrada dinspre Vilnius. În spate. Înghesuită lângă Milton Brabeck, Maşa stătea tăcută, retrasă. Chiar şi în compania celor trei bărbaţi îi era o frică superstiţioasă la jdeea de a se întoarce pe domeniul lui Şurik. Planul lui Malko era puţin cam complicat, dar n-avea încotro…

Din când în când el mai întorcea capul: aparent nu erau urmăriţi, dar cum nu exista decât un singur drum… KGB-ul lituanian dispunea încă de mijloace considerabile.

În sfârşit, la marginea şoselei apăru stela de piatră ce semnala intrarea în Klaipeda. Malko se întoarse spre Maşa.

— Te lăsăm în oraş şi vreau să te duci la Aeroflot să iei patru bilete pentru zborul de mâine spre Moscova. Îţi dau bani. Şi ruble şi dolari, în caz că va fi vreo problemă.

— Pe ce nume?

— Pe numele tău şi pe încă trei, pe care le inventezi, la nişte nume lituaniene dintr-un ziar.

Nu risca nimic.

Klapeida – Moscova era un zbor intern încă puţin controlat. Înainte de a părăsi Vilniusul. Îl anunţase pe James Pricewater că-l va întâlni la Moscova.

— Şi apoi? Întrebă ea speriată.

— Ne întâlnim la barul de la etajul nouă, din Hotel Klaipeda. După ce trecu de cele două mari răspântii de la intrarea în oraş, Malko opri, îi dădu bani şi o lăsă să plece pe jos. Avea timp să ajungă la fix la întâlnirea cu Şurik.

Paznicul de la intrarea în docuri, la fel de moleşit, se mulţumi să salute din cap Mercedesul. Malko făcu un ocol larg, mergând în zigzag printre conteinere, înainte de a repera locul întâlnirii. Zări o Lada 4X4, ascunsă lângă intrare, cu mai mulţi oameni la bord. Înarmaţi cu puşti şi cu Kalaşnikov-uri.

Asta era primirea pregătită de mafiotul uzbec.

Chris şi Milton erau gata. Chiar şi fără armamentul lor obişnuit, cele două gorile erau încă redutabile. Milton avea carabina sa Kalaş cu două încărcătoare legate unul de celălalt şi

Tokarev-ul strecurat la centură, grenade puse într-o cutie, la picioare. Chris Jones se mulţumise cu un Makarov, cu care se obişnuise bine. Fiind un trăgător de elită, putea scoate în afara luptei o jumătate de duzină de oameni, mai înainte ca aceştia să aibă timp să tragă un singur foc.

Malko reveni pe chei şi zări imensa Ceaika neagră parcată aproape de conteinere.

— Îi dăm drumul, zise el.

Le repetase fiecăruia, cu grijă, rolul. Malko înainta până aproape de Ceaika şi se opri. Îl putu zări pe mafiot aşezat în spate. În faţă se aflau doi bărbaţi: şoferul şi un bodyguard.

Malko coborî din Mercedes însoţit de Chris şi de Milton şi înainta spre Ceaika, ţinând strâns în mână, un plic voluminos. Până aici el nu I se temea de nimic, deoarece Kuciulori n-ar face nici o mişcare până să-si fi primit banii… Lăfăindu-se pe bancheta din spate, fuma unul din enormele sale trabucuri. Malko deschise portiera. Înfipt pe locul său. Şurik îl primi cu un surâs călduros, agitând trabucul în semn de bun venit. Apoi privirea i se opri pe plicul maro şi surâsul i se accentua.

— Haraşo! Haraşo! Zise el.

Malko rămăsese în picioare, lângă portieră. Chris şi Milton erau pe poziţie, de-o parte şi de alta a maşinii, ^ înălţimea portierelor din faţă, supraveghindu-i pe şofer şi pe bodyguard. Aceştia stăteau calmi, nefăcând nici o mişcare. În mod evident, fuseseră bine instruiţi.

— Unde e Galina? Înrebă Malko.

— La mine, n-a vrut să vină, răspunse mafiotul. De îndată ce capăt banii, mergem s-o căutăm. Dumneata în maşina dumitale, eu într-a mea, OK?

— OK, zise Malko.

Şurik Kuciulori întinse mâna.

— Îmi dai bănuţii?

Malko se aplecă şi îi puse plicul pe genunchi. Strivind ţigara în scrumieră. Şurik Kuciulori desfăcu plicul, luându-si privirea de pe Malko. Fiind bine lipit cu scoci, operaţia îi luă câteva secunde. Când, în sfârşit. Îl deschise, degetele i se opriră pe un teanc de hârtii de ziar.

Într-o clipită, faţa i se deforma de furie. Ridică capul şi văzu lungul pistol negru îndreptat înspre el.

Fără nici o ezitare. Malko deschise focul asupra lui. Un glonţ în gât, altul în abdomen. Mafiotul uzbec încercă să se apere, ridicând mâna şi un al treilea glonţ îi zbură un deget.

Încercă să se ridice, cu o grimasă de durere, când Malko trase al patrulea glonţ. De data aceasta, în cap.

* * în faţă, şoferul şi bodyguardul încremeniseră ca nişte statui. Chris Jones şi Milton Brabeck îi ţintuiau cu privirea. Cele patru detunături se pierduseră în vuietul portului, înăbuşite de amortizoare. Prăbuşit pe scaunul din spate. Şurik Kuciulori nu mai mişca. Malko se uită în jur. Nimeni nu părea să fi văzut ceva. Se simţea uşurat. A-l ucide pe Kuciulori nu era decât o măsură de igienă publică, nu un asasinat. Oricât ar fi de oribilă violenţa, nu puteau rămâne nepedepsite asemenea crime abjecte precum cele comise de mafiot.

Doar Biblia e cea care a lansat ideea „ochi pentru ochi”.

Aceasta rămânea mereu actuală.

Numai că atunci când omora, avea un gust de cenuşă în gură. Se apropie de cei doi bodyguarzi morţi de frică, se aplecă şi luă cheia de contact.

— Rămâneţi nemişcaţi cinci minute şi nu veţi păţi nimic. Altfel…

Plecară toţi trei după cei îi dezarmară pe cei doi bărbaţi. Aceştia rămaseră nemişcaţi până ce ei urcară în Mercedes. Cu patronul mort, n-aveau chef să-si rişte viaţa pentru nimic. Malko demară în trombă, zărind în stânga sa Lada plină de oameni înarmaţi. Aceştia aşteptau un semnal de la Kuciulori…

Erau neclintiţi, gândindu-se probabil că era vorba de un contraordin. Iar Malko vira la dreapta, spre centrul Klaipedei.

Maşa tresări când Malko apăru în uşa barului de la etajul nouă, din Klaipeda. El intră în separeu, întrebând imediat:

— Ai luat biletele pentru Moscova?

— Da, răspunse ea, punând un plic pe masă.

Maşa nu se atinsese de Cointreau-…usău. Malko verifică biletele pentru zborul de a doua zi spre Moscova. La orele 10.50. Pe nişte nume pe care cu greu le putea pronunţa.

— Şurik Kuciulori e mort.

Faţa Masei râmase încremenită.

— Mort! L-ai…

Ea nu-si termină fraza, izbucnind în plâns, bolborosind cuvinte incoerente. Când îşi ridică capul, îi adresă un surâs radios şi îi luă mâna.

— Spasiba! Spasiba! Chiar e adevărat? Insistă ea.

— Trebuie să se fi aflat deja, zise Malko. Du-te şi verifică, dacă vrei. Ea dispăru, fugind ca din puşcă. El îşi termină vodca liniştit şi coborî douăzeci de minute mai târziu. Maşa, instalată într-unui din fotoliile din hol, sări în picioare şi alergă spre Malko.

— E adevărat! Exclamă ea. Şurik e mort. Nu se vorbeşte decât despre asta în oraş. Este nemaipomenit. Dar am ceva să-ţi spun.

Părea încurcată.

— Ce anume?

— Nu merg cu voi la Moscova, n-are nici un rost, acum că e mort. Fiindcă am fost Miss Baltica, am găsit de lucru la recepţia unui hotel… Dar. Oricum, vreau să ne petrecem seara împreună. Îmi aduc şi nişte prietene. Cunosc un restaurant nemaipomenit, pe un vapor vechi. Meridianas.

— De acord, răspunse Malko, care % gândea deja la Moscova.

Pe interpuntea vechiului velier Meridianas, transformat în restaurant, era o căldură înăbuşitoare. O orchestră de rock, plasată în faţă, făcea să tremure duşumeaua. Aproape toţi clienţii erau nemţi cam la 50 de ani, care beau berea ca pe apă. Veniţi să admire vechiul oraş datând din secolul al XV-lea… Câteva perechi evoluau pe ring cu o graţie greoaie, în mijlocul fluierăturilor şi glumelor deocheate. Maşa, aşezată lângă Malko. Era la a treia carafă de vodcă, iar ochii îi străluceau ca nişte faruri. Îşi schimbase rochia austeră cu una foartescurtă, cu o despicătură care-i dezvelea picioarele foarte sexy. Cele două prietene erau la fel de sexy: o brunetă planturoasă cu ochii strălucitori, răspunzând la numele de Mirna. Şi Afta, o blondă vulgară şi apetisantă ai cărei ochi păreau că fixează numai un anume lucru la bărbaţi, puţin mai jos de curea. Afta nu vorbea decât lituaniana.

Chris şi Milton erau terminaţi. Mirna şi Afta se purtau cu ei ca nişte maimuţe în călduri, râzând isteric de fiecare dată când unul dintre ei se chircea sub mângâierile lor obraznice.

— Vino să dansăm, îl chemă Maşa pe Malko.

De îndată ce ajunseră pe ring, Maşa începu să se învârtă în jurul lui.

— Hai să mergem să jucăm „Marinarul beat”, propuse ea… Ai locul tău în suită.

— Ce joc e ăsta?

— Dansăm şi stingem din când în când lumina. De fiecare dată, după aceea, facem schimb de parteneri.

— Şi doar dansăm? Întrebă Malko neîncrezător. Maşa îi şopti la ureche.

— Bineînţeles că nu, dar tu meriţi o recompensă că ne-ai scăpat de ticălosul de Şurik. Am vodcă la hotel. Mai mult de cinci sute de grame de persoană.

Nemţii începuseră s-o şteargă. Cele două prietene ale Masei, agăţate de Chris şi de Milton, nu se calmară nici când se lăsă frigul. Maşa. Nici atât. De îndată ce intrară în cameră, deschise o sticlă de vodcă, luă un gât şi o dădu mai departe… Îngroziţi, Chris şi Milton nu băură decât o gură, dar fetele dădură repede pe gât restul… Imediat, Mirna. Cea care avea o faţă de adevărată târfă, dădu drumul radioului şi începu să cânte, cu o tentă veche rusească, o melodie rock, dezbrăcându-se. În acelaşi timp.

Maşa înainta spre întrerupător şi îl închise. Imediat, Malko îi simţi gura pe a sa şi mâinile pipăindu-l.

Când una dintre fete reaprinse lumina. Maşa stătea în genunchi în faţa lui Malko şi a lui Chris, luptându-se în zadar cu Mirna. Rămasă doar în slip şi în cizme…

De îndată ce lumina dispăru din nou, Malko simţi un val de parfum venind dinspre Maşa. Ce-l împingea spre pat. Afta se aruncă literalmente peste el, cu un strigăt de bucurie… Se auziră nişte zgomote şi o uşă trântindu-se.

Se aprinse lumina: Milton dispăruse…

Chris Jones. Roşu ca un bujor şi pe jumătate dezbrăcat, se lupta cu Mirna care alunecase cu mâna până la cot în pantalonii lui… Maşa dansa de una singură în mijlocul camerei.

Lumina fu stinsă din nou. Malko ghici că limba care i se strecura în ureche aparţinea Masei. Afta îl călărea în continuare. Îi şopti:

— Grăbeşte-te să o satisfaci pe târfa asta mică de Afta, am nevoie de scula ta.

O bestie cu două spinări. Trecu pe lângă ei, prăvălindu-se pe canapea cu un concert de gemete. Apoi. Un strigăt de bucurie sfâşie tăcerea, în rusă.

— Are una enormă!

Urmă un zgomotjnăbuşit, un oftat adânc şi scârţâitul arcurilor apăsate în cadenţă… În mod vizibil, Chris Jones fusese biruit numeric. Mirna, profitând de asta. Striga şi delira cu vorbe de o obscenitate rafinată. Supunându-se ordinelor amicei sale, Afta se smulse de lângă Malko şi se îndreptă spre comutator. Când se făcu lumină. Maşa deja îl înghiţea pe Malko până în fundul pântecelui ei şi Chris Jones în mod eroic reuşise să se ridice.

Împleticindu-se, străbătu camera, ajunse la ieşire şi dispăru. Maşa se aplecă tandru spre Malko.

— Bravo! Tu ne ai pe toate trei! O să avem grijă de tine.

Malko simţi că i se strecoară între buze gâtul unei sticle de vodcă. Bău o înghiţitură zdravănă, excitat de mii de mâini. Maşa se desprinse de el, se ridică şi se apropie de peretele sprijini de acesta chemân-du-l pe Malko la ea.

Celelalte două îl luară în primire. Afta îi apucă virilitatea ghidând-o spre crupa Masei drept în mijloc. Înfierbântat de vodcă, Malko o penetra dintr-o lovitură violentă care îi smulse un suspin amoros. Celelalte două se învârteau pe lângă el, mângâindu-l, excitându-l în toate felurile, strecurând chiar o mână între corpurile unite, parcă spre a se asigura că acestea fac ceea ce trebuie.

Maşa spuse câteva cuvinte în lituaniană. Imediat Afta trecu între ea şi perete şi începu să-si frece pieptul de al său. Mirna îl trase pe Malko în spate până când el ieşi din teaca aceea călduţă. Malko îi simţi degetele care îl gâdilau acum mai sus. Maşa gemea uşor sub mângâierile partenerei sale. Cea care îl ţinea cu toată mâna se lipi de spatele lui. Îi simţea perfect sfârcurile sânilor. Deodată, ea se aruncă asupra lui cu toată puterea. Membrul său se opri o fracţiune de secundă, apoi fu înghiţit dintr-o singură mişcare, declanşând un urlet. Mirna continuă să se împingă cu un râs dement. Ea strecură o mână între cele două corpuri şi turui în ruseşte:

— Poţi să te mişti acum, ea este bine prinsă…

Sandvişul uman începu să se legene din plin. Gemetele nu mai conteneau, Malko se mişca încet, toate terminaţiile

nervoase îi erau treze. Luase în mâini sânii Masei, malaxându-i senzual.

Când Malko se dezlănţui pentru galopul final, cele trei fete îl susţinură care mai de care, până ce explodă, cu picioarele frânte… Maşa scoase un strigăt interminabil… Totuşi, ea fu cea care îl trase în baie pentru un duş reconfortant. Abia avu timp să-si vină în fire. Când ieşi din cadă una dintre „furii”, Afta, îl luă de mână readucându-l în formă foarte repede şi forţându-l s-o satisfacă pe loC. Frântă în două lângă cadă.

Când ajunse la pat, el era de-acum stors… Însă o a treia vampiră îl şi atacă imediat cu mici lovituri de limbă. El îşi aduse aminte de zicătoarea: „E mai uşor să aprinzi o sobă decât o rusoaică”. Îşi spuse că, dacă mai ajuta şi vodca, apoi era şi mai greu s-o stingi…

Cu capul ca un contor de gaze, Malko se târî până la telefon. Voia să afle veşti de la James Pricewater şi să se asigure că acesta vine la aeroport. Transmise mesajul unuia dintre colaboratorii săi şi se aruncă sub duş. Avea atâta timp cât să prindă avionul.

Bacanalele duraseră până la revărsatul zorilor. Dezlănţuite, cele trei lituanience îi storseseră din corp şi ultima picătură de vlagă. Acum dormeau, care pe pat, care pe mochetă şi pe divanul din salon.

Tupolevul 134 schimbă regimul şi începu să coboare în altitudine. Prin hubloul rotund. Malko zări pădurile din jurul Moscovei. Norii erau jos, iar ei fuseseră zgâlţâiţi din pliN. De la plecarea din Klaipeda.

Despărţirea de Maşa fusese făcută în stil slav şi sfâşietor. Malko era încă deşelat. Rareori i se oferise o asemenea sărbătoare sexuală.

Cât despre Chris Jones şi Milton BrabecK. Cu greu reuşeau să-l privească în faţă. Mai cu seamă Chris. Vexaţi de cele întâmplate şi chinuiţi de teama de a nu fi luat SIDA.

Bineînţeles, exista un risc, dar nicevo… Asta era. Nu se mai putea schimba nimic. Malko se uită pentru a douăzecea oară la ceilalţi pasageri. Nimic suspect. Nici un semn de la Katia şi prietenii săi. Poate că ei crezuseră într-adevăr că Vladimir Bazarnov era mort atunci când Malko îl găsise. Rezervase camere la Metropol, aşa că KGB-ul aflase de-acum unde putea da de el. Problema era de a şti care KGB.

În mod normal, supravegherea străinilor revenea Biroului 2, al cărui şef era generalul Kotov. Generalul nu făcuse parte dintre pucişti.

Roţile Tupolevului 134 atinseră solul şi avionul se îndreptă spre aeroportul Vnukovo, în mod clar mai puţin strălucitor decât cel din Şeremetievo, pentru zboruri internaţionale. Un Airbus 320 al Air France era pe cale să decoleze. Era unul dintre cele două curse zilnice spre Paris. Malko se aştepta să vadă un comitet de primire, dar nu văzu decât obişnuita mulţime cenuşie şi amorfă, taxiurile clandestine şi câteva angajate elegante ale Inturistului căutând să scoată ceva dolari.

Eşua într-o Volga împuţită ca un crematoriu, condusă de un şofer bătrân şi ursuz, când apăru James Pricewater.

— A meritat să vin la Moscova, exultă americanul. Am dat de urma lui Valeri Nikolaevici Vlasov!

— Cine e?

— Unul dintre vechii şefi ai Direcţiei 1. Un brejnevist convins, despre care noi avem un dosar de infern. Gorbacipv însuşi l-a schimbat, acum doi ani şi jumătate. Fiindcă avea mai mult 6%cincizeci de ani. A fost pus pe liber. Însă el n-a apreciat asta. Dar nici urmă de vreo legătură între el şi Vladimir Bazarnov…

— Unde locuieşte?

— La Moscova, pe strada Gorki, nr. 87. A cumpărat un apartament împreună cu cineva. Am şi telefonul: 7654398. Apartamentul 21. E pe la începutul străzii, lângă hotelul Inturist.

Nu-i mai rămânea decât să meargă într-acolo. Malko era de acum în posesia tuturor elementelor pentru a recupera convorbirile secrete ale lui Gorbaciov, şi, poate, pentru a schimba cursul istoriei.

— Parcă am fi la New York, suspină Chris Jones, admirând holul maiestuos, în marmură, al hotelului Metropol.

Restaurat în întregime şi de-abia inaugurat, afişa un lux ostentativ şi anacronic în această Uniune Sovietică de mizerie.

Malko ajunse în camera sa. Scoase biletul de la Balşoi găsit acasă la Dmitri Bazarnov şi îl privi gânditor. În mod normal, se afla la capătul dificultăţilor. Cu toate acestea, ezita să-l contacteze pe Valeri Vlasov fără a-si lua un minimum de precauţie. Telefonatul fiind exclus, la vederea biletului îi veni o idee. Coborî şi ieşi din Metropol, luând-o pe jos în direcţia Balşoi,

ceva mai puţin de o sută de metri. Trecu prin pasajul subteran de pe strada Kuzneţki şi, urcând pe cealaltă parte, se ciocni de un om prost îmbrăcat care îi propuse pentru acea seară două bilete la negru, în stal, pentru suma modică de treizeci de dolari. Toate căile de acces la Balşoi erau asaltate în fiecare seară de speculanţi abili… Malko cumpără biletele, se reîntoarse la Metropol, puse unul dintre ele într-un plic şi sună, din camera sa, un valet.

— Vreţi să duceţi asta în strada Gorki, unui prieten de-al meu, întrebă el, fiindcă am făcut rost de două locuri la Balşoi, pentru seara asta.

Şi, ca să fie mai sigur de iuţeala acestuia, puse pe plic o hârtie de cinci dolari.

Angajatul o şi şterse, cu bancnota de cinci dolari în dinţi… Malko scrisese pe bilet câteva cuvinte simple: „Am un bilet din 14 iunie care, în mod sigur, vă va aminti ceva”.

Făcu o baie, văzu emisiunea CNN la televizorul Akai cu ecranul mare, din camera sa, şi, la şapte fără un sfert, se îndreptă spre Balşoi. Ca în toate serile, era plin.

Încă de la prima sonerie, toată lumea era aşezată. Malko se instala pe locul său. Fotoliul de lângă el era încă liber. Rămase la fel şi când se stinse lumina. În timpul prologului. Însă, o siluetă se furişă înântuneric şi se aşeză lângă el. Malko întoarse capul şi văzu un bărbat cu o faţă comună, aproape chel, purtând ochelari. Se zăriră reciproc atunci când pe scenă începu muzica. Malko fu acela care rupse tăcerea, aplecându-se la urechea vecinului său şi întinzându-i vechiul bilet:

— Asta vă spune ceva?

Celălalt examina biletul şi Malko îi văzu buzele mişcându-se. Părea foarte emoţionat.

— Da, da, murmură el.

— Dumneavoastră sunteţi Valeri Nikolaevici Vlasov? Întrebă Malko cu vocea scăzută.

— Da.

— Vladimir Bazarnov mi-a dat acest bilet ca să vă pot contacta. Dumneavoastră v-a încredinţat acele elemente preţioase.

Sovieticul întoarse uşor capul şi zise, aproape fără să-si mişte buzele:

— Unde e Vladimir?

— E mort, zise Malko, asasinat de cei din grupul Alfa.

Cântăreaţa de pe scenă le acoperi zgomotul vocilor. Malko îi povesti pe scurt împrejurările morţii lui Vladimir Bazarnov. Interlocutorul său îi aruncă o privire pătrunzătoare:

— Eşti de la CIA?

— Da.

La ce bun să fi negat? Avea în faţada un profesionist. Acesta întrebă imediat:

— Cum m-aţi găsit?

— Aveţi la noi un dosar foarte consistent.

Fu întrerupt de un ropot de aplauze. Primul act se încheiase. Valeri Vlasov se îndepărtă imediat de el.

— Nu mai vorbi cu mine! Îi ordonă. Pot să fie pe aici.

Când se aprinse lumina. Îşi părăsise deja locul. Malko făcu la fel. Îndreptându-se spre parter, unde oamenii stăteau la coadă la bufet, pentru ceai şi sandviciuri. Trepida de emoţie. Acum, că ajunsese la capăt, fiecare secundă pierdută era insuportabilă. Când se sună dinnou, se repezi spre locul său. Vecina sa lăsase un binoclu, de care se servi pentru a observa traveele balcoanelor şi lojile.

Îşi aţinti privirea, cu inima bătând puternic, pe una din avanscene. | se păru că zăreşte neclar pe cineva care semăna cu Katia Budarenko. Apoi începură să se mişte oamenii, obrazul dispăru în umbră şi nu mai fu sigur de nimic.

Erau multe blonde la Balşoi. Iar el se afla prea departe pentru a fi sigur de ce văzuse. În tot cazul, nu era ceva neobişnuit ca el să se afle la acest spectacol. Şi nici periculos, de bună seamă, dacă Katia nu cunoştea figura lui Valeri Vlasov… Care apăru înainte ca lumina să se stingă, ignorându-l în mod făţiş pe Malko. Când se făcu întuneric, acesta se aplecă asupra lui:

— Aţi premeditat toată afacerea cu Vladimir? Fostul KGB-ist clătină din cap.

— Nu, el m-a contactat, după. Când era deja urmărit. Am acceptat să-l ajut fiindcă am considerat că Mihail Sergheevici ne-a înşelat pe toţi. Nu e decât un arivist şi un sforar. Un oportunist. E cazul ca americanii să aibă dovada.

Malko profită de ocazie.

— Deci dumneavoastră aveţi această dovadă? Valeri Vlasov înclină afirmativ din cap.

— Aveţi aceleaşi pretenţii ca şi Vladimir? Întrebă Malko cu prudenţă. Sovieticul surâse ironic.

— Nu. Nu vreau să vă cer milioane de dolari. N-aş şti ce să fac cu ei. M-am retras, am un apartament şi o să mă apuc de scris. Pe de altă parte, toată viaţa am luptat contra CIA, n-o să cer bani acum.

Malko nu pricepea.

— Şi-atunci de ce faceţi asta?

Aşteptară să se termine corurile deosebit de puternice înainte de a putea răspunde.

— Ţi-am spus: americanii trebuie să ştie cine e, de fapt. Mihail Gorbaciov. Vladimir avea alte obiective, diferite de ale mele. Cu cât voi scăpa mai repede de acest pachet, cu atât va fi mai bine.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, zise Malko. Sovieticul îl fixă.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar nu vreau să risc. Până acum n-am fost amestecat în acesta afacere. Aşadar, nu vom ieşi împreună de aici. Eu voi pleca înainte de final, pentru a vedea dacă nu sunt urmărit. Dumneata te amesteci cu mulţimea, la ieşire şi ne întâlnim pe strada Gorki. De acord?

— De acord, zise Malko.

Malko încercă în zadar să se concentreze asupra spectacolului, căci inima îi bătea prea repede. Dacă nu intervine vreo piedică de ultim moment, va recupera, în sfârşit, nepreţuitele documente…

Următoarele două ore se scurseră cu o încetineală exasperantă. La fiecare antract, Valeri Vlasov dispărea, nerevenind decât când se stingea lumina. Puţin înainte de final, când pe scenă corurile deplângeau moartea eroică a prietenului Ţarului, Vlasov îi luă mâna lui Malko şi o strânse uşor, apoi se ridică.

Zarurile erau aruncate.

O mulţime compactă se scurgea prin cele patru mari uşi ale lui Balşoi Teatr. Mai mult de două mii de oameni. Malko avusese grijă să nu-si lase haina la vestiar şi să rămână mereu în mijlocul talazului uman. Traversând rapid peronul, el se pierdu în mulţimea aglutinată în jurul rarelor taxiuri, chiar în faţa scuarului bântuit de homosexuali. Spre a i se pierde urma, se adresă unuia din taximetrişti, cerând să fie dus la

Spartakovskaia, un cartier destul de îndepărtat, în nord. Pentru cinci dolari, şoferul acceptă şi îşi făcu loc claxonând insistent, îndreptân-du-se spre Piaţa Manejului. Chiar înainte de a ajunge pe strada Gorki, în faţa Kremlinului, Malko îl bătu pe urnă*

— Stop!

Şoferul opri brusc. Malko îi întinse cei cinci dolari înainte de a se arunca asupra portierei şi de a se precipita spre intrarea în pasajul care subtraversa Piaţa Manejului şi strada Gorki, dispunând şi de trei staţii de metrou.

Un veritabil labirint de culoare în care se avântă în fugă. Era pustiu, cu excepţia câtorva îndrăgostiţi şi obişnuiţii vânzători de reviste porno. Se opri să-si ia un tichet şi coborî pe peronul liniei Kirovsko-Frun-zenskaia. Urcă în ultimul vagon în direcţia Frunzenskaia, aşteptă ca garnitura să se pună în mişcare şi, în ultimul moment, sări pe peron.

Metroul pornise, dar nimeni nu coborî din el. Malko îşi reluă cursa, dar pe un alt culoar, apoi pe o scară, pentru a ieşi în final, de cealaltă parte a Pieţei Manejului. O străbătu pieziş, fugind prin faţa hotelului Naţional şi ajunse, în sfârşit, pe strada GorkI. În mod normal, nu avea cum să fi fost urmărit.

Un vânt glacial sufla din susul străzii. Malko înainta, îndoit de mijloc, cu patul pistolului său extraplat lipit de stomac. Trecu prin faţa Centrului internaţional de comunicaţii şi merse mai departe. Imobilul în care locuia Valeri Vlasov se afla la aproape un kilometru distanţă, după piaţa Puşkin. Negricios şi prost întreţinut, cu bucăţi de tencuială căzute. Malko intră în hol. Apăsă comutatorul automatului de scară şi acesta se aprinse.

Bineînţeles, ascensorul era defect.

Urcă cele trei etaje, cu urechile pâlnie. Pe palier, erau câte patru uşi, fiecare având număr.

Sună temeinic şi imediat, în uşa întredeschisă, apăru Valeri Vlasov; îmbrăcat într-un halat de catifea neagră, cu o mână în buzunar. Atuncă o privire peste umărul lui Malko, îl pofti înăuntru, apoi închise iute, punând trei zăvoare.

— Cred că am fost urmărit când ieşeam din Balşoi, îl anunţă el, punând pe gheridon un masiv Tokarev.

Malko simţi un puseu de adrenalină care făcea, parcă, să-i explodeze arterele! Inima îi bătea atât de repede şi stomacul era atât de contractat, încât nu putea să bea nici măcar un pahar cu apă.

— Sunteţi sigur?

Valeri Vlasov clătină din cap.

— Nu. Dar ştii, eu am un al şaselea simţ pentru lucruri de genul ăsta şi îi cunosc. Sunt foarte puternici. În fine, nicevo…

Părea ciudat de detaşat. Livingul era mare şi foarte primitor, cu tablouri peste tot, cu mese gata să se prăbuşească sub greutatea fotografiilor, a bibelourilor din lumea întreagă, cu covoare, un fel de bazar simpatic, ce avea într-un colţ un mic secretaire. Valeri Vlasov se îndreptă spre Malko şi-i întinse un pachet de mărimea unei cutii de pantofi.

— Sper să-ţi folosească.

Malko examina pachetul. Era învelit într-o hârtie cafenie şi legat cu tot felul de sfori prinse între ele cu sigilii roşii de ceară. În mijlocul cărora era strecurată o bucată de hârtie ce purta o semnătură. Valeri Vlasov surâse ironic.

— E semnătura tovarăşului Beda. N-a vrut să rişte ca să se facă trafic cu aceste benzi. Şi cum s-a sinucis, ar fi dificil să-i cerem să refacă o semnătură.

Malko cântări în mână pachetul, încântat şi neliniştit, în acelaşi timp. Lată pentru ce s-au masacrat timp de trei săptămâni! Dar, cum ele acuzau pe unul dintre cei mai puternici oameni din lume, evident că merita osteneala… Avu deodată o idee. În cazul în care erau urmăriţi, acum era momentul s-o afle, riscând să fie atacat. Sigur, era înarmat, dar nu îndeajuns pentru a rezista unui asalt în toată regula.

— Am doi oameni de încredere la hotel, zise el. Pot să-i chem să mă escorteze?

Valeri Vlasov ezită.

— Dacă eşti urmărit…

— În acest caz, urmăritorii se află deja jos. Obiectă Malko. Şi dacă nu suntem, asta nu schimbă nimic.

— Just, recunoscu sovieticul lată telefonul.

Malko formă numărul camerei lui Chris Jones şi îi explică cu răbdare cum să ajungă la locuinţa generalului. Gorila avea un plan al Moscovei şi nu era nicidecum un idiot. În plus, cifrele erau romane.

— Vor fi aici într-un sfert de oră. Zise el, după ce închise.

— Ceai? Propuse Valeri Vlasov. A «întotdeauna în samovar.

Cei doi se instalară în jurul unei mese joase, bându-si ceaiul în linişte, pândind zgomotele din imobil. Târâitul soneriei îi făcu să tresară. Valeri Vlasov se ridică, Malko se uită prin vizor, apoi deschise.

Chris şi Milton, cu mâinile în buzunare, erau impunători. Malko anunţă:

— Vi-l prezint pe generalul Vlasov, de la Direcţia 1 a KGB-ului.

Cu timiditate, cele două gorile îi strânseră mâna. Valeri Vlasov îi adresă lui Malko un zâmbet obosit.

— Acum e cazul să plecaţi.

— Încă o întrebare, zise Malko. Vreţi să comunic la CIA cine mi-a înmânat pachetul?

— Mi-e indiferent, zise Valeri Vlasov. Sper numai ca aceste documente să restabilească adevărul.

După ce uşa se închise în urma lor, Milton coborî primul, ţinând sub impermeabil Kalaşnikovul său armat. Chris şi Malko – la fel. În holul de la parter, se simţiră puţin ridicoli. Nu văzuseră decât un şobolan! Dar Milton o luă din nou înainte, să inspecteze strada Gorki.

Apăru un taxi pe care Malko îl opri. Pentru cinci dolari, şoferul acceptă să-i ducă la „Metropol. Luându-i drept străini pierduţi prin Moscova. În timp ce înconjurară enorma Piaţă a Manejului, Malko privi în urmă: nimeni. Bine încadrat de cele două gorile, el deschise uşa de intrare de la Metropol.

Ezita asupra hotărârii pe care s-o ia: cel mai înţelept era să-l anunţe imediat pe şeful filialei CIA pentru a-si pune prada la adăpost. Numai că trebuia să meargă până în camera sa să ia numărul de telefon. Lăsându-i pe Chris şi pe Milton în hol, luă ascensorul. Tocmai voia să iasă, la etajul patru, când fu interpelat de băiatul ce-i dusese biletul pentru Balşoi.

— Gospodin. Zise el, am lăsat-o să intre pe doamna care a fost la Balşoi cu dumneavoastră. Am făcut bine, nu?

Malko avu impresia că-i cade o tonă de plumb în cap. Reuşi să zâmbească.

— Ai făcut foarte bine.

Îl lăsă pe băiat să se îndepărteze, apoi introduse în broască cartela magnetică. Zăvorul se deschise cu un zgomot sec şi el trase înapoi uşa batantă. Mâna dreaptă îi atârna pe lângă corp, ţinând pistolul extraplat.

Într-o fracţiune de secundă distinse, graţie luminii ce răzbătea prin draperii, o siluetă în picioare, în faţa televizorului. Mai mult ghici, căci nu văzu braţul care se ridică fără un cuvânt, fără vreun avertisment.

Katia Budarenko se afla acolo, în mod claR. Ca să-l ucidă.

Automat, fără să ochească, braţul lui Malko luă poziţie orizontală, iar degetul apăsă pe trăgaciul pistolului extraplat. Se auzi un pocnet înfundat, urmat imediat de un al doilea, un strigăt şi. Maşinal, el redresa arma, apăsând pentru a doua oară pe trăgaci.

Abia atunci realiză că silueta nu mai era acolo. Ca şi cum fusese victima unei halucinaţii. Sângele îi inundă arterele, inima îi bătea puternic, o tăcere mineralã învăluise camera. Se întoarse: coridorul era gol. Apăsă pe comutator şi zări corpul întins pe jos, cu capul rezemat de fotoliu… Primul său glonţ o lovise din plin pe Katia, în ochiul drept, secerând-o.

Ea mai avusese totuşi timp să riposteze şi detunătura se confundase cu cea de-a doua, trasă de Malko. Dar ea era deja pe moarte şi glonţul său sfărâmă doar televizorul.

Cu stomacul strâns, o studie. Aşadar, avusese dreptate: ea şi prietenii săi fuseseră la Balşoi. În loc de a-l intercepta acolo, preferaseră s-o facă la hotel. Ceea ce însemna că Valeri Vlasov se afla în pericol de moarte… Malko se aruncă pe telefon şi formă numărul generalului KGB.

Când sună a treia oară, acesta răspunse.

— Aţi avut dreptate, zise Malko, mă^şteptau aici…

— S-a întâmplat ceva rău? Întrebă neliniştit sovieticul.

— Pentru persoana care mă aştepta, da. La capătul celălalt se auzi un oftat înăbuşit.

— Nu e nimic de făcut. Ei m-au recunoscut. N-are rost să mă ascund.

După ce acesta închise, Malko formă numărul privat al lui Pricewater.

— Vă aştept la Metropol, zise Malko, este extrem de important. După aceea, vom merge la ambasadă.

Fiindcă n-avea nevoie de vreo întrebare indiscretă, închise şicoborî în hol. Lăsând cadavrul Katiei în cameră. Atât timp cât preţioasele benzi încă nu se aflau în siguranţă, nu voia să rişte. Katia nu acţionase de una singură…

Chris şi Milion vegheau în hol, urmărind cu privirea o elegantă sovietică în rochie neagră şi ciorapi cu cusătură. Era ori o târfă, ori nevasta vreunui apparatcik… Malko se aşează între cei doi, cu ochii pe uşa de la intrare, ascultând distrat conversaţia unui grup de oameni de afaceri francezi, care se întorceau de la Tokio. Discutau despre o iniţiativă a Air France care. Pentru zboruri directe Paris-Tokio, le puneau la dispoziţie miniordinatoare portabile…

Şeful filialei moscovite a CIA sosi peste o jumătate de oră, foarte intrigat…

— Ce se întâmplă?

Malko luă pachetul sigilat şi i-l arătă.

— Nu voi dormi liniştit decât când acesta va fi la adăpost, în seiful dumneavoastră de la ambasadă.

Americanul nu mai insistă şi se suiră toţi patru în maşina sa. La ambasadă, făcură un adevărat circ până să ajungă în sala seifurilor, trezind paznicul, care se duse să-i ceară instrucţiuni ambasadorului în persoană… Până la urmă, văzu pachetul sigilat dispărând în masivul seif.

Acum putea dormi liniştit, cu excepţia unui mic „detaliu”.

— Sper că vă aveţi bine cu omologii de la Miliţie, îi zise el americanului.

— De ce?

— Pentru că am un cadavru în cameră şi pentru că e „opera” mea. În legitimă apărare.

— Boje moi! Murmură americanul, complet „rusificat”…

Malko se trezi foarte devreme, cu un nod în gât. Nu putuse să adoarmă decât pe la patru dimineaţa şi asta într-o cameră alăturată. Fusese nevoie de intervenţii pe lângă persoane foarte sus-puse, pentru ca afacerea să fie provizoriu trecută sub tăcere. Graţie relaţiilor sale la Parlamentul Rusiei, ambasadorul putuse să rezolve toate problemele. Nu-i venea să creadă că totul se terminase, câştigând pariul cuimposibilul! Acum. Convorbirile lui Mihail Gorbaciov erau în mâinile CIA. Care, cu siguranţă, le va transmite Casei Albe. Iar lui nu-i mai rămânea decât să caşte gura prin Moscova şi apoi s-o pornească din nou spre castelul Liezen. Lăsând diferitele facţiuni ale KGB-ului să se sfâşie între ele.

Umbra dispărutei Galina îi trecu prin faţa ochilor. Rar întâlnise o femeie atât de frumoasă. Trist destin.

Îi reîntâlni pe Chris şi pe Milton în imensul restaurant. Cele două gorile se holbau la luxul exorbitant al bufetelor, la eleganţa femeilor, la sticlăria extraordinară. Puteai crede că te afli cu un secol în urmă… Şi aveau unt, pâine şi cafea aproape la fel de rea ca cea americană.

— Este şi un Mac'Do! Anunţă Chris, cu ochii strălucind. Acolo o să înfulecăm la prânz. Ne-am săturat până-n gât de heringi şi de caviar.

— Trei ore de stat la coadă! Avertiză Malko. Dar Piaţa Puşkin este superbă. Înainte, puteţi merge să vedeţi Piaţa Roşie.

— Mai este şi GUM-ul*, remarcă Chris. Se pare că găseşti de toate, încă nişte vedenii care-si luau zborul… După micul dejun, Malko plecă spre ambasadă. Pricewater jongla cu toate telefoanele.

— Ceea ce aţi făcut voi e fabulos, exclamă el. Băieţii de la KGB telefonează încontinuu, ca nişte nebuni. Azi de dimineaţă au fost arestaţi doi tipi care aparţineau grupului Alfa. Cei care vroiau să vă ciuruiască. Foarte periculoşi…

Malko fu puţin surprins.

— Credeam că reprezentau KGB-ul oficial, că lucrează pentru Mihail Gorbaciov!

Americanul avea un aer puţin încuiat.

— Nu asta e versiunea pe care mi-au servito de la Centru… După ei, acest grup activa în numele unor comanditari care nu puteau fi dezvăluiţi. Este o treabă internă rusească. Gorbaciov nu era la curent, aşa că ei nu beneficiau de sprijinul oficial al Centrului.

— Ei erau instalaţi într-o cazarmă a Armatei Sovietice din Vilnius. Obiectă Malko. Şi delegaţia lor venea de la Moscova.

— Da, numai că nu fuseseră trimişi de Vădim Bakinin, noul şef al KGB-ului. Cel numit de Gorby…

O adevărată bătaie de cap rusească. Americanul reluă:

— De altfel, vom avea ocazia să ne explice… Mâine seară, va avea loc un dineu oficial în onoarea dumitale, oferit de noul şef al KGB-ului. Va fi prezidat de Deputy Director al nostru (DDO), care trebuie să se afle în momentul acesta într-un Concorde al Air France. Va sosi aici mâine dimineaţă… Şi, la cererea şefului KGB-ului, l-au invitat pe Valeri Vlasov.

Malko nu-si credea urechilor.

Boiarski părea o parodie cu decoraţiunile sale ruseşti excesive, cu imensul său vitraliu şi cu orchestra de balalaici instalate pe deasupra capetelor oaspeţilor, acompaniind o cântăreaţă cu vocea de bronz.

Era piesa rară a noului Metropol. Cel mai bun restaurant al Moscovei. Malko privea cei patru bărbaţi cu care împărţea masa. În faţa lui se afla Vădim Bakinin, şeful KGB-ului, cu figura rasată, de intelectual, cu vocea dulce, îmbrăcat într-un costum englezesc. Trecând cu uşurinţă de la rusă la engleză. Omologul său, omul de la Washington, dimpotrivă, părea el însuşi un rus cu faţa aprinsă de băutură şi cu maniere de ţăran. Mirat de a fi traversat Atlanticul cu 2 200 la oră, mâncând pate de ficat într-un Concorde al Air France. James Pricewater se ocupa îndeaproape de el…

Valeri Vlasov nici nu deschisese gura, surâzând vag, foarte mirat să se afle acolo.

Apărură doi picoli. Unul avea un enorm platou cu aperitive, celălalt ţinea o cupă adâncă din cristal de Boemia. Plină-ochi cu caviar de morun. Îl aşează pe masă. O dată cu linguriţe de argint. Apoi, se servi vodca.

Şeful KGB-ului ridică paharul în direcţia lui Malko.

— În sănătatea prietenului nostru!

Toată lumea fu în picioare, aruncând paharele goale pe podea. Acestea se umplură din nou, în cinstea lui DDO. Orchestra cânta de mama focului… Imediat se trecu la o a doua sticlă… Cu obrazul stacojiu, DDO se aplecă şi luă ceva din servieta sa. Malko simţi că-i vine rău, recunoscând pachetul dat de Valeri Vlasov…

Americanul îl întinse peste masă omologului său de la KGB.

— Li veţi da asta lui Mihail Gorbaciov. Zise el cu o voce solemnă. Să ştie clar că războiul rece este definitiv îngropat.

Malko crezu că nu vede bine: pachetul nu fusese desfăcut! Şi toate cadavrele care au fost numai pentru a se ajunge la el! Văzându-i expresia, Pricewater îi şopti la ureche:

— Există gesturi politice care valorează mai mult decât toate şantajele! Murmură el. Gorbaciov nu va uita. În plus, el nu va avea niciodată certitudinea absolută că pachetul n-a fost deschis…

— Şi totuşi, întrebă Malko. Pentru cine lucra Katia? Americanul îşi lipi gura pe urechea lui şi şopti atât de uşor încât Malko nu fu sigur că aude bine:

— Pentru Boris Erlţân, cred.'

Nu se mai auzeau decât schelălăieli care acopereau toate celelalte zgomote. Malko, privind în jur, reperă o duzină bună de! Gorile, în afară de Chhs şi Milton. Şeful KGB-ului îşi luase precauţiile de rigoare. Dar ce confuzie. Se aplecă spre veariul său, Valeri Vlasov, profitând de o pauză a cântăreţei.

— La ce vă gândiţi? Întrebă el. Sovieticul făcu o grimasă de amărăciune.

— Că Gorbaciov e foarte puternic şi că eu nu mai am mult de trăit... Malko nu mai avut timp să ceară explicaţii. Şeful KGB-ului tocmai se ridicase, cu paharul în mână, ţinând un nou toast.

— Pentru prietenia de neclintit cu Statele Unite! Zise el.

Înainte, fusese cu China, Cuba sau Salvador. Formularea era invariabilă.

Zgomotul unei explozii puternice făcu să se cutremure sala. Într-o fracţiune de secundă, corpul lui Valeri Vlasov se transformă într-o masă sângerândă. Căzu înainte, ca împins de o mână invizibilă, cu faţa măcelărită, în cupa cu caviar. Fără să dea drumul paharului, care se revărsă pe vecinul său.

Malko ridică capul.

În locul cântăreţei, se afla un bărbat ce ţinea în mâini o puşcă cu lunetă. Încerca să scape, dar zece bodyguarzi scoaseră armele în acelaşi timp, trăgând cu pistoale-mitralieră sau revolvere. Urmă o adevărată serie de detunături, demnă de un film de război. Balustradele lemn a balconului zburâ în bucăţi sub acţiunea gloanţelor, bărbatul fiind proiectat în gol.

Ceilalţi continuau să tragă. Acesta murise înainte să se zdrobească de masa unde stătuse o pereche. Ce se salvă ţipând în forţă.

Încă mai trăgeau în el, ca pentru a fi siguri că e mort de-a binelea.

Malko, în tot acest talmeş-balmeş, îşi spuse că acela nu lucra pentru Boris Elţân. Valeri Vlasov avusese un presentiment justificat. Există lucruri de care nu te poţi atinge.

SFÂRŞIT